

EDITURA DANUBIU

FRANCIS D. GRIERSON

INGERUL DE AUR

COLECȚIA „CAPODOPERA“

Nr. 1

FR. D. GRIERSON

Ingerul de Aur

(L'Ange d'or)

Traducere de d.

ȘT. SOCRATE

1356

Editura DANUBIU, Str. Dr. Istrate 10. Buc.
Of. Reg. Com. 1395/941

Lupta pentru Fermă

Nimic nu-i mai senza-
țional ca acest excepțio-
nal roman, în care ma-
rele autor ZANE GREY
ne introduce în tainele
vieții americane, în care
fierb patimele, la un loc
cu frământările unei
lumi închinată muncii
constructive. Autorul, cu
verva-i care nu are ri-
val, ne descrie uluitoa-
rea rivalitate pentru do-
pândirea unui bun vital
și imperios necesar exis-
tenței fermierilor. Lupta
va fi aprigă, sacrificiile
deosebite, dar ZANE
GREY este un neîntre-
cut meșteșugar al scri-
sului și va ști să dea
soluția cea mai frumoa-
să problemei, lăsând să
filtreze spre sufletele
noastre o rază de ideal.

EDITURA
DANUBIU
Str. Dr. Istrate, 10
BUCUREȘTI

De vânzare, în primele zile ale lunii Aprilie la toți
depozitarii din țară, iar în localitățile unde nu se
găsește adresați-vă direct editurei.

PREȚUL UNUI VOLUM LEI 60+2

INGERUL DE AUR

de FR. D. GRIERSON

*Am scris me
28.3.1943
V. J. albu
V. J. albu*

CAP. I.

TELEFONUL

Sir Peter Theale își puse la loc portofoliul în buzunar, zâmbi celor trei tovarăși așezați la masa de bridge și se ridică.

— Mă felicit că am pierdut, zise el. Nu mă puteți acuza că părăsesc jocul după ce am câștigat. Dar acum, trebuie neapărat să mă duc la birou.

— Voi, ziaristii, nu vă gândiți decât la știrile voastre mincinoase, replică partenerul său. Pentru ce oare nu-ți instalezi și un pat în biroul «Curierului» ca să și dormi acolo?

— Am făcut și asta, rânji Theale, întorcându-se brusc spre un tânăr «boy» care-i întindea un mesagiu pe o tăviță.

— Linia a fost lăsată deschisă, domnule, explică strengarul.

— Foarte bine.

Salutându-și prietenii, Theale părăsi sala de joc.

Pall Mall Club, foarte confortabil dealtfel, nu poseda încă telefoane portabile. Pe coridor, nu departe de sala de joc, se găsea o cabină telefonică. Sir Peter intră și legătura îi fu dată imediat de telefonistă.

— Vorbește Theale, zise el pe tonul său brusc.

Vocea redactorului de serviciu din noaptea aceea, extraordinar de emoționată, pentru un om atât de flegmatic, îi parveni din biroul lui «Daily Currier».

— Domnule Theale, la aparat este Miller. Puteți să veniți imediat la birou?

— Ce dracu s'a mai întâmplat?

— Este vorba de d. Pettigrew. Tocmai l-am descoperit cadavrul.

— Cadavrul său? Dar Pettigrew era sănătos tun...

Vocea lui Miller aruncă aceste cuvinte:

— A fost asasinat.

— Asasi...? Imposibil! Vin imediat. Ați prevenit poliția?

— Da, Sir. Am trecut personal pe la Scotland Yard. Dale, subșeful poliției, se găsea acolo. Trebuie să sosească și el peste câteva minute.

— Bine, spuse Theale.

Instinctul jurnalistic se trezi imediat în Sir Peter și înainte de a agăța receptorul, ordonă:

6 — Roagă-l pe Vincent să se ocupe de serviciul lui Pettigrew.

În clipa când ieșea din cabină, se lovi de unul din domnii cu care jucase bridge.

— Ah! Furlong! zise el, ești tocmai omul pe care-l căutam. Vrei să-mi faci un serviciu?

— Cu plăcere, dacă îmi stă în putință. Despre ce este vorba?

— Ți-amintesti de Pettigrew, secretarul meu de noapte dela «Curier»? Intr-o zi, te-am invitat să dejunezi aici în tovărășia sa.

— Ah! da. Îmi amintesc. Un băiat încântător...

— Ei bine, a fost asasinat la birou.

— Cum?

— Nu știu, deabea am aflat și eu și ți-aș ră-mâne îndatorat dacă ai veni cu mine.

— Bine înțeles... dar... poliția?

— A fost anunțată. În privința aceasta totul este în regulă. La nevoie, te vei ocupa de această crimă în numele meu.

— În acest caz...

— Urmează-mă. Mașina ne așteaptă, spuse Theale, întrerupându-l.

Portarul făcu un semn mașinii lui Sir Peter să se apropie. Câteva clipe mai târziu, cei doi bărbați zburau cu toată viteză spre Fleet Street.

Sir Peter, indispus, tăcea.

Richard Furlong își aprinse o țigare.

— Ce întâmplare îngrozitoare! exclamă pe neașteptate Theale. Nu pot înțelege pentru ce l-au asasinat pe bietul Pettigrew... un tip atât de simpatice! Lucra cu mine de peste douăzeci de ani.

Richard aruncă o privire spre prietenul 7

său, apoi se uită pe ferestra. Nîciodată nu-l văzuse mai turburat pe Sir Peter ca în clipa aceasta.

— Ești sigur că a fost asasinat? îndrăzni el.

— Pe legea mea, știu numai ceeace am putut afla la telefon de la Miller. Măa adus la cunoștință că sî Hubert Dale, dela Scotland Yard se va afla la fața locului.

— Foarte frumos din partea lui că se va deranja personal.

Sir Peter scoase un mârâit de aprobare.

— Pettigrew a avut ceva neplăceri?

— După câte știu, nu. Sunt sigur că mî s'ar fi destăinuit.

Richard zâmbi.

Sir Peter inspira o oarecare teamă întregului său anturaj. Infățișarea sa severă era accentuată și mai mult de o claie de păr cenușiu care încadra o frunte largă. Sprâncenele erau stufoase, maxilarul puternic și mustața tăiată scurt la nivelul buzei superioare. Cei care-l cunoșteau mai bine, șiau că sub această infățișare aspră se ascundea o inimă de aur.

Mașina se angajă dealungul lui Fleet Street, cotî în Friary Square și se opri în fața portii impozantului imobil care adăpostea pe Daily Curier» cu mașinile sale și cu numeroasele zale servicii care-i permiteau să scoată două milioane de exemplare pe zi.

Portarul de noapte, de serviciu în vestibul, chemă pe băiatul dela ascensor.

Ascensorul se opri la etajul al doilea și

8 Sir Peter pătrunse într'un coridor lung.

Un polițist făcea de gardă în fața unei uși.

— Sunt Peter Theale, explică proprietarul jurnalului și omul se înclină.

Theale deschise ușa și intra, urmat de Richard Furlong.

O jumătate duzină de persoane care se aflau în birou, înconjurau corpul unui bărbat întins pe covor.

La sgomotul ușii, toți ridicară capul și Herbert Dale, unul din sub-șefii Scotland Yardului, înaintă, zicând:

— Bună seara, domnilor.

— Bună seara, răspunse Theale, privind corpul fără viață. Așa dar, este adevărat?

— Da, precum puteți constata.

— Asasina! continuă Sir Theale.

— Acesta este cuvântul cel mai potrivit.

— Dar cine a putut comite această crimă?

— Rămâne în sarcina noastră să descoperim.

Furlong salută cu capul pe Dale apoi plimbă împrejurul lui o privire observatoare.

Camera era mobilată elegant: era biroul unui om cu gusturi simple, dar fără austeritate.

Pe o masă mare, așezată lângă fereastră, se vedea un aparat telefonic, o călimară și niște hârtii. Fotoliuri, un divan, etajere pline cu cărți și un dulap complectau întreg mobilierul. În apropiere de masă se mai afla un «récheaud» electric portativ.

Pe covorul gros, lângă ușă, zăcea cadavrul unui bărbat între două vârste. În apropierea

corpului, se remarcă arma crimei: o lampa grea de birou, cu piciorul pătrat din metal argintat. Unul din colțuri era mânjit cu sânge coagulat de care atârnau câteva fire din părul victimei.

Sir Peter, cu ochii strălucitori, se întoarse spre șeful poliției.

— Pettigrew era prietenul meu, ca și toți ceilalți membri ai redacției acestui jurnal, pronunță el încetisor. Dale, trebuie neapărat să-l descoperim pe asasin.

— Vom face tot ce e posibil.

— Nică nu mă îndoiesc și «Currier»-ul o să vă ajute stându-vă complet la dispoziție. Dar dacă veți eșua în cercetările voastre — ceea ce m'ar surprinde foarte mult — ei bine! mă însărcinez, eu, să-l descopăr pe vinovat, chiar de m'ar costa o avere!

CAP. II.

INTR'UN MARE ZIAR LONDONEZ

Timp de câteva secunde, domni o tăcere desăvârșită. În sfârșit, Dale rugă asistența să se îndepărteze pentru a permite fotografului Scotland-Yardului, pe care-l adusese cu sine, să facă câteva clișee. Acesta arse patru ampule cu magnezium înainte de a obține un rezultat satisfăcător.

După ce fotograful plecă, Dale asistat de sergentul-detectiv Reed, își continuă cercetările. Sir Peter și Furlong se înapoieară în birou.

Richard ridică din sprâncene în momentul când Dale apucă cu mâinile sale goale lampa mânjită cu sânge, dar subșeful poliției replică la această critică mută:

— Nu există nici o amprentă digitală. Bine înțeles, prima noastră grijă a fost să verificăm obiectul crimei, dar asasinul trebuie să-și cunoască bine meseria: purta mănuși.

Adresându-se lui Sir Peter, întrebă, arătând cu degetul spre o ieșire care se afla la celălalt capăt al camerei:

— Unde duce această ușă?

— Spre biroul d-rei Farren, secretara mea, explică Theale. Fii cu băgare de seamă să nu te murdărești cu vopsea, zise el văzând că Dale se apropia de ușă. Camera a fost refăcută din nou și vopseaua încă nu s'a uscat complet. Pentru moment, miss Farren lucrează într'un alt birou.

Dale deschise ușa. Furlong privi peste umărul polițistului și văzu o cameră mică cu pereții strălucitori, în care se găseau, împrăștiate, străchini cu vopsea, scări duble și alte obiecte pe care vopsitorii le lasă în fiecare seară pe șantierul unde lucrează.

Dale intră în birou, ridică o bucată lungă de pânză care se afla pe jos și se înapoie în prima odaie. După ce închise ușa în urma lui, întinse bucata de stofă peste corpul victimei.

— Acum, vă rog s'o poftiți pe miss Farren să vină până aici.

Sis Peter îl privi fix.

— Miss Farren? Pentru ce anume?

— Ea a descoperit cadavrul, replică Dale. Aș dori să-î pun câteva întrebări.

— Trebuie să fi plecat acasă de mult...

— După câte îmi dau seama, cred că a lucrat mai târziu în seara aceasta.

— Nu s'ar putea s'o interoghezi în altă parte? Pentru o fată tânără nu este deloc plăcut...

Cu degetul arată cadavrul acoperit cu bucata de postav.

— Îmi pare rău, dar trebuie s'o văd neapărat aici pentru câteva minute. Apoi, vom trece în altă parte. Vreți s'o chemați, vă rog?

Sir Pétor ridică din umeri și se întoarce spre un domn care stătea în picioare într'un colț și pe care nimeni nu-l remarcase până atunci.

— Doyle, zise el, vreți s'o anunți pe miss Farren că este chemată aici?

Hubert Dale aruncă spre cel interpelat o privire scrutătoare.

— Nu v'am văzut întrând, domnule, observă el.

— Vă prezint pe d. Martîn Doyle, șeful serviciului nostru de reportagiu criminal. Se furîșează peste tot... Dealtfel, asta este meseria lui.

— Vă cunosc după nume. d-le Doyle, zise Dale, zâmbînd, deși nu v'am mai întâlnit niciodată. Il cunoașteți pe sergentul Reed?

— Oh! da. Suntem prieteni vechi. Sper că nu v'ați supărat de intrusiunea mea?

— Pentru nimic în lume! Acum, dacă sunteți bun s'o chemați pe miss Farren..

— Aia duc s'o caut.

Se îndepărtă și după câteva minute, reapăru însoțit de o încântătoare tânără fată, gîngășă și sveltă. Aceasta aruncă o privire spre cadavrul acoperit și scoase un suspin adânc.

— Liniștește-te, se grăbi s'o sfătuiască Sir Peter. Imi pare rău că te-am chemat aici... dar d. Dale ținea...

— Înțeleg emoția dv., domnișoară. Dar aș dori să-mi spuneți ce știți despre această afacere? interveni polițistul.

— Puneam la punct niște lucrări în întărire, explică tânăra fată cu o voce joasă. Am părăsit biroul meu pentru a intra într'altul și spre mirarea mea am remarcat lumină aici. Trăsei concluzia că Sir Peter se înapoiasse mai curând de cât ne anunțase și intrai pentru a-i cere o informație. Atunci, l-am zărit... pe... d. Pettigrew..., întins pe jos.

— Să găsea exact în locul unde se află și acum?

— Da spuse, tânăra scurt.

— Și totul în birou era la locul său?

Tânăra fată privi împrejur.

— Așa îmi pare. Ah! nu! lampa!

— Da. Eu i-am schimbat locul. Nu mai era nimeni în odaie?

— Nimeni, absolut nimeni.

— Și apoi, ce-ați făcut?

— Ingrozită, am ieșit în goană și l'am anunțat pe d. Miller.

— Bine. Este tot ceeace știți?

— Da.

— Mulțumesc. Pentru moment, v'as ruga să nu părăsiți imobilul, acesta pentru cazul când împrejurările m'ar obliga să vă rechem.

— Inapoiază-te la biroul d-tale, domnișoară, îi zise Sir Peter.

De îndată ce ieși, se adresă lui Martin Doyle:

— Servește-o, te rog, pe domnișoara cu un pahărel de coniac căci sunt sigur că biata micuță are nevoie de un întăritor după emoțiile prin care a trecut.

Dale se întoarce spre Sir Peter.

— Il cunoașteți bine pe Pettigrew?

— Foarte bine. Nici nu mai știu mînte de câți ani face parte din personalul meu.

— Bănuîți din ce cauză..

— Din ce cauză a fost ucis? Nu.

— Păstrați aici obiecte de valoare?

— Nu. Cred că nu însinuați că Pettigrew ar fi voit să și le însușească?

— Nu, dar ar fi putut fi atacat de un hoț.

— Un hoț n'ar fi avut ce să fure din birou.

— Nici chiar documente prețioase?

— Documente? nu înțeleg prea bine..

La un semn al lui Dale, sergentul Reed arătă o mică cutiuță, o deschise și răsturnă pe birou niște bucățele de hârtie.

— După noi, Pettigrew ținea în mână un document pe care asasinul său a încercat să îl smulgă. Mai strângea încă între degetele sale, aceste fragmente de hârtie.

— Foarte mulți oameni au fost spânzurați
14 intervenți Furlong, din cauza unor frag-

mênțe de țesut descoperite sub unghiile victimilor.

— Examinați-le de aproape, îl sfătuie Dale pe Theale întinzându-i o lupă.

— Hârtie destul de groasă, cu o nuanță albăstruiă, observă Theale.

— Poate un plic, sugerează Dale.

Sir Peter tresări:

— Un plic! repetă el. Mă întreb.

Se opri brusc.

— Dale, continuă el, l-ai scotocit pe Pettigrew? Vreau să spun, i-ai golit buzunarele?

— Nu încă, Sir...

— Poți să-i iei cheile? Trebuie să se găsească într'unul din buzunarele sale. Personal, nu ții deloc să...

Mai puțin sensibil, Reed ridică pânza de peste cadavru și nu întârzie să descopere o duzină de chei prinse într'un inel de metal.

— Să mergem până în biroul lui Pettigrew, zise Sir Peter.

Biroul defunctului se găsea lângă acel al secretarului de serviciu. Peter Theale intră primul. Lumina electrică continua să ardă. Mobilierul se asemana cu acel al biroului lui Sir Peter, dar într'un colț se afla o mică casă de bani.

— Ca secretar de noapte, declară Sir Peter, Pettigrew păstra sume importante, fie pentru a plăti cu bani peșin informațiunile specia'e în orele în care casieria era închisă, fie pentru a remite banii necesari cheltuelilor ce le-ar fi cauzat deplasarea neașteptată a unui re-

porter. Iată cum se explică prezența acestei case de bani în biroul său. Vrei să-mi dai cheile, sergent?

Theale alege o cheie din trusă și deschide eufărul de oțel. Dintr'o privire, evaluează conținutul: câteva note, un teanc de bilete de bancă... apoi se întoarce spre însoțitorii săi cu un aer stupefiat.

— Straniu, pronunță el încetisor.

— Lipsesc bani, domnule? întrebă Reed.

— La dracu cu banii! strigă Sir Peter. Nu eram numărat. În orice caz, a mai rămas o sumă destul de importantă și un hoț, sunt sigur, că n'ar fi lăsat nimic.

— Atunci, ce lipsește? întrebă Dale.

Sir Peter îi privi unul după altul.

— Vreți să luați loc și să mă ascultați?, zise el. Doyle, ai grije ca ușa să rămână închisă.

Se așază în fața biroului lui Pettigrew, și ceilalți se grupară în jurul lui. Dale și Furlong se așezară pe o sofa. Reed într'un fotoliu iar Doyle rămase în picioare.

— Cred că nu mai este nevoie să vă spun, încep Theale, că fel de fel de oameni se introduc prin redacții cu povești care mai de care mai fantastice. Se află printre ei nebuni, exorcici și chiar și persoane de bună credință. Nu luăm drept bun tot ce ni se povestește; trimitem poveștile cu multă atenție, căci altfel am risca să ratăm știrile senzaționale. Imediat, veți înțelege punctul meu de vedere. Ieri, am fost chemat de cineva la telefon.

— Un bărbat sau o femeie? întrebă Dale.

— Judecând după voce, era un bărbat. A refuzat, în mod net, să vorbească cu oricare altul, și spuse că va tăia legătura dacă nu va fi pus imediat în legătură cu mine. Necunoscutul mai adăugă că ziarul va pierde foarte mult, neluând în seamă cererea sa. Am ordonat să fie trecut pe înșă mea particulară. După câte se părea, cunostea timbrul vocii mele, căci păru mulțumit de îndată ce mă auzi. Îmi aduse la cunoștință că avea să-mi furnizeze o informație de interes public de cea mai mare importanță, dar esențialul era ca nimeni să nu-l cunoască proveniența; cu alte cuvinte, ținea să nu fie văzut când va intra în birou.

«Până acum nimic extraordinar, continuă Sir Peter. Sute de indivizi ne transmit câteodată diferite informațiuni, sub promisiunea de a nu fi denunțați. Li propusei să-î trimit un reporter, dar el refuză. Replăcai că îmi este imposibil să tratez cu o persoană necunoscută sau să accept informațiuni fără a fi sigur că provin dintr'o sursă serioasă. Necunoscutul se aștepta la această obiecțiune și-mi făcu următoarea ofertă: îmi va trimite un plic închis conținând informațiunile în chestiune dându-mi cuvântul de onoare, că nu-l voi deschide timp de trei zile, în afară de cazul când mă va autoriza el. Dacă nu-mi va da nici un semn de viață, eram liber să mă servesc de «hârtia» sa la expirarea termenului convenit. Dar — și el insistă în special asupra acestui punct — dacă mă chima la telefon în cursul celor trei zile, era în drept să ceară dela mine să înde-

plinesc una din aceste două condițiuni: fie să ard plicul fără a-l fi citit sau să dispun de el în felul pe care mi-l va indica necunoscutul.

— Individul avea o încredere oarbă în d-voastră, remarcă Dale pe neașteptate.

— Sunt cunoscut în Fleet Street că îmi țin întotdeauna promisiunile, tăie Theale cu un ton uscat, eceace îl făcu pe șeful poliției să roșească ușor.

— Vă cer iertare, zise el, dar cum avem de-a face cu...

— Cu excoeci, termină Sir Peter. Nu mă formalizez de cuvintele tale, Dale. Să trecem peste aceasta. Acceptați deci propunerea sa. O oră mai târziu, un mesager îmi remisese un plic adresat pe numele meu și sigilat cu ceară roșie; sigiliile purtau niște semne pe care am neglijat să le privesc mai cu atenție. Hârtia plicului semăna foarte mult cu aceea pe care a descoperit-o Dale sub unghiile bietului Pettigrew. La drept vorbind, această întâmplare nu mă impresionează din cale afaiă. Totuși, îmi dădusem cuvântul meu de onoare necunoscutului, în speranță că revelațiile sale vor ieși din comun. Mă găseam în biroul meu, când mi se aduse plicul și-l încredințai lui Pettigrew, căci era aproape ora șase. Pettigrew își luase serviciul în primire cu puțin înainte de orele patru. Și pe el îl lăsă incidentul de mai sus complet indiferent: susținea chiar că individul era nebun... Il rugai să ascundă plicul în casa sa de bani și nu mă mai gândi la el până în clipa când mi-ai arătat acele fragmente de hârtie.

După ce își termină expunerea, Sir Peter se întinse comod în fotoliu.

Dale fu acela care rupse primul tăcerea.

— Ați mai pus și pe altcineva în curent cu această afacere? întrebă el.

— Nu, răspunse Theale.

— Dar Pettigrew?

— Nu cred. Mai întâiu, n'avea nici un motiv s'o facă, și apoi el era cel mai discret om pe care l-am cunoscut. Excela în a face pe alții să vorbească și știa să asculte... nu-i așa, Doyle?

— Exact, domnule, afirmă șeful serviciului afacerilor criminale. Nici mie nu mi-a adresat nici un cuvânt, deși această afacere era de resortul meu.

— Doyle, ca șef al serviciului afacerilor criminale, era pus în curent cu tot ceea ce se referea la rubrica sa, remarcă Sir Peter.

— Un moment, întrerupse Furlong. Puteți să-mi spuneți de unde știți că această scrisoare avea un raport cu o crimă?

— Oh! nu v'am explicat? Scuzați-mă. Omul care mi-a telefonat nu putea, mi-a zis el, să-mi furnizeze altă precizare decât aceasta: scrisoarea dădea detalii asupra unei întâmplări scandaloase de cea mai mare importanță, pe cale de a izbucni, dar îmi cerea un termen de trei zile deoarece ignora dacă evenimentele se vor desfășura conform prevederilor sale.

— Atunci, pentru ce nu a așteptat trecerea termenului de trei zile?

— l-am pus și cu aceeași întrebare. Dar 19

iată stupefiantul sau răspuns: nu ştia dacă după scurgerea celor trei zile va mai fi încă în viaţă. Auzind aceste cuvinte, am zâmbit, dar astăzi nu mai sunt capabil s'o fac. În orice caz, această este întreaga poveste: procedaţi acum după cum veţi socoti că este mai bine.

Auditorul rămase timp de câteva minute tăcut; apoi Hubert Dale se ridică şi zise:

—Mă înapoiez la Scotland-Yard. Reed se va ocupa de examenul medical şi va avea grije să se ridice cadavrul şi de împlinirea celorlaltor formalităţi. Fiţi însă sigur că nu vom neglija nimic pentru a împenzi acest mister.

— Mulţumesc, răspunse Sir Peter. Aveţi ceva împotrivă dacă Furlong va lucra în numele meu?

— Nicăicum. Dealtfel o ştie prea bine şi el.

De îndată ce Dale plecă, Furlong îl însoţi pe Reed în camera unde zăcea cadavrul. În timp ce sergentul dădea câteva instrucţiuni agentului plasat în faţa uşii. Richard Furlong privi împrejur gânditor. Apoi trecu pentru câteva clipe în biroul vecin, având grija să evite vopseaua încă proaspătă.

Se întoarse în biroul lui Sir Peter în momentul când auzi o voce nouă... aceea a medicului legist al poliţiei divizionare.

Furlong asistă la examenul preliminar al medicului, apoi se înapoia în biroul lui Pettigrew unde Sir Peter aşezat mereu în fotoliul defunctului, contempla visător flacăra din cămin.

20 Când Richard intră, Sir Peter ridică capul,

— Ei bine? Ce se aude?

— Este ceva necurat la mijloc.

— Și asta-i tot ce găsești să spui.. obiectă Theale.

Dar Richard care-și cunoștea omul, îl întrerupsă:

— Nu! Dacă ți să lucrez pentru tine, dă-mi timp să mă gândesc.

— Scuză-mă. Tineam foarte mult la Pettigrew, și....

— Înțeleg.

— Spune, Furlong, ce părere ai despre această scrisoare sigilată?

Și, brusc, adăogă:

— Am făcut bine că am vorbit de ea oamenilor dela Scotland-Yard?

— Desigur. Era de datoria ta s'o faci.

— Vreau să spun... poate că aș fi făcut mai bine dacă te-aș fi pus mai întâiu pe tine în curent....

— Oh! n'are importanță... Când mă ocup de o afacere, este dela sine înțeles că am latitudinea să transmit Scotland-Yardului toate informațiile pe care le cred necesare din ceea ce se poate numi o crimă contra securității publice: un asasinat spre exemplu.

— Se înțelege dela sine. Cine te-ar împiedeca?

— Câteodată interesele se opun ca să se desvăluie anumite detalii.

— Nu poți crede că eu...

— Nu cred nimic. Vreau numai să te fac să înțelegi că dacă poliția eșet dispusă să-mi dea

concursul său, atunci și eu mă voi comporta cinstit cu ea.

— Dragul meu Furlong, îți dau mâna liberă.

— Mulțumesc. Să vorbim de d. Doyle, șeful serviciului afacerilor criminale. Fără îndoială că este un om foarte competent din moment ce ocupă acest post la ziarul tău.

— Este cel mai îndemânatec reporter din Londra.

— Bine. Ai putea să mî-l pui la dispoziție pentru câteva zile?

— Poți să te folosești de întregul meu personal, chiar de ar trebui să închid ziarul. Cu ce misiune vrei să-l însărcinezi?

— Pentru moment nici eu nu știu, dar ar putea să-mi aducă servicii mari.

— Bine. Mă duc să-l chem. Sau, dacă vrei, putem merge să-l căutăm împreună. Am să-l instalez în acest birou pe Vincent, secretarul de redacție al ediției londoneze.

El conduse într-o sală mare unde lucrau redactorii și Richard privi împrejurul lui cu curiozitatea unui profan.

Era o cameră spațioasă sau mai bine zis o sală, căci era despărțită de coridorul care străbătea întregul etaj, printr-o despărțitură joasă și de sala redactorilor printr'un alt perete asemănător.

Reporterii erau grupați după natura atribuțiilor lor: cei din redacția propriu zisă se ocupau de afacerile Regatului-Unit: specialiștii urmăreau piața grânelor, mișcările navigației și alte subiecte.

Peste toți, trona redactorul șef, un despot instalat la un birou magistral ale cărui dimensiuni vaste indicau înalta demnitate a funcțiilor sale.

D. James Vincent, un om plin de viață, persecutat de o mică tuse seacă și de zăceală, cerceta teancul de articole compuse de redactorii zărilor, așezându-se din când în când să privescă la corecturile aduse din sala linotipelor.

Interpela băieții care veneau din biroul secretarului de noapte, verifica facturile, examina fotografiile aduse de la serviciul fotografic, discuta cu avocatul zărilor, a cărui misiune consista în a descoperi scandalele judiciare.

— Cum se face că nu te-ai instalat încă în biroul lui Pettigrew? întrebă Peter pe acest personaj important. Ar fi trebuit să te găsești de mult acolo.

— Am așteptat să vă văd, răspunse secretarul de redacție, adunând hârtiile sale.

El chemă pe Parker, al treilea secretar de redacție, îi spusese câteva cuvinte, apoi trecu în biroul lui Pettigrew.

Richard fu uimit de promptitudinea cu care se opera schimbarea funcțiilor.

La rândul său, Parker chemă un redactor ocupat să verifice pagini tipografice și pronunță în fața lui un număr aproape egal de cuvinte. În sfârșit, Parker ocupă scaunul lăsat vacant de Vincent; noul venit luă locul lui Parker și pământul continuă să se învârtască și mai departe.

«Toată lumea, din această cameră, gândi 23

Richard, este la curent cu tragica moarte a lui Pettigrew, întins mort la câțiva metri de acolo, totuși, fiecare își continuă sarcina, conform tradiției din Fleet Street.

— Să mergem în sala redacției, zise Theale.

Ei pătrunseră într'un birou situat la celălalt capăt al coridorului, unde Lambion Miller, secretarul de noapte și subalternii săi lucrau.

În partea rezervată redactorilor, una din cele două mese era prevăzută cu aparate telefonice, în afară de un fel de chioșc împărțit în cabine suprapuse. Miller, personal, acaparasese trei aparate. Becuri electrice de diferite culori se aprindeau pe un perete pentru a indica la care aparat se cerea legătura.

— Unde este Doyle? se interesă Sir Peter.

Chiar în acel moment, redactorul căutat discuta încetitor cu unul dintre vecinii săi fără a turbura câtuși de puțin liniștea sălii.

— Doyle, zise Sir Peter, d. Furlong ar dori să discute ceva cu tine. Pentru ce nu te-ai fi oprit de biroul d-lui Handley? Este ajutorul redactorului șef, explică el lui Richard. Este gripat și nu a putut veni la serviciu. Întrucât vei fi obligat să vii cam des pe aici, cred că-ți va fi mai comod să ai o cameră întreagă la dispoziția ta.

— Mulțumesc, răspunse Richard. Ideia este excelentă. Poftiți înăuntru.

CAP. III

UN IMPOSTOR?

În biroul lui Handley, Richard își aprinse pipa și luă loc. Sir Peter își alege o țigară și întinse apoi tabacherea lui Doyle.

— Acum, domnule Doyle, începu Richard, vreau să vă cer un serviciu.

— Cu plăcere dacă mi va fi posibil, răspunse reporterul afacerilor criminale.

— Sir Peter a avut bunăvoința de a vă pune la dispoziția mea pentru drama care ne preocupă. Aș dori să vă reînnoiesc propunerea sa, dar în termeni puțin schimbați. Experiența d-voastră jurnalistică va fi pentru mine foarte prețioasă, totuși mai aștept și altceva de la d-voastră. Știu de ce sunteți capabil. Amândoi dorim să-l descoperim pe asasinul lui Pettigrew. Vreți în mod sincer să-mi dați concursul?

Ochii lui Doyle sticliră.

— Voiu fi încântat. La drept vorbind, mă ream de dorința de a vă oferî ajutorul meu, dar socoteam aceasta drept o prea mare îndrăzneală din partea mea.

— Clumți! Mai am încă multe, cred, de învățat până voiu fi în stare să vă egalez.

Doyle râse.

— Iată ce înseamnă modestie din partea unui om care a limpezit secretul defunctului baron Karst, zise el. Sper că nu ignorați, domnule Theale, că mulțumită d-lui Fur-

long, poliția a isbutit să-l descopere pe vinovat.

— Oh! norocul m'a favorizat foarte mult, întrerupse Richard.

Peter Theale zâmbi, privind pe rând pe cei doi bărbați. Formau un contrast interesant: Onorabilul Furlong, cam de treizeci de ani, înalt, svelt, cu părul blond, cu ochii albaștri ca oțelul, cu o mustață de hâgăcișor al Gârziilor, fiul cel mai mic al lordului Roodawe, descendent din Malborough și din Sandhurst, ofițer în timpul războiului, rănit și decorat cu Crucea militară și Martin Doyle, aproape de patruzeci de ani, brun, cu fața netedă cu un aer adormit pe care îl desmințeau doi ochi cenușii pătrunzători. În ciuda înfățișării sale greoaie, se deplasa cu o vioiciune surprinzătoare. Era un om de origine modestă care-și croise drumul prin forța pumnului și ajunsese la invidiatul titlu de șef al rubricii afacerilor criminale la un ziar care pretindea dela personalul său maximum de competență.

Această colaborare, gândea Sir Peter, putea să dea rezultate interesante.

— Splendid! strigă Richard. Văd că ne vom înțelege admirabil. Am o mulțime de întrebări de pus, dar ele mai pot aștepta. Nu știu dacă vrei să asisti și tu, Theale, la discuția noastră?

— Nu vă sinchisiți de mine. Nu cred ca Doyle să se teamă să vorbească despre mine în prezența mea, dacă aceasta voia să înțeleagă.

— Văi! pentru nimic în lume, asigură zâmbind reporterul. Nimeni nu se teme de d-voastră, Sir Peter, pentru că sunteți dreptatea în persoană. Sunt destul de sincer, Sir Peter?

— Exact, zise patronul cu un ton sec, dar, după cum era și evident, complimentul sincer al subordonatului său nu-i displăcuse.

— Atunci, totul este în regulă, zise Richard Furlong. Aș dori să mai schimb câteva cuvinte cu miss Farren.

— Un minut, făcu Theale, încruntând fruntea. Aș fi dezolat să vă opun cea mai mică piedică, dar permiteți-mi să vă repet că am cea mai mare încredere în miss Farren. Tatăl ei a fost unul din prietenii mei., este orfană și i-am încredințat un serviciu în birourile mele. De mai bine de doi ani, e secretara mea particulară și nici odată n'am făcut o alegere mai bună.

— Înțeleg foarte bine... răspunse Richard. Vreau numai să-i pun o întrebare și apoi o vom lăsa să plece acasă.

— Du-te de caut-o pe miss Farren, Doyle, consimți Sir Peter.

Câteva minute mai târziu, tânăra secretară trecea pragul biroului.

— Luați loc, miss Farren, îi zise Richard. Scuzați-mă că vă împertuniez, dar n'am să vă țin prea mult.

Tânăra fată se așază pe un fotoliu și-l privi fix.

— Ne-ați spus, cred, că deschizând usa biroului lui Sir Peter, l-ați văzut pe Pettigrew

întins pe jos și că ați ieșit în goană să-l chemați pe d. Miller în ajutor. Esto exact?

— Da, răspunse ea liniștită.

— Emoția trebuie să fi fost grozavă pentru d-voastră, dar chiar și în astfel de momente, adesea se remarcă detalii interesante. Atenția nu vi-a fost isbită de nimic altceva în afară de cadavru?

— Nu, de nimic.

— Primul d-voastră gând a fost să căutați ajutor?

— Se înțelege dela sine.

— Bine. Dar în acest caz, pentru ce ați intrat în micul birou vecin cu al lui Sir Peter... cu alte cuvinte, în biroul d-tale... înainte de a vă duce la d. Miller?

Tânăra fată tresări și ezită o clipă.

— Eu? murmură ea. Ah! da, îmi amintesc acum. Din puterea obișnuinței, m'am îndreptat spre micul birou care, după cum știți răspunde tot în coridor — prima mea intenție a fost să ies pe acolo. Dar la vederea vopselelor și a tuturor accesoriilor împrăștiate prin cameră, mi-am adus aminte că tocmai se renovă. Intorcându-mă deci, am ieșit prin biroul lui Sir Peter.

Richard consimți:

— Bine. Iată un punct elucidat. La început acest lucru m'a surprins și m'am temut ca nu cumva d-voastră să fi omis un incident ușor susceptibil de a ne conduce. Miss Farren, vă mulțumim de mii de ori.

— Du-te acasă și culcă-te, o sfătu; Sir Peter.

28 Este inutil să vii mâine dacă nu te vei simți

În stare de a lucra, adăugă el pe un ton morocănos.

— Oh! mâine totul va fi bine, Sir Peter. Vă mulțumesc. Mi-a fost teamă grozav, dar mi-a trecut.

— Are curaj, micuța, remarcă Sir Peter după plecarea tinerei fete. Altele, în locul ei, ar fi avut crize de nervi.

Doyle părea întrîgat.

— Aș dori să știu, domnule Furlong, cum de ați știut că domnișoara a intrat în micul birou, observă el. După câte știu, ea nu v'a spus nimic în această privință.

— Nimic mai ușor. Ca și mine, ați văzut că purta o rochie albastră. Ei bine! Jos de tot se vedea o micuță pată de vopsea verde. Iată misterul! Este inutil să ne mai pierdem timpul cu acest detaliu.

Gânditor, Furlong se plimbă prin birou.

— Aș dori să vorbesc cu portarul din vestibul, adăugă el imediat.

Doyle ridică receptorul telefonic.

— Chemați-l pe Hopkins, portarul de noapte, zise el telefonistei standardului. Spune-ți să vie imediat în biroul d-lui Handley.

Portarul bătu în ușe, intră și, instinctiv, luă poziția de dregăci ca un vechiu soldat.

— Hopkins, iată-l pe d. Furlong, anunță Sir Peter. El încearcă să-l descopere pe asasinul lui Petligrew și vrea să-ți pună câteva întrebări.

— Bine, Sir Peter.

— La ce oră ți-ai luat serviciul în hall? întrebă Richard.

— La ora șapte, domnule.

— Și ai rămas tot timpul la postul tău?

— Da, domnule.

— Nu l-ai părăsit pentru un motiv oarecare? Spre exemplu, pentru a te duce să mănânci?

— Nu, domnule. De obicei iau cu mine câte ceva de ale gurii și îmi prepar când sunt de serviciu noaptea, o ceașcă cu cacao în micul birou din fundul vestibulului.

— Deci puteai să-ți vezi pe toți cei care intrau sau ieșeau?

— Perfect, domnule. Biroul de care vorbesc are o ferestruică mică care dă spre vestibul. În seara aceasta, m'am găsit tot timpul însă în vestibul.

— Bine! Nu cer să-mi dai numele tuturor persoanelor care au intrat sau ieșit, dar îți amintești să fi văzut printre ele vreo figură necunoscută?

— Nu pot să-mi amintesc toate, domnule. Mă așteptam dealtfel la această întrebare, căci mai mi-a pus-o și sergentul dela poliție. Unele seri, suntem foarte aglomerați, dar astăzi, a fost aproape calm. Am văzut defilând, prin fața mea, redactorii și două sau trei femei ziariste... toate aceste fete îmi sunt foarte familiare, domnule. În sfârșit, au venit să-l vadă pe d. Pettigrew doi domni; și-au dat numele lor. Au fost primiți și au plecat. Asta-i tot, domnule... exceptându-l, bineînțeles, pe Sir Peter.

— Așe-lă, dragul meu, nu este vorba de momentul când am sosit eu și cu d. Furlong, ci de timpul de mai înainte.

— Înțeleg, Sir Peter, replică portarul. Vorbesesc de clipa când ați fost pentru prima oară în seara aceasta.

— Pentru prima oară? Ești beat?

— Nu, domnule. În viața mea, n'am băut în timpul serviciului și am părăsit armata cu referințe excelente, reluă omul roșind.

— Un moment, interveni Richard. Să lămurim acest punct. Spui că l-ai văzut pe Sir Peter pe la începutul serii: Pe la ce oră?

— N'am remarcat ora exactă, domnule, dar era cam cu o jumătate de oră înainte de moartea d-lui Pettigrew.

— Adevărat? Vrei să ne spui tot ce-ți amintești despre aceeași primă vizită a lui Sir Peter.

— Desigur, domnule. În picioare, la câțiva pași de ușa turnantă, priveam afară, când îl văzuî sosind pe Sir Peter. Chemai boxul dela ascensor și înapinsei ușa. Bineînțeles știa unde să-l conducă. Cam după zece minute se auzi soneria, făcî să urce ascensorul și Sir Peter coborî și ieși în stradă.

— Ti-a vorbit? întrebă Furlong.

— Nu, domnule. Dacă Sir Peter ar fi dorit mașina sau un taxi, mîrar fi telefonat de sus ca să-i execute ordinul.

— Perfect. L-ai văzut bine, nu-i așa?

— Pe legea mea, da, domnule. Avea gulerul pardesiului ridicat și pălăria trasă ușor pe ochi ca de obicei.

— Ai fi surprîns să afli că Sir Peter juca, **31**

la Pall Mall cu mine, la ora când pretinzi că l-ai văzut aici?

Hopkins înghite în sec, dar susținu cu curaj privirea lui Richard Furlong.

— Desigur, vă cred pe cuvânt, domnule, răspunse el, dar aş putea să jur pe Biblie că l-am văzut pe Sir Peter intrând şi ieşind din clădire, aşa cum v'am explicat. Şi sunt gata s'o mai repet, chiar cu riscul de a fi concediat pe dată.

Richard privi spre Theale care se ridică şi-l lovî prieteneste pe umăr pe portar.

— Nu te nelinişti, nu vei fi concediat, Hopkins. Există un mister care ne scapă, dar sunt sigur că ne-ai spus ceeace crezi că ar fi adevărul.

— Vă asigur, Sir Peter!

— Foarte bine. Acum, ascultă: păstrează toate acestea pentru tine. Nu pomeni nimă, nuî nimic, din ceeace ne-ai povestit, nîcî chiar soţiei tale.

— Nu voiu sufla nîcî un cuvânt, Sir Peter. Trebuie să-l avertizez şi pe băiatul dela ascensor?

— Ah! nu. Fereşte-te chiar, interveni Richard, căci aceasta îar trezi imediat bănuiele.

Hopkins plecă şi când ajunse în vestibul, se scărpină nedumerit în cap. Sir Peter îşi băgă mâinile în buzunar şi încrunţă din sprâncene.

— Misterul se îngroaşo din ce în ce mai mult, observă el.

rerea mea, ne apropiem cu pași, uriași de soluționarea lui.. cel puțin în ceea ce privește moartea lui Pettigrew. Ce părere ai, Doyle?

— Vă împărtășesc opinia mea.

— Dracu să mă ia dacă înțeleg unde vrei să ajungi! declară Sir Peter.

— Să încercăm să raționăm împreună, sugerează Richard. Mai întâiu, când lucrezi în biroul tău, te servești de această lampă sau aprinzi luminile din plafon?

— Mă servesc de lampa de birou, nu-mi place ca lumina să mă lovească în ochi. Dar ce raport poate avea aceasta cu crima?

— Foarte mare. Să presupunem că te afli la biroul tău. Lampa aprinsă luminează puternic masa ta, în timp ce restul camerei se află cufundat în întunec. Vrei să chemi pe cineva?... Pe Pettigrew, de exemplu. Ce faci?

— Il chem la telefon sau o trimit pe miss Farren să-l caute.

— Să lăsăm pentru moment pe miss Farren și telefonul la o parte. Ce alt mijloc ai întrebării ei să-l chemi?

— Sun și imediat se va prezenta un băiat de serviciu.

— În sfârșit, am ajuns! Doyle — îmi permiți să nu te mai numesc domnule? Mulțumesc, procedează și tu la fel cu mine. — Vrei să te duci să-l vezi pe seful lui Dale și să-i aduci la cunoștință în câteva cuvinte că sunt însărcinat cu afacerea aceasta?

Doyle ieși pentru a-și îndeplini misiunea și Richard se întoarse spre Theale:

— Te rog să mă scuzi, Sîr Peter, dacă îmi iau libertatea de a conduce singur acest mic interogatoriu.

— Procedează cum vrei, nu te jena.

Johnson, supraveghetorul de noapte al Curierului, intră.

— Bună seara. îi zise Richard cu o voce amabilă. Incercăm să determinăm ora exactă a morții lui Pettigrew. Îți amintești dacă Sîr Peter l-a chemat în cursul serii pe băiatul care deservea biroul?

— Da domnule, se grăbi să răspundă Johnson. Imi amintesc bine deoarece am fost foarte surprins constatând că Sir Peter s'a înapoiat mai devreme ca de obicei. În mod obișnuit, sosește ceva mai târziu.

— Bine. Dar d-ta nu l-ai văzut?

— Nu, domnule. De îndată ce a sunat m'am grăbit să-i trîmet băiatul.

— Acest băiat se mai află aici?

— Da, domnule.

— Vrei să mi-l trimeți, pentru o clipă?

Johnson ieși și reapăru însoțit de un tânăr cam de vre-o șasesprezece ani, cu o înfățișare inteligentă.

— Iată-l pe Milligan, domnule, anunță Johnson.

— Milligan, zise Richard, îți amintești dacă ai fost chemat de Sîr Peter în astă seară?

— Da domnule, răspunse strengarul fără să ezite.

— Sir Peter te-a trimis să îndeplinești o însărcinare, nu-i așa?

— Da, domnule. El mî-a zis: «Spuneți d-lui Pettigrew că am nevoie de plicul pe care i l'am remis pentru a-l pune în casa de bani».

— Foarte bine. Ai o memorio excelentă. Și ai transmis acest mesagiu d-lui Pettigrew?

— Da, domnule.

— Și i-a dat plicul?

— Era gata să mi-l dea, dar și-a schimbat gândul. Mi-a spus să numai aștept, căci se va duce personal să înmâneze plicul lui Sir Peter.

— Iată la ce m'am gândit și cu, observă Richard cu o indiferență bine simulată. Am terminat, mulțumesc.

În timp ce Johnson reconducea pe tânăr spre ușă, Richard, întorcându-se spre Sir Peter, adăugă cu vocea tare:

— Iată un băiat inteligent. Sunt sigur că vei scoate ceva din el.

Plin de bucurie, Milligan se întoarce la ocupațiile sale, provocând invidia camarazilor săi când le aduse la cunoștință marele rol pe care-l jucase în această faimoasă afacere.

— Ei bine! continuă Richard când ușa se închise, în prezent numai există nici o îndoielă: cineva i-a împrumutat în mod foarte îndemânatec personalitatea ta și acest impostor cunoștea la perfecție și obiceiurile tale.

Sir Peter îl privea fix.

— Cred că nu-ți închipui că unul din oa-

menii mei l-ar fi asasinat pe biètul Pittigrew? protestă el.

Richard se ridică.

— La ce bun să ne imaginăm cutare sau cutari lucru! Eu mă mulțumesc să enunț un fapt. Doyle, nu este prea târziu ca să te invit să vii la mine să iei un whisky cu sifon? Nu? Atunci, urmează-mă. Noapte bună. Theale, pe mâine.

Puțin dezamăgit, Sir Peter trece în biroul lui Vincent și se consolă forfecând fără milă prima ediție a ziarului.

CAP. IV.

INGERUL DE AUR

Richard se înfioră ușor în timp ce, întovărit de Doyle, se îndreaptă, într-o mașină particulară a ziarului, spre apartamentul său din Jermyn Street.

— Brr... ce frig! remarcă el.

— O crimă te face mai întotdeauna să simți un frig în spate, răspunse liniștit ziaristul.

— Posibil! exclamă Richard. Nu prea am adesea ocazia să mă ocup de o crimă, dar pentru tine aceasta a devenit o rutină.

— Intr'un anumit sens, da. Sunt cam obișnuit cu așa ceva. Astăzi însă... este vorba de un coleg... de Pettigrew..

— Desigur. Este cu totul altceva. În mod obișnuit, aceasta te-ar amuza, nu-i așa?

— Nu zic nu. Odată debarasat de ceea ce aș

numi ideea ce se face în general despre un asasinat...

— Care anume?

— Ei bine! toți își imaginează că un ucigaș diferă în mod complet de ceilalți muritori... că este o ființă anormală, aproape inumană...

— Nu este adevărat?

— Absolut deloc. Bineînțeles, acest om lucrează într'un chip anormal deoarece se găsește plasat în împrejurări anormale. Totuși asasinii pe care i-am întâlnit erau oameni ca și toți ceilalți.

— Iată un punct de vedere original.

— Fiecare individ prezintă un oarecare interes de îndată ce este observat. Numai că nu este remarcat... înainte de a săvârși un act care să atragă atenția asupra lui.

— Spre exemplu... un asasinat? zise Richard râzând. Însfârșit, iată-ne ajunși în Jermyn Street și whisky-ul ne așteaptă.

Pratt, împerturbabilul valet a lui Richard se grăbi să-i servească.

— Lângă tine se află și țigări, Doyle, zise Richard invitatului său. Servește-te.

El însuși își umplu pipa cu tutun.

Cei doi bărbați fumară în tăcere timp de câteva minute.

— Ce știu în privința lui Pettigrew? întrebă însfârșit Richard.

— Hm! Era ca toată lumea.

— Totuși Sir Peter îl lăuda foarte mult. Susținea că nu avea nici un dușman.

Doyle ezită.

— Această discuție între noi doi rămâne confidențială?

— Absolut. Și ți-ai fi spus de îndatorat dacă vei binevoi să-mi dai câteva informații.

— Atunci ascultă. Sir Peter este bunătea personificată. Pentru un motiv cunoscut numai de el, își ia acare posace și se prefăce că este foarte aspru, dar, în realitate, nu încetează de a face servicii tuturor oamenilor. În special, ține mult la acei care au crescut, ca să spun așa, cu jurnalul său, și Pettigrew făcea parte din numărul acestora. Nu insinuez prin aceasta că Pettigrew era un lup camuflat într-o oaie inocentă, dar excela în aș putea ascunde defectele față de Sir Peter. De exemplu, personalul nu-l iubea, cum își închipuia «patronul». Dacă prindea pică pe cineva, apoi acesta ducea o viață asemănătoare cu cea din infern. Ești la curent cu meseria de ziarist?

— Nu prea.

— Fi bine! un redactor al serviciului de noapte este un personaj foarte puternic. Fiecare ziar are obiceiurile și regulamentele sale, dar la noi secretarul de noapte, când este de serviciu, dirijează, ca să zic așa, toată munca. El se află sub ordinele redactorului-șef (Sir Peter îndeplinește această funcție în calitate de director-administrator.) sau al redactorului-șef adjunct dacă sunt prezenți, dar, chiar în acest caz, ei nu intervin decât dacă este vorba de politică sau de alte chestiuni de mare importanță. Pettigrew nu avea nici o autoritate asupra personalului de zi, contrar șefului serviciului extern, spre exemplu, sau al șefului

informațiilor; dar întreg personalul de noapte depindea de Pettigrew. Ți-am dat aceste lămuriri ca să înțelegi că Pettigrew avea de-a face cu un mare număr de oameni.

— Te urmăresc cu atenție. Cu alte cuvinte, nu era deloc simpatizat?

— Nu; totdeauna l-am considerat ca un individ curios. Personal, n'am ce să mă plâng de el și moartea lui m'a sguduît adânc. Dar dacă vrem ca să-l descoperim pe asasin, trebuie să vorbim în mod sincer despre defectele victimei și despre calitățile ei.

— Sunt absolut de părerea ta.

— Îmi pare bine că mă aprobi. Nu este plăcut să vorbești de rău despre un mort.

Richard îl privi un moment.

— Ard de dorința de a afla ceeace încă nu mi-ai spus, declară el.

— Ar fi trebuit să intri în barou, replică Doyle schițând un surâs. În realitate, nu prea știu multe lucruri în privința lui Pettigrew. Dar dela o bună bucată de timp, am remarcat caracterul său închis. Era un celibatar, și mă gândesc mai puțin la ceeace făcea decât la ceeace nu făcea. Nu juca nici golf, nici bridge și mașina sa nu-i servea decât pentru deplasările sale... vreau să înțeleg prin aceasta că nu conducea din plăcere. Însfârșit, după câte m'am putut convinge, acest om n'avea nici o patimă. După părerea mea, un individ dotat cu o energie mentală ca aceea a lui Pettigrew trebuie să fi avut și o altă preocupare în afară de munca sa. Nu știu dacă această constatare poate să-ți

fie utilă dar cred că n'ar fi rău să n'o treci cu vederea.

Richard umplu pentru a doua oară paharul oaspetelui său.

— Doyle, zise el, spune-mi cinstă: dorești sau nu, ca să-l descoperi pe ucigașul lui Pettigrew?

— Ce dracu vrei să zici?

— Foarte simplu, prea ocolim mult în loc de a merge drept la țintă. Pentru mine personal, n'are nici o importanță, dar pentru tine este cu totul altceva. Amândoi știm că cineva dela Curier a luat înfățișarea lui Sir Peter pentru a săvârși nepedepsit o crimă. Cel mai nimerit ar fi să nu mai ocolești și să-mi spui adevărul.

Doyle aruncă muenul de figare în foc și se ridică.

— Ai dreptate, răspunse Doyle încetisor. Este oribil să gândești că persoana cu care ai lucrat ar putea fi bănuită de o crimă atât de mârșavă. Gândul acesta mă... îmbolnăvește. Totuși, Furlong, când un om este condamnat la moarte, se găsește o legiune de imbecili cari scriu prin ziare pentru a solicita ertarea nenorocitului pocăit. Oamenii aceștia mă desgustă. Dacă vinovatul scapă de pedeapsă, cu atât mai bine pentru el; dar dacă este prins să fie pedepsit după cum o merită. Cineva l-a ucis pe Pettigrew și sarcina ta consiștă în a-l găsi pe asasin. Poți să te bizi pe mine că te voi ajuta din toate puterile mele... deși mă îndoiesc de succesul tău.

— Mulțumesc. Ținând seama de împrejurări, găsesse hotărârea ta foarte cinstită. Dar pentru

ce crezi că va fi mult mai greu de găsit vinovatul în afacerea aceasta decât în alta?

— Studiaz-o sub toate unghiurile ei. În primul rând, nu găsească mobilul crimei, în afară de cazul dacă nu cumva misterioasa întâmplare cu scrisoarea are vre-o importanță.

— Totdeauna există un mobil...

— Evident, dar atâta timp cât nu l-ai descoperit, găsească că este foarte greu de a elabora un plan de lucru.

— Deaceia făceai aluzie la caracterul închis al lui Pettigrew?

— Exact. Pe de altă parte, un om dotat cu destul sânge rece pentru a-l personifica pe Sir Peter în propriul său birou, sunt sigur că n'a omis nici o precauțiune pentru a deruta poliția.

— O secundă! exclamă Richard. Permite-mi să-ți atrag atenția că era mai ușor acestui individ — să-l numim d. Asasin pentru mai multă ușurință — de a-l personifica pe Sir Peter în propriul său birou decât în ori care altă parte.

— Pentruce? întrebă Doyle vizibil surprins.

— Pentrucă, în birourile Curierului Sir Peter este un personaj atât de familiar încât nimeni nu s'ar fi gândit să se mire de prezența sa. Cum din fire este taciturn, portarul n'a văzut nimic extraordinar în faptul că a intrat în ascensor fără a-i adresa nici un cuvânt. În afară de aceasta, nimeni dela Curier nu se aștepta să vadă un Sir Peter fals. Sesizezi punctul meu de vedere?

— Desigur. Nu m'am gândit la așa ceva, admise Doyle, cu un aer gânditor. Complimentele mele!

— Mulțumesc. Să nu crezi că vreau să-ți impun felul meu de a vedea, dar discutând detaliile, vom ajunge să reducem afacerea la clementele ei esențiale.

— Înțeleg. Mai este o întrebare pe care nu ți-aș fi pus-o în fața lui Sir Peter. Pentru ce acorzi o importanță petei de vopsea de pe rochia d-rei Farren și pentru intrarea ei în odaia vecină?

— Îți voi explica imediat. Mai întâiu, dacă aceasta nu te jenează, vrîi să-mi spui ce știi în privința acestei tinere fete?

— Cu plăcere! Dar îți atrag atenția că mergi pe un drum greșit dacă încerci să-i dai un rol în această piesă, replică Doyle zâmbind. Angela Farren este o rază de soare în mizerabila noastră existență. De fapt, o numim Ingerul de Aur.

— Ingerul de Aur? Este foarte imaginativ. Pentru ce i-ai dat această poreclă?

— În primul rând, ea se numește Angela și părul ei posedă aceia nuanță aurie pe care negresit că ai remarcat-o.

— Intr'adevăr, are un păr splendid. Și mai departe?

— Ah! dacă ai cunoaște inima ei bună! Una din funcțiunile ei consistă în a introduce în prezența lui Sir Peter pe bieții funcționari vinovați față de patron, când acesta este rău dispus. Când îl introduce pe delicvent în biroul directorial, fi sigur că Sir Peter își ia tocmai ceaiul sau își fumează țigara... cu alte cuvinte, se află în dispoziție excelentă...

— Pentru voi toți este o zână bună, observă Richard. Sir Peter o iubește mult, nu-i așa?

— Dacă crezi că este îndrăgostit de ea, te înșeli amar, replică Doyle cu un ton brusc. El o consideră ca pe Alice sa și, dacă ea ar dori, ar adopta-o pe dată. Dar este o tânără cu un caracter foarte independent și își dăorează situația pe care o are astăzi capacităților ei și nu favorurilor.

— Fumează? întrebă Richard pe Doyle care ridică mirat din sprâncene în fața acestei întrebări neașteptate.

— Da, răspunse el. Pentruce?

— Cunoști marca țigărilor ei preferate?

— Fumează numai tutun turcesc... marca Hassan Effendî.

— Ah! da... țigări obișnuite, nu este așa?

— Exact.

Richard trase din buzunar un plic din care scoase, cu grijă, un obiect mic alb, și-l întinse lui Doyle.

— După cum vezi, este un muc de țigare... un Knightriders, cu capătul de carton pentru a împiedeca ca buzele să atingă tutunul. Sunt mai multe calități, dar în cazul de față sunt sigur că este un Knightrider.

— Nu există nici o îndoială, aprobă Doyle. Unde l-ai găsit?

— În biroul d-rei Farrer.. adică în camera vecină cu biroul lui Sir Peter.

Fața lui Doyle căpătă o expresie severă.

— Ce anume deduci? întrebă el pe Richard.

— Pentru moment, nimic hotărâtor. Dar nu cred că este util să mai insist că nu trebuie

să pomenesci nimănuie nimic despre aceasta. Pe masa lui Sir Peter, am remarcat o urmă ușoară de arsură. Ori, el fumează foarte rar țigărele. În afară de aceasta, știu cât este de metodic și de ordonat. Am descoperit acest muc în camera vecină cu biroul său. Este posibil ca vreunul din vopsitori să-l fi aruncat acolo, dar este foarte puțin probabil că acești oameni fumează de obicei Woodbines sau Yaspers.

— Bănuiești că Angela Farren l'ar fi asasinat pe Pettigrew?

— Nu. Este puternică, dar nu destul de robustă ca să fi putut aplica o lovitură capabilă să-l ucidă pe Pettigrew. Totuși nu se poate ști. Mă întreb dacă Miss Farren, în momentul când l-a descoperit pe Pettigrew întins pe parchet, n'a remarcat acest muc de țigară acuzator și dacă nu cumva l-a aruncat ea în odaia vecină pentru a îndepărta bănuielile...

Doyle examinează mucul de țigară.

— Și amprentele digitale! exclamă el. N'ar fi trebuit să mă lasi să ating această piesă compromițătoare.

Richard clătină capul.

— Prea târziu. Am găsit-o mânăjită cu vopsea și instinctiv l-am șters cu degetele mele. Deci fără să vreau am distrus și amprentele digitale ale asasinului poate.

El observă pe Doyle care, cu un aer absent, privea fix mucul de țigară.

— Cunoști pe cineva dela Curier care furmiază această marcă de țigaretă?

— Da.

— Cine anume?

— Terry Vance, unul din redactori.

— Hm, foarte interesant.

— Să nu ne grăbim cu tragerea concluziei, ripostă Doyle. Într'un personal atât de important ca al nostru, pot exista peste douăsprezece amatori de Knightriders.

— Admișibil, dar nu toți lucrează în etajul directorului. Acest d. Vance face curte d-rei Farren?

— Nu știu nimic! Mulți au fost amorezați de ea, dar pe toți îi tratează ca pe niște camarazi.

— Vance este un băiat frumos?

— Pe legea noastră... da.

— Că părerea ai despre el?

— La drept vorbind, nu suntem pe deplin și nu știu ce țraș putea spune despre el. Acum câteva zile, a fost dojenit aspru de Pettigrew în privința unui articol.

— Asa dar Vance nutrește un resentiment contra lui Pettigrew?

— Oprește-te! exclamă Doyle înspăimântat. Nu o clipă, nu m-am gândit că Vance ar putea fi ucigașul lui Pettigrew. Cert este, că are un temperament viu, dar de aici și până la o crimă...

— Bine, îl întrerupse Richard. Înțeleg rețineră ta de a vorbi astfel de camarazi dela Curier, dar trebuie să cunoașteră faptele...

— Pentru moment sunt sigur numai de un lucru: ora înăintează, zise Doyle ridicându-se. Plec și-ți promit că te voi ajuta...

— Mulțumesc, Doyle. Tè voiu revedea mâine la Curier.

— Ne-am înțeles. La ce oră?

— Unsprèzece. Este bine. Am câteva comisiioane de făcut mai înainte.

— La revedere.

Richard îl conduse până la ușă, apoi trântindu-se în fotoliul său, privi mult timp, gânditor, mucle de țigare. Mâine îl va vedea pe tânărul Terry Vance... și deasemenea pe «Ingerul de aur».

V.

UN DETECTIV AMATOR.

Odată decîs să îmbrățișeze profesiunea pe care și-o alesese, Richard Furlong refuzase cu energie titlul de detectiv particular.

El se abținu deci să arboreze un titlu pe care nu-l merita, dar se pasiona pentru anchetele criminale. La început, oamenii din mediul lui își bătură joc de el, dar tonul se schimbă imediat când aflară cu ce îndemănare dusesse la bun sfârșit câteva afaceri delicate unde poliția nu putuse interveni.

Richard își continuă în tihnă misiunea sa, în care timp, mulțumită relațiilor sale personale, îi fu posibil să facă cunoștință cu metodele întrebuintate de polițiile a câtorva țări străine. La Scotland Yard, fu privit la început cu o indulgență amuzată. Sub șeful poliției, Hubert Dale, condiscipolul său dela

Malborough, îi furnizase adesea, în mod amabil, câteva informațiuni.

Cu timpul, Richard furniză la rândul său informațiuni folositoare Scotland Yardului în câteva afaceri criminale, și cu această ocaziune făcu cunoștință cu sergentul Reed.

Aceasta se întâmplă în urma descoperirilor sale într'un furt de documente de cea mai mare importanță când își impuse colaborarea sa poliției oficiale și, pentru acest motiv, Dale și Reed acceptară fără să protesteze intervenția sa în afacerea Pettigrew.

După Richard, asasinarea redactorului serviciului de noapte oferă un mister cu mult mai complicat decât apăsarea la prima vedere. Se puteau face mai multe deducții, dar pentru a nu da greș, trebuia o cercetare și o studiere mai amănunțită a diferitelor personaje din anturajul lui Pettigrew.

Spre exemplu, Angela Farren, o tânără fată foarte interesantă, se gândi el terminându-și dejunul înainte de a se duce la Curiere.

Ea își formulase depozitia cu un calm remarcabil și nu se turburase decât numai în clipa când o întrebare pentru ce intrase în camera care se renova. Detalii fără importanță în sine, dar Richard învățase să nu neglijeze nimic. Asasinarea lui Pettigrew îl introducea într'un mediu complet necunoscut. Era însă mulțumit că Martin Doyle îl va pune la curent cu obiceiurile mediului jurnalistic.

Știa că Doyle era un criminalist îndemnat și plin de experiență.

În afară de aceasta, Richard conta în spe-

cial pe două atuuri: conștiința profesională a lui Doyle în chestiuni criminale și oroarea sa pentru asasinatul premeditat și executat cu o șiretlenie care-i iritau nervii, destul de oțelii de altfel.

La unsprezece fix, Richard sosî la Curier și i-i dădu numele portarului principal al serviciului de zi. Acesta era un tip voînă și răspundea la numele de Bullock. Il primi pe Richard foarte grăbit și împinse polițeta pînă acolo, în cât îl însoți în biroul d-lui Haudley, unde îi explică folosirea telefoanelor și a scrierilor puse la dispoziția redactorului șef adjutant.

— Cereti-mi tot ce doriti, domnule și vă voi servi imediat, zise d. Bullock. Sir Peter m-a recomandat să veghez să nu vă lipsească nimic.

Pentru moment, Richard ar fi dorit să-l vadă pe Bullock plecând și să rămână singur, dar îi mulțumî politicos.

Fără să-i bătîniase gîndul, portarul adăugă:

— Mă găsiți oricînd în vestibul. Mă numesc Bullock. Dacă aveți nevoie de vreo lămurire, vă stau la dispoziția dvs.

De îndată ce Bullock se îndepărtă, acesta apăsă pe un buton și imediat apără băiatul de serviciu.

La ce oră ține Sir Peter conferința? îl întreabă Richard, deși cunoștea perfect acest detaliu.

— La ora unsprezece, domnule.

— Bine. Nu vreau să-l deranjez. Voiu vorbi cu secretara sa.

— Miss Farren? Vreți să mă duc s'o anunț?

— Nu. Voiu trece eu pe la ea. Care este numărul biroului ei?

— 27, domnule: urmați coridorul până la capăt, apoi cotiți la dreapta.

— Mulțumesc.

Richard descoperi numărul 27 cu multă ușurință, deoarece fiecare birou avea un număr pe ușe.

Bătu și o voce tânără îi răspunsese:

— Intră!

Angela Farren era așezată în fața unei mese acoperită cu hârtii aranjate cu meticulozitate și nu împrăștiate la întâmplare. Richard trase concluzia că avea de aface cu o funcționară metodică și ordonată. Două aparate telefonice se găseau pe biroul ei, și pe o masuță alături, se afla mașina de scris. O vază cu flori aducea o notă veselă în acest birou auster.

— Bună ziua, domnule, zise Angela, ridicându-se.

— Vedeți-vă de treabă, domnișoară. Am venit în treacăt ca să vă salut numai. Sunteți foarte ocupată?

Ea zâmbi.

— O secretară model v'ar răspunde că suntem ocupate până peste cap, dar, la drept vorbind, n'am nimic de făcut până după conferință.

— Conferința, repetă Richard. Ah. Ah! da! reuniunea oamenilor iluștri, cari, mâine, vor arăta cum ar trebui să fie guvernată lumea.

Am văzut fumând pe cineva pe coridor. Imi permiteți?

— Desigur.

— Mulțumesc.

Sè căută într'un buzunar, apoi în altul. Angela trasè un sertar, scoase un pachèt cu țigări și-l întinse vizitatorului ei.

Conținea o jumătate duzină de țigări marca Kuightriders.

Richard aprinsè una.

— Ia'tè uită, capetele acestea de carton sunt foarte curioase. remarcă el. Nu le-am încercat încă nici odată.

— În general, fumèz țigări turcești, răspunsè ea cu un aer indifèrent. Se spune că acèstea sunt mai bune pentru gât. Le-am încercat, dar nu prèa imi plac.

Richard dură ce exanină pachetul, îl înapoie Angerei.

— Văd că joci «bădminton» observă el.

— Cum? Ah da! această cutie. Da am câștigat-o într'un «match». În realitate, am avut noroc. Campioana s'a îmbolnăvit de gripă în ajunul finalei.

Badminton, gândi Richard, este un joc care dezvoltă mușchii brațului și ai pumnului. Lampa cu care a fost lovit Pèttigrèw era destul de grea, dar...

Ușa se dèschise și un tânăr intră ca o furtună. La vederea lui Richard, sè opri brusc.

— Intră, zise Angela cu o voce calmă, deși obrajii i se colorară ușor. D-le Furlong vă prezint pe d. Vance Terry... D. Furlong.

Cei doi bărbați schimbă câteva compli-

mente banale și Richard îl studie pe noul venit. Terry Vance era un tânăr cam de douăzeci și cinci de ani, cu înfățișarea athletică și cu părul blond ondulat. Avea bărbia proeminentă și mare, semn de slăbiciune mai mult decât de forță.

— Scuzați-mă că vă deranjez, zise Vance. Nu știam că sunteți ocupați...

— Nici nu suntem, răspunse Richard. Cel puțin miss Farrer a avut gentilețea să-mi afirme că nu prea are mult de lucru. D. Doyle mi-a promis că mă va conduce să vizitez birourile zărilor. Ați putea să-mi sacrificați zece minute, domnule Vance?

— Cu plăcere, se grăbi să răspundă Vance. De unde doriți să începem?

— N-are importanță. Mă interesează totul. Noi profani, ignorăm absolut complet organizația interioară a unui jurnal.

Se întoarse spre Angela:

— Acum, când am descoperit o nouă victimă, vă las în pace, miss Farren, adăugă el surâzând.

Apoi, însoțit de Vance părăsi biroul.

De îndată ce ușa se închise, el puse mâna pe brațul lui Vance pentru a-l reține.

— În realitate domnule Vance, încerc să clarific misterul morții lui Pettigrew, îi zise el cu un aer grav și dăduse să-mi arăteze cât mai multe cunoștințe între funcționarii acestui jurnal. Sunt sigur că veți face tot posibilul pentru a mă ajuta.

— Bineînțeles! răspunse el. Ce afacere orîbilă! Pentru a fi cinstit, țin să vă atrag aten-

ta că nu prea mă aveam bine cu Pettigrew. Recunosc însă că avea calități mari și mă îngrezeșe la gândul că a fost suprîmat într-un chip atât de bestial.

— Da, este groaznic, repetă Richard, întrebându-se în sine, de câte ori va mai trebui să audă această frază. Il frecvențați și în afară de birou?

— Nu. Cel puțin nu în mod particular. L-am întâlnit odată sau de două ori în locuri publice răspunse, agale. Vance.

Cineva trecu pe lângă ei.

— Zăpăcitule! îi strigă tânărul furios. Nu poți să bagi de seamă cum mergi?

— Vă cer iertare, domnule Vance, nu v'am văzut, se scuză groomul.

— Bine, bine, murmură ziaristul, întorcându-se spre Richard, cu un aer pocăit. Stren-garii aceștia sunt niște diavoli! adăugă el.

Schită un zâmbet ironic.

— Te poți pierde în casa aceasta.

— Nu-i așa? fu de părere reporterul. Cunoașteți bibliotecă?

— Nu, n'am văzut-o încă.

— Atunci, intrați aici. Văți vedea ceva interesant. Din punct de vedere al documentării această bibliotecă pare să fie cea mai importantă din lume.

Pătrunseră într-o sală mare, plină cu rafturi, cu clasoare, cu teancuri de ziare, cu hârtii, cu globuri și cu mese la care tinere femei păreau absorbite în munca lor. Totuși, la intrarea celor doi bărbați, toate ridicară capul și-și trecură instinctiv mâna prin părul

ondulat.

-- Iată unde trebuie să veniți dacă doriți să vă informați asupra unui lucru, explică Vance, apoi șopti un cuvânt la urechea unui tânăr așezat la un pupîtru și continuă:

«Dacă un reporter vrea să meargă să inter-vîeweze un savant asupra radiului, undelor hertziene, numărului de vitamină conținut într'o varză, sau să-i pună oricare altă întrebare tot atît de pasionantă, se va adresa acestui birou și i se va indica adresa isvorului de știință, ce tren va trebui ca să ia pentru a se duce la el, ceeace a spus el în 1894 și așa mai departe. Dacă dorește să cunoască cariera unui ban-cher, a unui artist, al unui om politic sau al unui criminal, i se va înmîna un pachet de tă-îeturi de jurnale asupra acestor personaje.

— Tăieturi de ziare?

— Da, de ani de zile se elasează tot felul de tăieturi de ziare privind tot felul de oa-meni... de evenimente marcante, procese, des-coperiri, mondenități și alte lucruri de acelaș fel. Vedeti aceasta, spre exemplu.

Luă un plic din carton subțire de formă lunguiată, ceva mai mare decît o foaie de caiet, pe care funcționarul îl scosese dintr'un clasor prevăzut cu mici salterase. Pe o parte se citea cu litere dactilografice:

Furlong On, Richard.

(De văzut Roodacre, Lord.)

Richard scoase un pachet cu tăieturi de ziare purtând fiecare o dată și numele ziarului de unde a fost extrasă. Citind un titlu, roși:

al unui Lord
decorat cu Crucea Militară
Vitejească purtare în tranșee.

și pusă înapoi tăeturile în plic.

— Nici prin gând n-urmi trecea că aci conservați astfel de lucruri.

— Și posedăm sute de mii din aceste exemplare, afirmă Vance. Publicul se răsvrătește contra acestei publicități prin ziare: dar atunci pentru ce le cumpără? Iată de ce nu pot înțelege.

Richard turbură liniștea mormântală a bibliotecii izbucnind într'un formidabil hohot de râs.

— Îmi face impresia că sunteți cam sever cu profesiunea Dvs., observă el și Vance ridică din umeri rânjind.

Iesind din bibliotecă, îl întâlnește pe Martin Doyle.

— Tocmai te căutam, zise acesta. Nu știam ca...

— D. Vance a avut gentilețea să-mi servească de călăuză, explică Richard. Vrei să vii cu noi, Doyle acceptă, plietisît.

Vance, întrebă cu oarecare asprime pe Furlong ce-ar mai dori să vadă.

Richard își consultă ceasul și anunță:

— Iată era când în cartier se petrec diferite evenimente: între altele deschiderea cafenelelor. Să mergem să luăm ceva. Doyle, cunoști un local liniștit?

UN OM SERVIABIL.

Sub efectul unui răcoros whisky, atmosfera se desgheță încetul cu încetul. Peste puțin Richard abordă subiectul morții lui Pettigrew cu o bruschetă voită.

— Accept orice concurs mî se oferă, anunță el și dacă unul dîn voi crede că-mi poate fi folositor cu ceva, s'o spună.

Doyle îi aruncă o privire rapidă.

— Cu plăcere, murmură el, fără a se compromite, apoi așteaptă. Vance scoase mînios o țigare Knightrider din tabacherea sa.

— Am simțit un șoc puternic, pronunță el cu o voce joasă.

— Când l-ai văzut întins pe parchet, nu-i așa? îl întreabă Richard.

Vance afirmă cu capul; apoi dîndu-și seama de misiunea lui Richard, se ridică furios în picioare.

— Ce vrei să înțelegi prin aceasta?

— Vreau să spun, că d-ta ai fost primul care l-ai descoperit pe Pettigrew.

Vance sărî în sus, dar Richard îl apucă de braț și îl sili să se așeze la loc.

— Calm, te rog! Nu avem nevoie de scene aici!

Mîinile lui Vance continuau să tremure de enervare.

— Nu înțeleg... bâlbâi el.

— Înțelegi perfect, îl întrerupse Richard. Ai intrat în biroul lui Sîr Peter și l-ai văzut pe

Pettigrew întins pe parchet. Acest spectacol te-a buimăcit într'asa un hal în cât ți-ai pus țigara pe birou pentru a te aploca peste cadavrul, dar te-ai ferit totuși ca să nu-l atingi. Atunci ți-ai adus aminte că toată lumea știe că te-ai certat cu Pettigrew și, temându-te să nu fii acuzat de asasinat, ai fugit fără să spui nimic.

— Cum de ai aflat? întreabă Vance cu o voce răgușită.

— Ți-ai uitat țigara, zise Richard. Pentru că naiba nu ai chemat pe cineva? Trebuia să-ți dai seama...

— Ți înțeleg gândul. Bine! Arestează-mă! Nu mă voi apăra. Și la urma urmei, îmi bat joc de toți.

— Nu face pe înbecilul!

— Ei bine... Nu te decîzi?

— Eu nu sunt un polițist și în ziua când mă voi gândi să te arestez, nu te voi invita să bei în tovărășia mea.

— Atunci nu crezi că eu l-am ucis pe Pettigrew? strigă Terry Vance.

— Nu, nu cred... dar ca să fii cinstit, nu pot să afirm nimic. Poate că voi anunța și poliția în privința celor ce ai afirmat acum.

— Fii rezonabil, Vance. Interveni și Doyle. Știu că nu mă iubești și, din partea mea, nici eu n'am nici o simpatie pentru tine. Totuși, îmi repugnă să te văd acuzat pentru o crimă pe care nu ai săvârșit-o.

După o scurtă pauză, continuă:

— Furlong se poartă generos cu tine și ca să-i arăți gratitudinea ta, ai face bine să-i po-

vestești tot ce știi.

Vance își goli paharul.

— Foarte bine, zise el. Știu că m'am comportat ca un idiot. Acționez întotdeauna sub impulsivitatea momentului, deși mai târziu îmi pare rău. M'am certat cu Pettigrew. Toată lumea o știe. Eram gata din cauză aceeași să părăsesc ziarul. Găsindu-mă pe coridor, am zărit lumina în biroul lui Sir Peter și am intrat pentru a-i înainta imediat demisia și să-i spun tot ce aveam pe inimă în privința lui Pettigrew.

Atunci am descoperit cadavrul acestuia. Fiindu-mi teamă să nu fiu acuzat de crimă... am fugit. Aceasta este adevărul.

Richard își îndopă pipa și o aprinse înainte de a vorbi.

— Când l-ai descoperit pe Pettigrew, ce ținea în mână?

— Nimic, replică Vance, vizibil mirat de această întrebare.

— Ești sigur?

— Sigur? N'am să uit nici odată acest spectacol! Il mai revăd încă pe Pettigrew...

Și se cutremură.

— M-ai spus că l-ai întâlnit pe Pettigrew odată sau de două ori în afară de birou. Unde anume?

— Adică eu l-am văzut, dar nu cred ca el să mă fi zărit, răspunse Vance ezitând.

— Dar unde?

— Intr'o casă unde se juca.

— Cu alte cuvinte, într'un tripou?

— Da.

— Frecventai aceste localuri?

— Da. Dar am jurat să nu mai calc nîcî odată pe acolo.

— Nu ştiam că Pettigrew frecventa astfel de localuri, observă Doyle.

— Nicî eu, declară Vance. Am rămas uimît, cu atît mai mult cu cît era un loc rău famat. Dar Pettigrew era un tip destul de închîs.

— Vance, interveni Richard, vreau să-ţi pun o întrebare de ordin strîct intim.

— Dă-î drumul!

— Eşti amorezat de miss Farren?

Furios, Terry se înroşi.

— Nu ştiu pentru ce amestecăm numele ei în această afacere, răspunse el cu un ton sec.

— Din păcate, nu sunt şi eu de aceeaş părere.

— Ascultă! Nu cumva vrei să însinuezi...

— Nu însinuez nimic. Întreb numai... Dacă refuzi să-mi răspunzi la întrebare, nu pot să te oblig, dar dacă vrei să te ajut, lasă-mă să lucrez în felul meu.

— Să mă ajuţi?

— Desigur! Poliţia conduce cu mai multă uşurinţă o anchetă decît mine, dar ea mai întîiu îşi arestează omul şi numai după aceea îl face să vorbească.

— Scuză mă, zise Vance cu o voce umilă. Ei bine! da, sunt amorezat de Angela şi i-am ccrui mîna de nenumărate ori, dacă vrei să ştii.

— Te-a refuzat?

— Da. Ştia că duc o viaţă dezordonată. Şi, din cauza aceasta, încerc să mă îndrept şi

să-mi croiesc un drum în ziaristică.

— Bine. Spune-mi: îți permitea să-i oferi daruri?

— Numai țigări din când în când, ca și ceilalți camarazi.

— Acum, recent, i-ai mai oferit țigări?

— Ieri după amiază.

— Ce fel?

— Țigările ei turcești preferate. Dar pentru ce?

Richard se plecă înainte.

— Dacă îți voiu desvălui un detaliu, vei înțelege că ai mai mult noroc decât meriți. Imi dai cuvântul de onoare că vei păstra acest secret numai pentru tine?

— Ți promit.

— În acest caz, poate te va interesa să afli că, în momentul când ea a descoperit cadavrul lui Pettigrew, a zărit mucusul țigării tale. Recunoscând marca pe care o fumezi, l-a ascuns cu scopul de a te pune la adăpost de orice bănuială.

— Adevărat? Este admirabil! Oare miss Farren ți-a spus toate acestea?

— Nu. Și dacă te prinde pofta să-i repeți discuția noastră, vei avea de îndurat consecințele asta tot.

— Mi s-a spus, știu să-mi țin limba când trebuie. Dar cum dracul de ai aflat?

— Este treaba mea. Vreau să-ți mai spun ceva. Miss Farren este o persoană foarte inteligentă. Câteva cuvinte pronunțate de mine ieri au făcut-o bănuitoare; deaceia, azi dimineața, s-a procurat un pachet de țigări

Knightriders, marca pe care o fumezi și le-a băgat în tabachera ei. Le-am văzut înainte de sosirea ta... chiar mi-a oferit una.

— Să fiu spânzurat, dacă...

Terry zâmbea amar, fără să vrea și adăogă.

— De altfel depinde de tine, ca să fiu sau nu!

— Ascultă, Vance, continuă Richard cu gravitate. Nu-ți fac nici o promisiune, dar îți întind o punte. Din partea ta, ajută-mă și mai ales... nu pălăvrăgi. Păstrează-ți serviciul și stai liniștit până când vei primi știri dela mine. S'ar putea să am nevoie de tine.

Vance se ridică.

— Nu știu cum să îți mulțumesc.

— Bine, bine. înapoiază-te la ocupațiunile tale. Cred că ai destul de lucru?

— Intr'adevăr am de interviewat azi pe cineva.

— Fără îndoială că pe ducel de Dogsboddy?

— Nu, ceva mai bun: o brută științifică.

Și umbra unui surâs înflorî pe buzele sale.

Doyle, scoase un oftat lung.

— Este cel mai norocos tip pe care l-am întâlnit vreodată.

— Cum așa?

— Cum? Dacă ar fi spus în fața lui Reed numai jumătate din ceeace ți-a mărturisit ție, s'ar fi găsit în momentul de față într-o mică celulă confortabilă.

— Poate, dar, la nevoie vom găsi oricând una disponibilă. Nimic nu ne grăbește.

Doyle îl privi fix.

— Nu crezi în vinovăția lui, nu-i așa?

— Nu, dar aş putea să mă înşel. Care este părerea ta, lăsând la o parte simpatia profesională?

— Nu cred să fi comis crima, declară ziaristul. Ai remarcat nervozitatea lui când l-ai interogat? Dar ce crezi despre falsul Sir Peter?

— Cât priveşte aceasta, Vance ar fi putut să se deghizeze tot atât de bine ca oricare altul... poate chiar mai bine. Este puţin comedian.

— Şi ce spui de această misterioasă scrisoare sigilată?

Richard încruntă din sprâncene.

— S'o ia dracul de scrisoare! Imi încurcă mereu socotelile.

Doyle nu se putu împiedeca de a zâmbi gândindu-se că onorabilul Richard Furlong, cu toată reputaţia sa de criminalist, nu înaintase mai mult decât poliţia în soluţionarea acestui mister.

Pentru moment, sunt foarte încurcat, mărturisí Richard. În clipa de faţă, mă asemăn cu câinele de vânătoare care a pierdut urma.

Ridicându-se îşi puse pălăria.

— Voiam să te invît la masă, continuă el, dar am de făcut un comision urgent. Vrei să ne întâlnim la birou pela trei?

Rămas singur, Doyle se cufundă în gândurile sale.

Apoi se duse la Clubul zăriştilor, petrecu câteva minute la bar în tovărăşia confr-

ților și însfârșit se așază să mănânce un cotlet.

După acest prânz ușor, consultă pendula, apoi pornește spre Fleet Street.

Știa că Angela Farren, atunci când îi permitea lucrul, lua adesea «lunch»-ul într'un mic restaurant aproape de Law Courts, Palatul de justiție din Londra.

Exact în clipa aceasta, tânăra secretară ieșea din restaurant. El o strigă:

— Spune-mi Angela, poți să-mi consacri câteva minute? Aș dori să-ți vorbesc.

Intonația vocii lui Doyle o surprinse ușor pe fată, care-l privi cu ochi scrutători.

— Ce vrei să-mi spui?

— Este vorba de Pettigrew. Nu pot să vorbesc aici. Să mergem în cartierul Temple, vom fi mai liniștiți.

O conduse spre Middle Temple Lane până la un colț pustiu aproape de biserică.

— Ascultă, Angela, vreau să fiu cinstit cu tine. Este vorba de Vance.

Tânăra fată își reținu respirația.

— Ce-a făcut? întrebă ea.

— Este inutil să mergem pe ecolite: Vance te iubește. Este secretul tuturor. Te-ai gândit vre-odată că și alții s'ar putea să se amorezeze de tine?

Angela se înroși, dar Doyle nu-i dăde timp să răspundă.

— Înțelegi ce vreau să zic, continuă el. Nu încerc să închei un târg cu tine, dar țin să-ți aduc la cunoștință că mă interesez destul ca să te rog să te măriți cu mine. Nu încerc să fac pe cavalerul galant în fața ta și nici nu

afirm că am vre-o simpatie pentru Vance.

«Poate că te vei mărita cu el... poate nu, nu cer nici un răspuns în această privință. Totuși țin să-ți atrag atenția că cunosc secretul mukului de țigare...

Cu trăsăturile crispațe și cu fața galbenă ca ceara, ea îl întrerupse:

— Il bănuiești că l-a ucis pe Pettigrew?

— Nu, dar trebuie să te avertizez că nu toată lumea îmi împărtășește părerea. Să vorbim deschis. Este posibil ca Vance să-l fi asasinat pe Pettigrew... îi cunoști temperamentul violent, nu-i așa?

— Nu este el asasinul! strigă ea.

— Bine! Suntem de acord, dar aceasta va fi foarte greu de dovedit.

Și scandând cuvintele, adăogă:

— Ți cer numai să-mi acorzi încrederea ta. Lucrez, în consecință, din pur egoism. Angela, și pentru frumoși ochi ai lui Vance. Vreau să te ajut pentru că te iubesc. Ai știut aceasta de mult, nu-i așa? Femeile au intuiția lucrurilor... dar să lăsăm acest subiect pentru altădată. Mai târziu poate că mă vei asculta. Până atunci, bagă de seamă, draga mea. Oricât de îndemânatecă ai fost când ai înlăturat mukul de țigare, Furlong ți-a ghicit manevra. Pentru ce să nu-mi permiți...

— Un moment, te rog. Ți sunt într'adevăr foarte recunoscătoare. Dar, nu poți să joci la două nunți odată. Dacă ești cu d. Furlong, eu....

— Nu poți să ai încredere în mine?

— Ba, da, și promit că mă voiu adresa ție de îndată ce voiu avea nevoie de un serviciu. Totuși, lasă mă să procedez cum cred eu că este mai bine.

— Ce înțelegi prin aceasta? Ce știți anumce?

— Imi este imposibil să-ți spun.

— Dar este absurd!

— Poate... dar nu pot să spun nimic.

— Nu înțelegi că dacă Furlong ar fi voit, Vance ar fi fost arestat de mult?

— Atunci, îl lasă în libertate? întrebă ea.

— Da, în mod provizoriu.

— În acest caz, îl bănuiește?

— Da și nu. Este foarte greu de explicat...

— Da, știu. știu... Este pur și simplu oribil!

— Bietul Pettigrew!

— La Terry mă gândesc și nu la Pettigrew. Fără îndoială că nu a avut decât ceea ce a meritat! exclamă ea.

Tonul vocii îl surprinse pe Doyle, care întrebă:

— Pentru ce spui asta?

Angela își mușcă buzele.

— Nu este exact ceea ce am vrut să spun, bâlbâi ea.

— Oh! ha da! Imi ascunzi ceva care mi scapă. Spune-mi, te rog, Pettigrew te-a împotunat cu asiduitățile sale? Evident că nu, căci se temea de mânia lui Sir Peter.

Angela se înroși.

— Sunt destul de mare ca să știu cum să mă comport fără ca să am nevoie de protecția ta sau de a lui Sir Peter!

— Bine înțeles, nu mă gândeam...

— Oh! ghicesc înțelesul gândului tău, tot așa cum îl ghicisem și pe a lui Pettigrew. Acela știa să profite de momentele când...

Se întrerupse. Doyle înțelese că trebuia să înainteze cu prudență.

— Nu știam că Pettigrew făcea parte din categoria de oameni.....

Dar tânăra fată nu căzu în cursa întinsă.

— Vrei să-mi faci un serviciu? (El afirmă din cap.) Ei bine! uită ceea ce am spus. Părerea mea asupra lui n'are nici o legătură cu crima, poți să fii sigur. Acum, trebuie să mă înapoiez la birou; am foarte mult de lucru înainte de sosirea lui Sir Peter.

Și ea grăbi pasul, însoțită de Doyle.

— Angela, dacă îmi refuzi ajutorul, să rămânem aici, dar faci o mare greșală: nu doresc decât binele tău.

— Ești foarte gentil, făcu ea impulsivă, dar pentru moment nu-mi cere nimic.

În momentul acela, cineva îi strigă. Era Miller, șeful informațiilor serviciului de noapte.

— Bună ziua! zise el.

— Bună ziua! răspunse Doyle.

— Ați auzit ce s'a întâmplat cu Terry Vance?

— Terry? strigă Angela. Ce i s'a întâmplat?

— Nu știi? Acum câteva minute, m'am întâlnit cu Sales, dela care am aflat totul.

Sales era șeful informațiilor serviciului de zi.

— Spune odată, ce-ai aflat? întrebă Doyle, aruncând o privire neliniștită spre Angela.

— Vance a fost arestat, explică însfârșit Miller.

— Arestat?

— Da.

— De ce anume este acuzat?

— N'aș putea să spun exact dacă este vorba de asasinat sau de complicitate...

Tânăra fată scoase un țipăt și Doyle o apucă de braț.

— Vino, zise el brusc.

Și îl lăsară pe Miller năucit în mijlocul străzii, privindu-i cu niște ochi surprinși.

VII.

O SIMPLA IDEIE.

— Unde mergem? întrebă Angela, grăbindu-și pașii ca să se poată ține după Doyle.

— Să-l vedem pe Furlong.

— Crezi că el...

— Nu știu ce să mai spun. Mă întreb dacă nu cumva m'a înșelat... părea să creadă în inocența lui Vance. Dar la ce bun să mai discutăm atâta timp cât nu știm ce s'a petrecut?

În mai puțin de cinci minute, sosiră la Curier și Doyle o conduse pe tânăra fată în biroul lui Handley, unde Richard Furlong tocmai intrase.

— Ah! bine că te văd, Doyle! Te căutam. Zărind-o pe Angela, Furlong zise:

— Intrați, Miss Farren.

— Ascultă, Furlong, întrerupse Doyle. Explică-mi ce s'a întâmplat cu Vance?

— Vance? Ce vrei să spui?

— Știi că a fost arestat?

— Arestat?

Mirarea lui Richard era sinceră.

— Arestat? De unde știi?

— L-am întâlnit pe Miller care ne-a povestit totul.

Richard scoase o țigare din tabacheră și adăugă:

— Aud pentru prima oară! Nu știu ce să mai cred.

— Nu face pe nevinovatul, strigă Angela cu o voce amară. D-ta ai povestit chestia cu mukul de țigare poliției. Ei bine! da, eu am strâns mukul de țigare și mî-am procurat un pachet de Kuightriders ca să pot să-ți ofer una. Din clipa când mî-ai vorbit de pata aceea de vopsea depe rochia mea, am înțeles că ai ghicit totul... dar aceasta nu dovedește cu nimic culpabilitatea lui Terry.

— Vă împărtășesc opinia, răspunse Furlong cu o voce calmă. Am discutat acest punct cu Vance, după cum poate că și Doyle v'a confirmat. În orice caz, susțin că n'am spus nimic poliției.

— Atunci, pentru ce l-au arestat?

— N'aș putea să vă răspund, dar mă voi informa. Mă duc imediat la Scotland-Yard pentru a încerca să-l văd, dacă mă vor autoriza și dacă se mai găsește acolo. Vrei să mă însoțești, Doyle?

— Desigur.

Ziaristul se întoarce spre Angela.

— Nu te frământa peste măsură. Foarte mulți oameni sunt arestați pentru greșeli pe care nu le-au săvârșit. Nu vor întârzia să-îdea drumul lui Vance. Urmează sfatul meu: du-te la birou și când Sir Peter va sosi, povestește-i întâmplarea lui Vance... Dar, în special să nu se ducă să facă un scandal la Scotland-Yard. Spune-i că m'am dus acolo cu d. Furlong și că ne vom întoarce să-î aducem vestii.

Angela părăsi odaia fără să scoată un cuvânt.

— Are curaj, mîtitica, comentă Richard luându-și pălăria.

Doyle se mulțumí să mormăie:

— Așadar, nu ție se datorează arestarea lui Vance?

— Bineînțeles că nu! Vrei să mă urmezi? Vom vorbi pe drum.

În lipsa lui Hubert Dale, fură primiți de sergentul Reed și Richard întrebă pe neașteptate:

— Este adevărat că l-ai arestat pe Vance, reporterul dela Curier?

— Perfect exact, răspunse Reed. L-am arestat zece minute după întrevvedere pe care a avut-o cu d-voastră. Anropo, domnule Furlong, adăugă el zâmbind, mai aveți mukul acela de țigare?... În numele legii, vă rog să mi-l dați.

Și el izbucni într'un hohot de răs, în timp ce Ricchard scotea din buzunar un plîc și-l pune pe masă.

— După cum văd ești foarte bine informat, zise Furlong.

— Mulțumită d-voastră, replică sergentul vesel și vă sunt foarte recunoscător. Dealtfel nu este pentru prima oară când ne faceți serviciu asemenea.

Richard își înăbuși o înjurătură.

— Atunci, după tine, ar fi trebuit să te pun imediat în curent?

— Dacă ați fi fost un simplu cetățean, făcu Reed cu ironie, aceasta vi-ar fi fost prima datorie. Dar noi știm că un om cu situația dumneavoastră...

v

— Incetează cu glumele, îl întrerupse Richard. Ai câștigat, dar spune-mi cum ai aflat toate acestea?

Satisfăcut de triumful său ușor, detectivul reluă pe un ton serios:

— Nu știam nimic, mărturisi el. Sir Peter nu m'a pus și mie la dispoziție un birou special și tot personalul Curierului. A trebuit deci să mă descurc singur. Mi-am continuat mica mea anchetă și am descoperit foarte ușor că Vance se certase cu Pettigrew. Am găsit de cuviință că n'ar fi rău să-l interoghez pe Vance. Și-a pierdut capul de îndată ce i-am adresat cuvântul. M'am mărginit numai să-l ascult, căci nu m'a lăsat să scot nici un cuvânt. Cred că vă poartă pică, domnule Furlong.

— Mie?

— Da. Își închipuie că l-ați tras de limbă ca să-mi povestiți mie totul. El însuși m'a vorbit de întâmplarea cu mukul de țigare.

— V'a vorbit despre... începu Doyle, dar se întrerupse când surprinse o privire din partea lui Richard.

— Despre ce anume? insistă sergentul.

— Oh! nimic!.. mormăi gazetarul.

— Ascultă, zise atunci Richard, ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai permite să-l văd pe Vance, chiar numai pentru câteva minute. Se înțelege că poți să asistî la întrevederea noastră. Vreau să-i aduc la cunoștință că nu a fost trădat de mine.

Sergentul ezită.

— Mai la urma urmei, nu văd nici un 'n-convenient. La drept vorbind, nu prea suntem siguri de vina lui. Am expus cazul său lui Dale: el crede că posedăm destule dovezi care să justifice deținerea sa până la limpezirea afacerii. Dacă-l lăsăm liber, riscăm să nu mai putem pune mîna pe el.

— În urma discuției avute cu Vance, replică Furlong, sunt sigur că el nu este asasinul lui Pettigrew. N-ri capabil să comită o crimă.

— Există ucigași de diferite calibre, răspunse filosofic sergentul-detectiv. Acum dacă doriți să-l vedeți...

Văzându-l pe Richard care venise însoțit de Reed și Doyle, tânărul sări în sus ca ars.

— Așadar, m'ai vîndut? urlă el furios. Te crezi inteligent că m'ai tras ne sfoară...

— Calmează-te! îl sfătuî Reed. Este inutil să te înfurii.

— Imi pare rău de ceeace s'a întîmplat, Vance, zise Richard. Crede-mă că nici prîn gînd nu mi-a trecut că ai fost arestat.

— Cum? Nu tu ai...?

— N'am spus nimănuî nimic, după cum o poate dovedi şi sergentul Reed aici de faţă.

— Este adevărat, confirmă sergentul. D. Furlong nu m'a vorbit de d-ta. Ai fost arestat în urma ordinelor primite după anchetă. Aminteşte-ţi de avertismentul meu, adăugă el: tot ce vei spune va putea servi ca mărturie în contra ta.

— Sergentul Reed are dreptate. sprijini Richard. Cu cât vei vorbi mai puţin cu atât va fi mai bine. Am vrut numai să te anunţ că n'am nici un amestec în arestarea ta şi îi mulţumesc sergentului Reed că m'a permis să te văd. Ai consultat un avocat?

— Nu. Şi nici n'am de gând s'o fac! Să facă cu mine ce vor dori. Puţin mă interesează! Nu l-am ucis eu pe Pettigrew.

— Fii rezonabil, Vance, îi zise Doyle cu o blândeţe neaşteptată. Bunul simţ te sfătuieşte să fi reprezentat printr'un om al legii, deşi nu cred ca afacerea ta să ajungă până la tribunal.

— Ah! nu crezi? exclamă Vance modificându-şi brusc atitudinea. Ştii deci că sunt nevinovat?

— Bine înţeles că da. Lasă-mă să mă ocup de această chestiune. Cunoscut un avocat foarte bun şi ţi-l voi prezenta. Imi dai voie, nu-i așa, Reed?

— Desigur. Te voi anunţa unde va fi transferat d. Vance după ce vom fi procedat **71**

la un supliment de anchetă. Avocatul său va putea să-l vadă oricând va dori.

— Vance, nu te descuraja. Într'una din aceste zile vei scrie un articol senzațional, despre impresiile unui deținut.

Aceste cuvinte amicale aduseră un zâmbet pe fața lui Vance.

— Aș dori... aș dori... să trimit cuiva un mesagiu.

— Mă voiu însărcina eu cu acest comision, propuse Richard. Vrei desigur să asiguri pe o persoană de încrederea ta și să-i recomanzi să nu se necăjească în privința ta? Cred că asta vrei să-i transmiți, nu-i așa!

— Da, răspunse Vance roșind.

— Bîzuiște-te pe mine. Voiu lua contact cu avocatul tău și voiu face totul pentru tine.

Doyle se exprimă și el în aceiași termeni și când îl părăsiră pe Vance, tânărul părea mai reconfortat.

— Mulțumesc, Reed, zise Richard, de îndată ce fură pe coridor. Este foarte frumos din partea ta. Acum plecăm. La revedere

Ei veniseră cu mașina Curierului. Dar odată ajunși în curte, Doyle își apucă tovarășul de braț.

— Aș dori să-ți spun ceva înainte de a-l vedea pe Sir Peter.

— Perfect. Unde mergem?

— Există un salon de ceai prin apropiere.

— Bine.

Doyle se adresă soferului.

— Intoarce-te la Curier. Roag-o pe miss Farren să-i spună lui Sir Peter că d. Furlong și cu

mine vom fi acolo în maximum jumătate de oră.

— Am înțeles, domnule.

Și mașina se îndepărtă.

Doyle îl conduse pe Richard într'un salon de ceaș din Whitehall și se instală la o masă într'un colț retras.

— Te ascult, anunță Furlong, de îndată ce fură singuri.

— Ține seama că este o simplă idee, totuși ea ar putea prezenta o oarecare valoare. Sunt convins de inocența lui Vance, dar s'a băgat într'o mare încurcătură. Am uitat complet de nodul afacerii: scrisoarea aceea sigilată care se găsea în casa de bani a lui Pettigrew. Nu bănuiești că a fost scrisă de Vance?

— Imi pare puțin probabil, răspunse Richard cu prudență.

— Atunci, dacă n'avea cunoștință de această scrisoare, n'avea nici un motiv s'o scoată din mâna lui Pettigrew!

— Foarte just!

— S'ar putea susține că asasinul lui Pettigrew a luat scrisoarea pentru a face să se creadă într'un furt, dar acest argument nu pre' ține în picioare. Până aici ne-am bazat pe un fapt important fără a avea însă nici o dovadă.

— Care fapt?

— Am presupus mereu că Pettigrew nu cunoștea conținutul acelei scrisori.

Richard nu și putea ascunde surpriza sa.

— Atunci, după tine, îl cunoștea?

— N'aș îndrăzni să spun nici «da», nici «nu»

replică Doyle. Ideia mea probabil să-ți pară cam subredă.

— Nici de cum. Din contra, o găsesc foarte interesantă. Continuă, te rog.

— Ei bine, reluă Doyle, după părerea mea, nu trebuie să ne mulțumim ca să studiem în mod superficial o chestiune de acest gen, ci trebuie s'o aprofundăm și, la nevoie, să ne servim chiar de o lupă. Să examinăm mai întâi faptele și apoi ipotezele. Știm, în mod precis că o scrisoare sigilată a fost pusă în casa de bani a lui Pettigrew. deoarece Sir Peter personal afirmă acest lucru. Noi știm că un individ s'a introdus în birou împrumutând personalitatea lui Sir Peter și că Pettigrew l-a văzut pe impostor. și mai știm că scrisoarea nu se mai află în casa de bani. Acestea sunt faptele.

«Acum să vedem și ipotezele. Am admis că Pettigrew a dus scrisoarea în biroul patronului și că a remarcat că persoana prezentă nu era Sir Peter. Era gata să dea alarma, când fu ucis de asasin. Ar mai fi putut exista și o altă eventualitate și noi trebuie să ținem soco-
teală de ea.

«Să presupunem că trimiterea acestei scrisori a fost un fapt aranjat de mai înainte și că Pettigrew însuși era un complice.

«Să presupunem deasemenea că individul care s'a introdus în biroul lui Sir Peter era cunoscut de Pettigrew.

— Cum așa? întreabă Richard foarte întrî-
gat.

74 — N'aș putea să răspund la această între-

bare, recunosc Doyle, după cum nu cunosc nici conținutul scrisorii. În privința acestui punct plutim în întunec. Vreau să încerc să-ți demonstrez că este periculos ca să te ții numai de o ipoteză.

— Sunt de părerea ta, dar care dintre ipoteze îți pare mai bună?

— Cred că Pettigrew era hărțuit de nevoia de bani. N'ai auzit că Vance zicea că l-a întâlnit la un tripou? Știi că jocul de cărți transformă un om din ce în ce în mai rău...

Richard aprobă printr'o mișcare a capului.

— Mă înclin în fața raționamentului tău.

— Este doar o simplă idee, răspunse zărșful cu modestie.

— O idee bună, în orice caz! După părerea ta, ce-am putea face acum?

— Să cercetăm un colț din viața lui Pettigrew.

— Ne-am înțeles!

— Aș putea să te servesc, continuă Doyle, dacă îmi acorzi puțin timp. Cunosc toate locurile rău famate.

Richard se ridică.

— Am face bine să ne ducem acum să-l vedem pe Sir Peter la birou. Dacă vom deslega această enigmă, toată onoarea îți va reveni, Doyle.

— Mulțumesc, răspunse Doyle. N'am făcut decât să formulez o idee.

CAP. VIII.

ANGELA ȘI FURLONG

Sir Peter era furios și injura metodele stupide ale Scotland-Yardului în general și ale sergentului Reed în particular.

— Ascultă, Furlong! strigă el de îndată ce Richard intră în biroul său, trebuie neapărat să ajungem la o soluție. Este pur și simplu grotesc! Dacă cretinul de Reed nu are ceva mai bun de făcut decât să-l aresteze pe tânărul Vance, socot că ar fi timpul să fie dat afară din Scotland-Yard! Personal mă voi duce să-l văd pe șeful poliției, în această privință...

— Și îl vei învăța meseria? îl întrerupse Richard. Recunosc că va fi ceva foarte îndemânatec și vei ameliora foarte mult situația lui Vance!

Sir Peter îl fulgeră cu privirea.

— Atunci, și tu îl crezi vinovat?

— Nu este vorba de aceasta, răspunse Richard. Poliția are dreptul să aresteze pe cine îi place, chiar și pe tine sau pe mine, într'un caz ca acesta. Tu crezi în inocenta lui Vance. Acesta nu este un motiv ca să te înfurii pe bietul Reed. Mai la urma urmii poți să faci ce-ți place. Dar dacă te duci la Scotland Yard, caută pe altcineva care să mă înlocuiască. Eu mă retrag.

Theale se înroșii.

— Haide, haide, nu te supăra, mormăi el. M'am înfuriat degeaba. Totuși tânărul Vance?..

— Poate că nu l-a ucis pe Pettigrew. Eu personal am fost și sunt convins de înocența sa. Totuși, nu putem nega faptele: s'a cerșat cu Pettigrew, i-a descoperit cadavrul și n'a suflat nici un cuvânt. Cred că ai aflat toate acestea?

— Da. Angela Farren m'a pus la curent.

— Foarte bine. Admîte că această crimă ar fi avut loc în altă parte și nu în biroul tău. Sunt sigur că ai fi considerat faptele cu mai mult sânge rece. Haide, spune, da sau nu, mă lași să lucrez după cum cred de cuviință?

— Te rog chiar, dragul meu. Care sunt intențiile tale?

— Am fost să-l văd pe Vance. Doyle și-a luat angajamentul să-i găsească un avocat...

— Perfect. Spune-i să nu se uite la bani. Iau toate cheltuielile asupra mea.

— Știu. Permite-mi să-ți atrag atenția că Vance se află într'o mare încurcătură. Deosemena trebuie să ști că poliția nu-i va da drumul înainte de aș fi dovedit înocența.

— Aș dori să fac ceva...

— Evident, și poate voiu apela în curând la ajutorul tău. Pentru moment, îți cer un sacrificiu: stai liniștit și nu interveni cu nimic. Scuză-mi această franchise puțin cam brutală. Ora conferinței tale de după amiază se apropie, nu-i așa? Mă duc în biroul lui Handley. De îndată ce personalul va fi reunit aici, nu vîsta prea mult asupra arestării lui Vance. Întreabă-te să spui că este vorba de o eroare care va fi reparată peste puțin.

— De acord.

— Încă ceva: Îți amintești de individul misterios care ți-a vorbit la telefon înainte de a-ți trimite scrisoarea sigilată?

— Da. Ei și?

— Se exprima ca un om cult?

— Întrebarea ta mă încurcă. După câte îmi amintesc, vorbea foarte nedeslușit.

— Nu-i deloc greu a vorbi nedeslușit, ținând o pastilă sau o bucată de zahăr în gură. Este un procedeu învechit. Dar ai remarcat ceva particular în pronunțarea sa?

— Bolborosea puțin.

De îndată ce fu în biroul lui Handley, Richard se trânti într'un fotoliu pentru a medita. După câteva minute, apucă receptorul telefonului serviciului interior și ceru legătura cu biroul d-rei Angela Farren.

— Miss Farren, zise el, de îndată ce auzi vocea tinerei fete, vă vorbește Richard Furlong. Puteți veni să mă vedeți pentru câteva minute? Vom fi mai puțin deranjați în biroul d-lui Handley decât în biroul d-tale.

De îndată ce Angela apărură, Richard înțelese că întrevederea lor nu va fi dintre cele mai amicale.

Ea refuză țigara pe care el i-o oferă, se așeză și așteptă.

— Îmi imputați desigur arestarea lui Vance? întrebă el pe neașteptate.

— Da, răspunse ea cu aceeași bruschetă

— Ei bine! vă înșelați. Nici nu știam că era suspectat de poliție.

— Poate, dar.

— Vance s'a trădat singur. Iată purul adevăr. Eu n'am nici un amestec în arestarea lui. Angela ridică din umeri.

— Miss Farren, continuă el, pentru ce nu aveți încredere în mine?

— Ce motiv m'ar determina oare să am încredere?

— Am nevoie de concursul d-tale.

— Mă flatați cu adevărat! Eu nu sunt decât o stenografă și nu un detectiv celebru.

Richard se întinse comod în fotoliu.

— Regret că nu v'am cunoscut când a-ți fost mică, zise el încetisor.

— Și pentru ce?

— Pentru că atunci mi-aș fi luat libertatea de a vă da o bătaie sdravănă.

Un zâmbet fugitiv înflori pe buzele Angelei, care reluă imediat pe un ton serios:

— Sir Peter nu permite nimănui, nici chiar faimoșilor detectivi, anumite libertăți cu personalul său.

— Știți prea bine că nu vreau să fiu imper-tinent, replică el și vă rog să încetați de a mă numi «detectiv faimos». Ce anume știți despre Pettigrew?

Ea tresări.

— Așadar d. Doyle v'a povestit de-acum.. începu ea..

Apoi se întrerupse brusc.

— D. Doyle nu mi-a spus nimic, răspunse el cu prudență.

— Atunci, pentru ce îmi puneți această în-
trebare?

— Pentru că mai bine de cât oricare altul,
cunoașteți personalul redacției.

— D. Pettigrew, zise ea, era un ziarist stră-
lucit și cel mai competent dintre redactorii
serviciului de noapte, din Fleet Street.

— Wilhelm Cuceritorul era un om foarte
ambitios. El debarcă în Anglia în anul 1676...
Haide, miss Farren, nu vă cer să recitați o
lecție. Dacă aveți vre-un motiv să mă consi-
derati dușman, vă rog să mi-l expuneți. Ne
pierdem timpul, ironizându-ne reciproc.

— Sunt de aceeași părere.

— Foarte bine! Mă obligați să adopt o ati-
tudine regretabilă. Sir Peter m'a însărcinat
să lucrez în numele său. Vreți să-mi răspun-
deți la întrebările mele?

— Desigur.

— Mulțumesc. Știu că Vance este amore-
zat de d-ta.

— D-l-o Furlong! strigă ea, indignată. Sunt
dispusă să vă vorbesc despre asasinarea lui
Pettigrew și nici decum despre viața mea
particulară.

— Scuzați-mă, încerc să descopăr dacă exi-
stă vre-un raport între asasinarea d-lui Pettigrew
și viața d-tale particulară.

— Ce înțelegeți prin aceasta?

— Vă voi explica. Știu că Vance este amo-
rezat de d-ta. El însuși m'a mărturisit. Voia
să se însoare cu d-ta. Pettigrew știa?

Ea ezită o clipă.

— Poate.

— Dacă n'ar fi fost adevărat, ați fi des-
mințit.

— Ei bine! fie, știa, strigă Angela exaspe-
rată. Ei și?

— Mă întreb, riscă Richard, poate aceasta
să fie cauza aversiunii sale pentru Vance?

— Domnule, nu aveți dreptul să insinuați
așa ceva.

— De ce nu? Pettigrew se interesa mult
de femei. Cu riscul de a pare din nou imper-
tinent, presupun că ținea oarecum la d-ta.

Se întrerupse, isbit de paloarea bruscă a
Angelei.

— Scuzați-mă, reluă el, să nu credeți că a-
ceastă discuție mă amuză. Voiam numai să
știu.

Din nou se opri. Angela se ridicase.

— D-le Furlong, zise ea cu o voce calmă,
dacă d. Pettigrew și cu Terry s'au cortat, vă
asigur că n'a fost din cauza mea. Dacă ați
dorit să aflați aceasta...

— Nu. Dar remarc că refuzați să-mi spu-
neți tot ce știți. Vă rog să mă înțelegeți: cu
cât îmi veți furniza mai multe informațiuni,
cu atât îmi va fi mai ușor să-l salvez pe
Vance.

— Aceasta nu a împiedecat ca în urma
intervenției d-tale să fie arestat, replică ea.
Cum nu-mi inspirați nici o încredere, prefer
să procedez așa cum socot eu că este mai
bine.

Richard zâmbi.

— Permiteți-mi totuși să vă spun că nu sunteți rezonabilă.

Angela se îndreaptă spre ușă și fără să salute părăsi biroul.

Richard, la rândul său, se mulțumi să înjure ca un birjar. Bănuia că Angela Farren știa mai mult ca oricare altul în privința asasinatului lui Pettigrew.

Perplex, Richard mușcă nervos țeava pipei. Doyle avea dreptate: esențialul era să se cerceteze viața victimei. Pettigrew, strălucitul ziarist, era o personalitate cunoscută și respectată; rămânea de descoperit viața lui Pettigrew afemeiatul.

Richard coborî, ceru portarului să cheme un taxi și, pentru a doua oară în aceeași zi, se duse la Scotland-Yard.

CAP. IX

IN CASA VICTIMEI

Hubert Dale, subșeful poliției, îl primi pe Richard cu un zâmbet amabil.

Parcurgea un document și sergentul Reed se afla lângă el.

— Ia te uită! Te-ai înapoiat?

— Da. Scuză-mă că te deranjez din nou. Poți să-mi consacri un minut? întrebă Richard.

— Încă o secundă și sunt la dispoziția ta. Ia te rog, loc.

82 Însfârșit subșeful poliției se rezemă de fotoliu și îi întinse lui Richard o fotografie.

Imaginea nu oferea nimic vesel. Ea reprezenta un om lungit pe jos, într'o odaie mică, cu un cuțit înfipt în spate.

— Încă un asasinat? întrebă Richard.

— Da.

— O crimă senzațională?

— Nu cred. Nenorocitul se numea Víctor Ledoux și îndeplinea funcția de girant într'un local de noapte. Un francez naturalizat. Bineînțeles că și o femeie este amestecată în afacerea aceasta. Dar ce dorești?

— Am venit să te văd în privința afacerii Pettigrew. Aș dori să arunc o privire în apartamentul său.

— De ce nu? Reed te va însoți. Fratele lui Pettigrew tocmai a sosit în Londra. Il vei găsi acolo.

— Fie. Accept., numai ca prezența mea să nu deranjeze.

— Nici decum, d-le Furlong, asigură sergentul Reed. Trebuie să trec mai întâiu pe la Ledoux. Dacă vreți, puteți merge cu mine, apoi ne vom duce la apartamentul lui Pettigrew, care se găsește în apropiere.

O mașină a Scotland-Yardului aștepta în fața porții. Furlong se urcă lângă Reed.

— Unul din detectivii noștri se ocupă cu afacerea Ledoux, explică sergentul, dar d. Dale m'a însărcinat să nu o pierd din vedere.

— Il cunoști pe acest Ledoux?

— Personal, nu, dar este foarte bine cunoscut la Scotland Yard. A debutat în Londra ca bucătar, apoi a devenit chelner și însfârșit

majordom. Era un tip inteligent și destul de instruit. În ultimul timp, ocupa postul de subdirector la «Clubul Mandarinului». Sunt sigur că vom descoperi că este amestecată și o femeie la mijloc

— Clubul Mandarinului? repetă Richard. Nu cunosc acest local

— Sunt atâtea! observă Reed. Răsar ca ciupercile. Pentru moment, Clubul Mandarinului este «en vogue». Se joacă cărți și se bea solid.

— Unde se află acest club?

— În Reed Lion Square.

Ledoux locuia în Doughty Street, aproape de Gray's Inn Road la etajul superior al unei case modeste. Ocupa un apartament compus dintr'un dormitor și un salon.

Un polițist în civil se găsea la fața locului.

— Iată locul unde a fost descoperit cadavrul, explică Reed, arătând spre un colț în dosul ușii salonului.

Cadavrul fusese ridicat. Richard reconstitui mîntal sinîstra dramă care se desfășurase în salon.

— N'am descoperit nici o amprentă, zise sergentul Reed care scotocea niște hîrtii ce se aflau pe un birou mic.

După ce cercetă cu atenție dormitorul și salonul, Reed adaugă:

— Nu mai am ce face aici. D. Lawrence Pettigrew, fratele victimei ne așteaptă.

Dădu câteva instrucțiuni polițistului de gardă și, însoțit de Richard Furlong, se în-

dreptă spre Guilford Street, nu departe de acolo.

Green, valetul răposatului Pettigrew, veni să deschidă ușa.

— D. Lawrence Pettigrew vă așteaptă în sufragerie, anunță el.

Fratele defunctului era un om destul de corpulent, înalt și în vârstă cam de cincizeci și cinci de ani.

— Domnule, scuzați-mă că v'am făcut să mă așteptați, dar am fost reținut de serviciul meu. Vă prezint pe d. Furlong, care anchetează în contul lui Sir Peter Theale. Domnul Furlong... d. Lawrence Pettigrew,

Richard strânse mâna și pronunță câteva cuvinte de condoleanțe.

— Mulțumesc, d-le Furlong. Ce trist eveniment! Imi reproșez acum că n'am trăit în termenii mai buni cu fratele meu Tom.

— Ați fost decî certati? întrebă Furlong.

— Nu, n'am ajuns încă până acolo. Tom și cu mine aveam caractere atât de diferite! Eu sunt un om liniștit. Amândoi am fost născuți și crescuți la țară. Tom, mai ambițios, veni la Londra și își croi un drum în ziaristică. Acum, iată-l asasinat! Să nu credeți că eram supărați... nu ne înțelegeam asupra mai multor puncte, asta-i totul.

— Când l-ați văzut pentru ultima oară? întrebă Reed.

— Este aproape un an.

— I-ați cercetat hârtiile?

— Da, dar n'am descoperit mare lucru.

Mi-a lăsat o scrisoare în care-mi recomandă că dacă î se va întâmpla vreo nenorocire, s'o prezint directorului băncii sale, care-mi va remite testamentul său.

— Adevărat? făcu Reed. S'ar spune că...

— Că și presimțea sfârșitul? Oh! nu. Explicația este mai ușoară. Tom era foarte ordonat și-i plăcea să-și pună afacerile la punct. Scrisoarea, — pe care am să vi-o arăt — este datată de acum cinci ani.

— Mi permiteți să iau cunoștință de hărțile fratchui d-voastră? întrebă Reed după o scurtă tăcere. Este o formalitate, dar înțelegeți că nu trebuie să neglijăm nimic dacă vrem să-l descoperim pe asasin.

— Cu plăcere! Sunt fericit să vă ajut pe cât îmi stă în putință. Toate hărțile lui se află aici.

Documentele erau fără de importanță. Printr'un testament scurt, ziaristul lăsa ceva servitorilor, iar restul fratelui său Lawrence.

— În general, v'a lăsat totul, observă Reed.

— Da, noi doi eram toată familia.

— Iertați-mi indiscreția: aveți vre-o idee despre averea lui?

Trăsăturile d-lui Lawrence Pettigrew se întunecară.

— Intr'adevăr, sunt oarecum surprins. Să nu credeți că am nevoie de această moștenire...

— Înțeleg.

— Dar trebuie să-mi mărturisesc perplexitatea, continuă d. Lawrence. Tom câștiga foarte bine și nu prea avea gusturi extrava-

gante, după câte știu. Și totuși, de pe urma lui, n'a rămas mai nimic.

— Mă uimiți.

— Eu însuși sunt foarte surprins.

— Poate că specula la bursă?, riscă Richard. Lawrence Pettigrew clătină capul.

— Cine știe? Dar... mă îndoiesc: Tom era foarte prudent când risca banii săi.

Urmă o pauză lungă.

— Domnilor, cred că vă ghicesc gândul, zise Lawrence cu o perspicacitate neașteptată. Credeți oare că o fi întreținut o femeie? Pe legea mea, ar fi posibil.

— Lați interogat pe servitorul său? întrebă Reed.

— Nu, am crezut că d-voastră veți reuși mai bine... și această corvoadă nu-mi place deloc.

Reed sună și valetul apărură.

— Tu și cu d-na Green vă aflați în serviciul d-lui Pettigrew, nu-i așa?

— Da, domnule.

— De cât timp?

— Se împlinesc nouă ani în Decembrie.

— Il iubeai pe d. Pettigrew?

— Da, domnule. Era un stăpân bun.

— Dovadă că s'a gândit și la voi când a făcut testamentul.

— Adevărat, domnule? Foarte frumos din partea lui, totuși aș fi preferat să fi continuat să trăiască și să ne plătească lefurile.

— Nu știai că ți-a lăsat ceva?

— De unde să fi știut? D. Pettigrew nu ne dădea în curent cu afacerile sale.

— Bine. Acum spune-mi: primea mulți oameni?

— Nu acasă, domnule. Din când în când. El vizitau câțiva prietenî, dar el lucra aproape în fiecare noapte în biroul său și când își lua un reaos, își invita prietenii undeva în oraș.

— De unde ști?

— Am telefonat adesea la restaurant pentru a-i reține o masă.

— Primea și femei?

— Nu, domnule.

— Sigur?

— Foarte sigur... pentru motivul...

— Care?

— Meru vorbeam cu nevasta mea că este regretabil că stăpânul nostru nu se însura.

— Ați făcut o aluzie în fața lui?

— Da, domnule. D. Pettigrew se purta foarte amabil cu noi și puteam să-i vorbesc pe față fără să-mi fie teamă că-l voi jigni.

— Ți amintești de vreo circumstanță specială când i-ai făcut această aluzie?

— Cum de nu, d-le! Chiar acum un an, D. Lawrence venise la Londra.

— Este perfect adevărat, confirmă d. Lawrence.

— Da, d-le, reluă Green. Fratele d-voastră vă invitat să rămâneți și peste noapte, dar i-ați răspuns că vă așteaptă d-na Lawrence. După plecarea d-voastră, i-am spus că alta ar fi viața dacă s'ar căsători. A răs și mi-a răspuns: «Cum vrei oare să aleg o nevastă când toate sunt frumoase?» Tocmai intra și nevastă-mea în cameră și am răs cu toți de acea-

stă replică.

— Mulțumesc pentru informațiunile tale, Green, zise sergentul Reed. Pentru moment ajunge.

— Bine, domnule, făcu servitorul care se întoarse apoi spre Lawrence Pettigrew. Domnul are nevoie de serviciile mele ?

— Sper să rămân aici o zi sau două, decretă acesta. Poți să-ți vezi de treburile tale. După aceea vom vedea. Îți voi găsi, dacă vrei, un serviciu. Dar despre aceasta vom vorbi mai târziu.

— Mulțumesc, domnule.

Green se înclină și ieși.

— Ei bine ! zise Richard Furlong gânditor. Rămâne de văzut unde-și cheltuia răposatul bani ?

— Eu, făcu Reed, pe un ton tranșant, aș dori mai curând să cunosc numele asasinului.

— Soluționarea primei probleme poate să fi-o rezolve și pe a doua, declară Richard. Reed, îți mulțumesc că mi-ai permis să te însoțesc. Domnule Pettigrew, sper că voi avea plăcerea să vă mai revăd.

Ieși din casă, oprí un taxi și ceru ca să-l conducă în Jermyn Street.

— Vă telefonat d. Doyle, îl anunță Pratt

— Când ?

— Acum o jumătate de oră, domnule.

— Ti-a lăsat vre-o vorbă pentru mine ?

— O să vă telefoneze din nou dintr'un moment într'altul, domnule.

Soneria telefonului sună și valetul apucă receptorul

— D. Doyle, la aparat.

— Bună ziua, Doyle! zise Richard, luând receptorul.

— Trebuie neapărat să te văd, pronunță vocea dela capătul celălalt al firului.

— Bine; când și în ce loc?

— În astă seară. Vrei să ieși masa cu mine undeva?

— Ești foarte drăguț, dar dacă ții să nu fim deranjați, de ce n'ai veni să mănânci la clubul meu?

— De acord. Dar nu uita să te îmbraci în haine de seară, cămașă și cravată albe.

— Vom face așa dar un turneu prin marile localuri?

— Poate... nu pot să-ți explic acum. Ne întâlnim la ora opt. Ți convine? Atunci pe curând și scuză-mă că par atât de misterios.

Richard agăță receptorul și murmură:

— Ce lume curioasă?

Pratt, care-i fusese ordonanță în timpul războiului, zâmbi larg de tot.

— Pe legea mea, da! Lumea-i foarte curioasă, domnule!

Și se îndepărtă pentru a pregăti costumul stăpânului său.

X.

DOCTORUL WANG

Orologiul vestibulului marca ora opt când Martin Doyle, îmbrăcat impecabil într-un costum de seară, își făcu apariția la Greville-Club.

Richard îl primi bine dispus.

— Am ca principiu, explică el, să nu vorbesc niciodată de afaceri serioase în timpul mesei.

— Este un principiu excelent, consimți Doyle, și ei comandară un «gîn».

Masa decurse într'o atmosferă veselă. După masă se instalară comod în câte un fotoliu, într'un colț liniștit al fumoarului și comandară cafea și lichioruri.

— Acum, începu Richard, vesel, te ascult, dragul meu Mefisto.

Doyle schiță un zâmbet.

— La drept vorbind, nu știu cum vei interpreta ceea ce îți voi povesti?

— Dragul meu prieten, nu te teme că mă vei putea jigni, se grăbi să răspundă Richard. Ce anume nu-i în regulă?

— Vei afla imediat. Dacă îți amintești, am fost însărcinat să regăsesc pe tovarășii de joc ai lui Fettingrew.

— Perfect, admise Furlong.

— Ei bine, cred că am reușit... cel puțin într'o oarecare măsură.

— Bravo!

— Așteaptă! Nu afirm încă nimic. Am socotit că este mai bine să te pun în curen cu demersurile mele înainte de a continua.

— Foarte frumos din partea ta, Doyle.

— Un moment. Ca reporter criminalistic, mă aflu într'o situație jenantă. Bine înțeles că sunt în termenii excelenți cu poliția. Pe de altă parte, am tot interesul să fiu în relațiuni

bune cu cetățenii refractari legii... să zicem cu escrocii.

— Evident, dar această tactică nu-i primejdioasă ?

— Desigur, recunosc Doyle. Sunt dator să deschid bine ochii și să păstrez o neutralitate absolută. Amândouă taberele știu că pot să conteze pe complecta mea discreție. Polițiștii sunt siguri că nu voi zădărnici misiunea lor și hoții că nu-i voi vinde. Această situație poate să pară curioasă pentru un profan, dar ea este foarte plauzibilă pentru un ziarist.

— Înțeleg , spuse Furlong, privind spre tavan.

— Totuși, dacă vreodată aș fi bănuir de trădare dintr'o parte sau alta, viața mea n'ar mai valora un ban.

— Frumoasă lume, pe legea mea !

— În definitiv, ei nu fac altceva decât să aplice codul lor de onoare!

— Așa dar, mulțumită lor, ai obținut informațiuni asupra lui Pettigrew ?

— Da. Dar omul căruia m'am adresat nu-l cunoștea de loc. El mi-a indicat pur și simplu o urmă care merită să fie cercetată.

— În orice caz, este ceva mai mult de cât nimic. Când ne punem pe lucru ?

— Hm... începu reporterul încurcat. Faptul că anchetezi în contul lui Sir Peter te pune pe aceeaș treaptă cu poliția. Vreau să-ți fac o propunere care n'ar fi exclus să nu-ți placă.

— Anume ce condiție ?

92. — Doresc să te duc într'un anumit loc. În aparență nepericulos, dar unde am putea asista

Ia scene mai mult sau mai puțin necurate și te-ai ruga să păstrezi o discreție absolută. Aceasta este situația; dacă nu-ți convine, nu ezita să mi-o spui.

Richard rămase timp de câteva secunde pe gânduri.

— Înțeleg scrupulele tale. Sugestia ta îmi pare foarte corectă, dar trebuie să cântăresc pro și contra. Fără a dori să-ți cer lămuriri, iată felul meu de a vedea: eu nu fac parte din poliție și pot să fiu discret atâta timp cât îmi îndeplinesc datoria mea de cetățean. Pe de altă parte, poliția este foarte binevoitoare cu mine și îi sunt recunoscător. Dar în cazul de față, sunt însărcinat să-l descoper pe asasinul lui Petligrew, așa că..

— Amândoi urmărim același scop și eu personal risc să pierd ceea ce aș numi relațiile mele criminale, pentru a duce ancheta la bun sfârșit.

— Înțeleg punctul tău de vedere, Doyle. Am perfectă încredere în tine și îți promit că nu voi dezvălui nimic fără consimțământul tău. Ești de acord?

— Perfect. Mulțumesc! Vreau totuși să te pun în gardă contra unui eventual pericol.

— Vorbește! Nu mă face curios!

— Dacă vreun individ te observă și își închipuie că ești un trădător, îți riști viața. Totuși, nu te alarma, căci, scuză-mi această libertate, nu ești încă atât de bine cunoscut ca detectiv...

— Știu, îl întrerupse Richard râzând. Nu te teme că mi-ai rănit vanitatea. Dragul meu

Doyle, nu-ți mai bate capul cu soarta mea. Îți sunt recunoscător că mă introduci în această lume deochiată. Sunt sigur că mă voi putea descurca singur, la caz de nevoie.

— În acest caz nu mai am nimic de obiectat. Am crezut că-i de datoria mea să te avertizez, dar răspunsul tău nu mă surprinde. Acum, să vorbim despre lucruri mai serioase. Cunoști un local de noapte numit «Mandarinul» ?

— Da, răspunse Richard mirat. Unul din directorii acestui local a fost asasinat.

— Ia te uită ! Ai aflat și tu noutatea ?

— Mă găseam la Scotland-Yard, explică Richard. Mă dusesem să cer autorizație pentru a vizita apartamentul lui Pettigrew. Reed mergea tocmai și el într'acolo pentru a-l întâlni pe fratele ziaristului asasinat. În drum, a trecut pe la domiciliul lui Ledoux, directorul Clubului Mandarinului care a fost ucis, și eu l-am însoțit.

— Il cunoașteam pe Ledoux. Era un mare ticălos, care și-a meritat din plin soarta. Ai mai fost pe la «Mandarin» ?

— Nu, absolut niciodată.

— Ei bine ! vom merge îndată să-l vizităm. Bănuiesc că acolo și-a tocat Pettigrew banii.

— Reed consideră acest local de noapte ca un loc liniștit și foarte puțin periculos.

— Nu mă miră aceasta. Oamenii care-l conduc sunt foarte șireți.

— Cine este patronul acestui local ?

— Un tip bizar, cu numele de Wang... Doctorul Wang.

— Un chinez adevărat, sau...

— Un autentic fiu al cerului. M'am informat: este un mandarin originar din sudul Chinei, din regiunea Canton. Din motive necunoscute, doctorul Wang — este doctor în filosofie al unei universități străine — a părăsit China și după ce a rătăcit prin toată lumea s'a stabilit la Londra. Girantul său actual, un anume Jeff Carson, s'a agătat de el și l'a convins să deschidă acest local de noapte. Wang n'avea prea mulți bani și Carson se ocupă de afacere din punct de vedere comercial. Cabaretul este condus într'un fel original, servitorii poartă costume chinezești și totul pare prosper.

— Cine este Carson ?

— Un tin destul de deochiat, dar și instruit totodată. Pretinde că a voiajat mult și că l-a întâlnit pe Wang în străinătate, unde i-ar fi făcut mai multe servicii. Sub masca unui local de noapte, Carson conduce în realitate un trîpor.

— Wang se află la curent cu acest fapt?

Dovle ridică din umeri.

— Poți să știi vreodată ce se petrece în capul unui chinez ? Acest Wang poate să fie cel mai încântător discipol al lui Confucius sau un asasin profesionist. Are manierele unui diplomat și știința unui profesor. Te vei convinge de altfel singur. Dar fii atent, Furlong ! Să nu te arăți prea curios. Mă vei însoți în calitate de prieten. Sunt membru al clubului deși calc foarte rar pe acolo. Poate că vom avea norocul să pătrundem în tripoul clandestin

tin. Ce onoare pe noi dacă vom reuși să învin-
gem Scotland-Yardul și să lămurim misterul
înaintea sergentului Reed !

— Reed este un tip foarte șiret.

— Nu mă îndoiesc. Dar de data aceasta a
nimerit greșit dacă îl crede vinovat pe Vance.

— Și eu m'am înșelat de multe ori, declară
Richard pe un ton solemn, ceeace-l făcu pe
Doyle să râdă.

Își luară pălăriile și se urcară într'un taxi.

— Vrei să-mi permîți o întrebare destul de
personală ? întrebă Doyle pe Furlong, în timp
ce mașina îi ducea spre localul de noapte.

— Bine înțeles.

— De ce te interesezi de afaceri criminale ?
Oamenii din mediul tău se cam îndepărtează
de această cale primejdioasă. Sunt indiscret ?

Nici de cum. Mulți oameni mi-au pus
această întrebare și mi-ar fi imposibil să-ți pot
da un răspuns. Afacerile criminale m'au pa-
sionat din totdeauna. Simt o oarecare milă
pentru un criminal obișnuit; el este adesea
victima împrejurărilor.

— Vom mai discuta despre aceasta cu o
altă ocazie. Iată-ne ajunși la «Mandarin»,
spuse Doyle.

XI.

LA «MANDARIN»

Clubul Mandarinului era situat în Red Lion
Square în apropiere de Southampton Row.

Sub direcția îndemânatecă a lui Jeff Car-

son, vechiul imobil fusese transformat într'un local pitoresc și confortabil.

Exteriorul casei era vopsit în verde și deasupra porții, un tub de neon trasa cu litere luminoase și verzii: «Mandarinul».

Un fost sergent cu pieptul încărcat de medalii deschise portiera taxiului și salută cu deferență.

În interior, scena era complet schimbată

Un glob electric, voalat de o lanternă chinească din mătase verde, proiecta o lumină dulce în vestibulul al cărui covor somptuos era împodobit cu un amens dragon galben de aur.

Doi chinezi autentici, în tunici și pantaloni albaștri, se precipitară în fața vizitatorilor, făcând plecăciuni adânci și îi debarasară de pălăriile și pardesiile lor. Un al treilea fiu al Cerului cu brațele încrucișate în mânecile largi ale unui Kimono verde, se înclină de trei ori și, fără să scoată un cuvânt, îi precedă cu pași ușori spre seara de stejar cernită.

— Să nu fii surprins dacă nu voi menționa numele tău în fața lui Carson, murmură Doyle.

— Înțeleg, răspuse Richard cu un surâs.

Întreg etajul fusese amenajat într'o sală vastă cu excepția a câtorva mici odăi destinate serviciului. O galerie se întindea de-a lungul a trei pereți. Centrul sălii era rezervat dansatorilor. Pe margine și în fund se găseau mese pentru două, patru sau șase persoane; la celălalt capăt, pe o estradă, cânta

orchestra. Alte mese erau instalate pe galerie.

Lanterne chinezești atârnau de tavan și perdele bogate, brodate cu dragoni și alte surbiete orientale, împodobeau pereții.

Tot personalul inclusiv orchestra, era îmbrăcat în costume chinezești. Doyle dădu comanda și un chelner cu pași tăcuți de pisică aduse băuturile.

Orchestra atacă o melodie și mai multe perechi se ridicară pentru a dansa.

— Un foxtrot! observă Richard. Nu văd nimic oriental în acest dans.

— Iată în ce rezidă îndemânarea lor, explică Doyle. Cunoșc temperamentul britanic. Artă lor consistă în a plasa pe însulari într'un mediu exotic, dar știu tot odată să-î mulțumească, neforțând nota.

Doyle se întrerunse la vederea unui om, în haine de seară, care se apropia de ei. Individul măsura peste 1 m. 80 și era bine proporționat. Obrazul drept prezenta o cicatrice, care se întindea dela gură și până la ureche.

— Bună seara, Doyle, zise el cu o voce plăcută. Nu te-am mai văzut de un secol.

— Bună seara, Jeff, răspunse reporterul. Ce mai faci? Intr'adevăr, este cam mult de când n'am mai căleat pe aici. Am fost foarte ocupat. Apron am adus un prieten cu mine.

Apoi întorcându-se spre Richard adăugă:

— Îți prezint pe d. Jeff Carson, fondatorul și directorul «Mandarinului».

Carson zâmbi spre Furlong.

— Doyle este prea amabil și deci exagerează mult. N'am nici un amestec în decorarea

artistică a sălii. Eu tratez chestiuni mult mai prozaice...

— Permiteți-mi totuși să vă felicit pentru succesul d-voastră, răspunse Richard politicos. Cabaretul este foarte drăguț. Vreți să luați loc și să discutați puțin cu noi ?

— Mulțumesc, zise Carson, luând un scaun de la o masă vecină.

În acest moment un boy întinse lui Carson un bilet.

Acesta aruncă o privire asupra conținutului și se ridică.

— Scuzați-mă, vă rog. Sunt chemat de șef. La revedere.

— Mă rog, făcu Doyle. Apropo, doctorul Wang se află aici ?

— Il aștept dintr'un moment într'altul. Il voi preveni de prezența d-voastră.

— Mulțumesc, răspuse Doyle.

Carson se îndepărtă.

— Așa dar, acesta este Carson ?

— Da. Ce părere ai despre el ?

— Un tip șmecher, ai ? Este curios, dar am impresia că l-am mai văzut undeva. În orice caz, pare că ține la postul său.

— Exact. Este foarte capabil.

Doyle tăcu. Orchestra începu să cânte. Luminile se voalară și un proiector luminează o ușă.

— Iată-o pe Mah Lee, anunță reporterul.

— Cine anume ?

— O artistă epatantă. Vei vedea imediat.

Richard căscă ochii. Orchestra atacă o me- 99

lodie orientală. Ușa se deschise și o femeie tânără apărură. Era mică, dar admirabil proporționată, cu niște ochi luminoși într'un obraz oval. Ea purta o rochie de mătase verde, brodată la mâneci cu aur și niște pantofi de satin cu tocul înalt.

O femeie micuță, îmbrăcată într'un costum chinezesc, o urma și ținea în mâini un evantai larg din pene, cu mânerul de fildeș, un săculeț brodat și o pernă de mătase.

Sub lumina proiectorului, Mah Lee înaintă și răspunse prin trei reverențe aplauzelor cu care fu primită. Partenera ei depuse perna pe jos, întinse evantaiul artistei, apoi făcu câțiva pași înapoi, rămânând nemiscată, cu capul plecat și cu mâinile ascunse în mânecile ei largi.

Mah Lee îngenunchiă pe pernă, agită evantaiul, apoi, cu o voce gravă începu să cânte o romanță veche chinezească tradusă în engleză.

După ce aplauzele se potoliră, ea făcu semn partenerului, care scoase din săculeț o carte mică și i-o întinse.

— Mah Lee are ceva nou de povestit, murmură Doyle.

Mah Lee citi în cartea ei:

«Ascultați cuvântul înțeleptilor:

«Prosperitatea este un bun pentru omul cinstit și un rău pentru cel ticălos. Nu în fiecare zi este sărbătoarea lanternelor.

«Locul femeii este în casă. În afară de casă, nu trebuie să fie vorbită nici de bine nici de rău.

«Fan Ch'e întreabă într'o zi ce este știința. Maiestrul îi răspunse: «Este cunoașterea oamenilor». Nu cunosc pe nimeni care să iubească în aceeași măsură virtutea și frumusețea.

«Chung-King întreabă ce este perfecția. Maiestrul îi răspunse: «Este de a te comporta față de fiecare din semenii tăi ca și cum ai vedea în el un oaspete de seamă».

Din nou orchestra lansă un acord fals. Mah Lee se ridică și întinse cărțuția servitoarei care se grăbi să ridice și pernita de jos.

Atunci Mah Lee dansă, la început mai lent, apoi accelerează pasul după ritmul deslănțuit al muzicii. Brusc se opri, scăldată în lumina vie al unui proiector și intonă cu o voce vibrantă groaznicul cântec de războiu al Boxerilor:

«Noi frații ai Spadei lungi, vom merge în fruntea armatei,

«Noi surorile lanternei roșii vom forma ariergarda,

«Impreună vom ataca pe barbari și îi vom împinge în mare».

În sfârșit tăcu. Din nou sala se luminează și, după o clipă de tăcere, un ropot de aplauze izbucni.

— Intr'adevăr, este cel mai original spectacol pe care l-am văzut la Londra, declară Richard aprinzându-și o țigare.

— Mah Lee este o fată inteligentă. Are mereu câte o idee nouă.

— Mă îndoiesc că repertoriul ei o să placă pretutindeni, observă Richard.

— Ea știe că a'ci are aface cu un public cultivat, replică Doyle răutăcios.

— Este chinezoaică ?

— La fel ca și tine, dar știe să se machieze într'un fel extraordinar. În realitate se numește Lucile Vernon. Este jumătate franțuzoaică, jumătate englezoaică. Voiu încerca să te prezint.

— Imi va face plăcere. Cine este tânăra persoană care o însoțește?

— Nu știu. Fără îndoială o figurantă angajată pentru circumstanță. Privește colo: Iată-l pe doctorul Wang.

La apropierea bătrânului chinez, Doyle se ridică.

— Bună seara, doctore Wang, zise el.

— Ah! bună seara, domnule Doyle. De mult nu v'am mai văzut. Cred că v'a plăcut bietul nostru spectacol.

Richard se ridică la rândul său și salută cu curioazie.

— Am găsit spectacolul foarte interesant și original, Excelență răspunse el.

Doctorul Wang înclină capul.

— Sunteți foarte amabil acordându-mi un titlu la care nu mai am nici un drept deși conținui să mai port emblema, domnule Furlong, replică chinezul zâmbind, văzând stupefacția lui Richard. După cum vedeți vă cunosc. Am avut onoarea să fiu prezentat de mult onorabilului d-voastră tată, lordul Roodacre, la ambasada chineză, în cursul unei serbări la

care ați asistat și d-voastră. Amândoi eram pe atunci mai tineri. Acum am părăsit societatea oamenilor de lume pentru a mă consacra cărților și tablourilor mele.

— N'a spus oare Confucius: «Omul demn de acest nume refuză ori ce situație care-i distruge personalitatea?» replică Richard.

— Ah! strigă celestul însuflețit brusc. Ați citit operele Maistrului?

— Puțin. Și cred că am recunoscut câteva din citatele citite mai înainte de tânăra artistă.

Doctorul Wang se servi cu câteva grăunțe de tabac.

— Acela care, în clipe de față, se adresează d-voastră, zise el, s'a îndoit de succesul unui astfel de spectacol. Totuși a crezut că enunțarea adevărilor eterne într'un astfel de loc n'ar putea cu nimic să le dezonoareze. Aceasta va procura spiritelor superficiale ocazia de a medita asupra celor Cinci Excelente Principii.

După ce se servi cu o nouă priză de tabac, Wang surâse.

— Nu vreau să trec în ochii d-voastră drept un pedant. Rar am avut ocazia să întâlnesc în drumul meu un om care să fi studiat operele Maistrului. Imi place să cred că, într'una din aceste zile, îmi veți acorda privilegiul de a vă primi în umila mea casă unde vă voi arăta câteva cărți susceptibile de a vă interesa. Până atunci, faceți-mi onoarea de a accepta titlul de membru de onoare al micului nostru cerc.

— Sunteți foarte amabil, răspunse Richard.

— Atunci, ne-am înțeles. Bunul Carson se va îngriji de toate. Acum, dacă îmi permiteți.

Salută ceremonios, schiță un zâmbet și își continuă plimbarea prin sală.

— Complimentele mele! Te ai descurcat admirabil! zise Doyle de îndată ce Wang se îndepărtă. În prezent, tot personalul știe că te afli în grațiile lui Wang.

— Spune-mi, Doyle. toți servitorii aceștia sunt chinezi adevărați?

— În cea mai mare parte, se află printre ei doi sau trei englezi și un bucătar francez. Dar ce-ar fi să facem o plimbare prin sala de jos?

— De acord.

— Atunci să ne grăbim.

El se ridică și Richard îl însoți afară din sală.

CAP. XII

TRIPOUL

Coborîră scara și Doyle îl conduse pe Richard Furlong într-o cameră care dădea spre vestibul. Alături de un bar se afla o cabină telefonică și, pe niște mese mici se găseau ziare și reviste. În clipa aceea, camera era goală.

— Doi mandarini, Jimmy, comandă Doyle barmanului care, ca și ceilalți funcționari, era îmbrăcat chinezeste, deși în realitate era englez pur sânge. Jimmy se pricepe să prepare un cocktail minunat, adaugă întorcându-

se spre Furlong. «Mandarínul» său este o specialitate a casei. Jimmy zâmbi și se puse pe lucru.

— Excelent, declară Richard. Într'una din aceste zile, îți voi cere rețeta.

— Vă stau la dispoziție cu plăcere, domnule.

— Acest domn îmi este prieten, Jimmy și doctorul Wang tocmai i-a conferit titlul de membru de onoare, anunță Doyle aruncând o privire semnificativă spre băiat.

— Știu, d-le Doyle.

— Aș dori să-l conduc în salonul particular, murmură Doyle.

Dar Jimmy luă un aer perplex.

— Scuzați-mă, d-le Doyle. Știți că patronul este foarte sever asupra acestui punct și numele acestei persoane nu figurează pe lista mea.

— Ai dreptate să fii prudent, dar nu trebuie să fi prea îngrijorat.

Doyle se aplecă peste tejghea, șopti câteva cuvinte la urechea băiatului, și Richard făcu cum un bilet de bancă își schimbă proprietarul.

— Atunci, pot să mă bizui pe d-voastră la caz de nevoie...

— În regulă. Jimmy, asigură reporterul. Să mergem, zise el lui Furlong.

Și el deschise ușa cabinei telefonice.

În interior, era exact loc pentru două persoane.

Doyle închise ușa și, prîn fereastră, făcu un semn lui Jimmy. Barmanul întoarse un

comutator și Richard scoase o exclamație în timp ce podeaua cabinei se lăsa în jos.

— Calmează-te! zîse Doyle schițând un zâmbet. Această cabină este în realitate un ascensor. Te! Senzul funcționează numai când Jimmy întoarce comutatorul. Bine aranjat, nu i așa? adăugă el, când ascensorul se opri în fața unui coridor slab luminat.

— Foarte ingenios, afirmă Richard ieșind din cabină.

Doyle închise ușa și apăsă pe un buton. Ascensorul se urcă înapoi.

— Ascensorul nu servește decât la coborât, explică Doyle. Există o ieșire specială prîn subsol. Pune-ți asta pe față, adăogă ziaristul, întinzându-i ceva.

— Pentru ce această mască?

— Sunt oameni cari vin aici și țin să nu fie cunoscuți, nici chiar de ceilalți membrii. În cazul nostru, este foarte comod.

— Ce vom găsi în tripou? Mi ar place să știu pentru a-mi putea juca cât mai bine rolul.

— La drept vorbind, nu cred să descoperim ceva astă seară, mărturisi Doyle. Am ținut însă să te introduc aici, ca să poți veni oricând singur, dacă vei crede că va mai fi necesar. Ține aceasta! Băgă în mîna lui Richard un teanc de bilete de bancă.

— Ce i asta? Bani?

— Da. O sută de lire în monede de câte cincî. Sir Peter m'a pus la dispoziție o sumă mare pentru cheltueli. Joacă la ruletă sau la

alt ceva, căci altfel prezența ta va părea suspectă. Vino!

Pătrunseră într-o sală cu mai multe mese puternic luminate de niște globuri electrice.

Douăzeci sau treizeci de persoane, bărbați și femei jucau. Toți purtau măști și erau prea pasionați de joc ca să remarce intrarea celor doi bărbați.

Doi chelneri erau ocupați să servească consumațiile. Câțiva clienți, așezați pe niște divane lungi lângă perete, discutau cu vocea joasă. În timp ce Richard observa această scenă, auzi un sgomot în spatele lui. Se întoarse cu vioiciune și o zări pe partenera lui Mah Lee. Ea îi aruncă o privire bizară. Intrigat, Richard o reținu de mâneca kimonoului.

Dar ea se degajă brusc și clătină capul. Apoi, aruncând o privire fugitivă împrejurul ei, salută și se îndepărtă.

Doyle, însoțit de Richard, străbătu sala și se apropiă de un grup care urmărea cu interes roata ruletei.

Richard se instalează la o masă de joc, în timp ce Doyle pontă câteva lire la bacara.

Richard câștigă, pierde, apoi câștigă din nou. Insfârșit, cu un gest obosit, strânse banii și se așază pe un divan ca să studieze sala.

Fu întrerupt din examinarea sa de sosirea lui Doyle. Acesta zise cu vocea unui om care a băut mai mult ca de obicei.

— Curat noroc! Mah Lee mă roagă ca să-i fi prezentat.

Richard se ridică și salută.

— Miss Vernon, pronunță Doyle, reținând

cu greu un sughiț, vă prezintă pe d. Richard Furlong.

Tânăra fată zâmbi și se așază pe divan.

— Incântată, zise ea. V'am remarcat în sală.

— Am gustat foarte mult numărul d'voastră replică Richard.

Ea făcu o mică strâmbătură.

— Inutil să-mi faceți aici.., complimente, protestă ea.

— Sunt foarte sincer. Ați fost admirabilă. V'aș fi luat drept o chinezoaică, dacă n'ar fi fost Doyle.

— Să bem șampanie! exclamă reporterul. Sunt vesel, astă seară. Chelner!

De îndată ce șampania fu servită, Doyle toastă ceremonios pentru Mah Lee.

— Ești ridicol, protestă artista.

Apoi, întorcându-se spre Richard:

— Ce căutați aici?

— Ce caută și ceilalți, răspunse el.

Dar ea clătină capul.

— Nu sunteți un jucător, declară ea cu convingere.

— Cu toții avem vicii ascunse.

— Este poate adevărat, dar d'voastră nu sunteți... la fel cu cei de colo.

Și ea aruncă o privire în jurul sălii.

— Vreți să dansăm? adăugă ea.

— Cu plăcere.

Mah Lee se ridică imediat.

În coridor, ea apăsă pe butonul ascensorului și așteaptă. Un bec mic electric se aprinse: era semnalul lui Jimmy pentru a preveni că, în bar, se aflau clienți.

Ea îl conduse atunci pe Richard spre o scară strâmtă pe care sse urcară. Mah Lee deschise o uşă şi Richard se găsi într'o odaie mică mobilată spre care răspundeau alte două uşi.

— Treceţi pe acolo, zise ea. Veţi coti la dreapta şi veţi intra în sala cea mare unde m'aţi văzut la începutul serii. Eu voi ieşi prin uşa aceasta. Se vor mira cu toţii dacă ne vor vedea sosind împreună.

Intrigat, Richard se supuse. Felul de a se comporta al tinerei fete îl surprindea. Il suspecta oare? Lăsând grijile acestea pe mai târziu, o ajunse pe Mah Lee şi o invită la dans.

— Sunteţi un om curios, zise ea după câţva timp.

— Pentru ce? întrebă el.

— Pentru că nu vorbiţi mai deloc.

— Dansaţi atât de bine încât nu mă pot gândi la altceva, replică el şi recăzu în murenia lui.

— Ei! zise ea după câteva secunde.

— Tineţi neapărat să vedeţi în mine un om enigmatic, zise el surâzând. Vă înşelaţi. Doyle m'a luat cu el să-mi arate acest loc necunoscut mie şi sunt încântat...

Ea îi puse un deget pe buze, într'un gest plin de cochetărie.

— Inuţi! să-mi faceţi curte. Aceasta mă plictiseşte.

— După câte înţeleg, sunteţi obișnuită cu așa ceva.

— Da, bărbații mă cred o proastă. Ei în-

suși sunt prea stupizi pentru a-și da seama că o tânără fată care trăiește într'un mediu asemănător... poate să fie o proastă.

— În orice caz, eu sunt sigur că nu sunteți. Orchestra se opri.

— Să ne așezăm aici. Aș dori să vă vorbesc. Dați-mi o țigare.

Deodată îl privi pe Richard în față.

— Vreți să vă spun pentru ce sunteți aici, sau preferați să-mi spuneți d-voastră singur?

— V'am mai spus...

— Atunci să vi-o spun tot eu... Ați venit în chestia afacerii Pettigrew, nu-i așa?

Richard se prefăcu că nu înțelege, dar ea îl apucă de mână cu gest de nerăbdare.

— Dece faceți pe inocentul? Puteți avea încredere în mine. Și eu... încerc să descopăr... Dar este foarte periculos... foarte periculos...

Richard ezita încă.

— Credeți că încerc să vă înșel? făcu ea cu mânie. Trebuie să vă dovedesc contrariul? Știu cine sunteți. Sunteți însărcinat de Sir Peter să anchetați cazul... Mai știu de asemenea că d-voastră l-ați descoperit pe ucigașul baronului Karst. Cu alte cuvinte, sunteți un detectiv.

— Toate acestea sunt perfect exacte, dar nu văd ce raport ar exista între acest fapt și vizita mea în acest respectabil local de noapte.

— Respectabil! zise ea izbucnind în râs.

Apoi, rămase un moment tăcută.

— La ce vă gândiți? întrebă Richard.

Ea ridică din umeri.

— Mă întreb de ce sunt bărbații atât de stupizi?

— Mă număr și eu printre aceștia?

— De ce nu? Vreau să vă ajut și nici nu doriți să auziți...

Richard luă o decizie bruscă.

— Il cunoșteai pe Pettigrew? întrebă el pe Mah Lee.

Ea făcu un semn afirmativ cu capul.

— Venea pe aici?

— Da, adesea.

— Și credeți...

— Nu știu ce să mai cred! Sau mai bine zis, la, mă gândesc la mai multe lucruri... dar poate că sunt gânduri nebune. Numai ceea ce țiu are importanță.

— Ce anume știți?

— Pentru ce v'as spune? Nu aveți încredere în mine!

— Ba da, am încredere în d-ta!

Ea ridică privirea spre el

— Adevărat?

— Da, replică el cu căldură.

— Multumesc, murmură ea cu o voce dulce. Trebuie să aflați cine la ucis? Și eu la fel. Pentru ce? Mă privește, dragul meu. Deoarece mândoi urmărim acelaș scop, să ne ajutăm mutual. Dar fiți prudent. Nu sunteți în siguranță aici.

— De ce?

Ea privi împrejur neliniștită.

— Nu pot să vă spun.. Vreau să vă ajut, 111

dar pentru moment, nu pot să vă spun mai mult.

— Nu vă înțeleg.

— Ah! Bărbații! O femeie ar fi ghicit de mult!

— De ce vă interesați de asasinarea lui Pettigrew?

Privirile lor se încrucișară și Richard înțelese însfârșit.

— Scuzați-mi indiscreția. Il., iubeați?

Ea se ridică.

— Este timpul să plecați. Să mergem să-l căutăm pe d. Doyle. Jurați-mi să nu spuneți nimănui, nici chiar lui, ceeace v-am spus.

— Dar..

— Aveți încredere în mine, și.. eu risc foarte mult vorbindu-vă astfel. Am promisiunea d-voastră?

— Da, totuși..

Ea schișă, un gest rapid. Carson venea spre ei.

— Sper că v'ați amuzat bine? zise directorul.

— Cum nu se poate mai bine, răspunse Richard. Am felicitat-o pe d-ra Vernon pentru felul cum dansează.

Carson se îndepărtă și Mah Lee îl îndemnă pe Richard să se ducă să-și ia pălăria și pardesiul. Ea îl ajunse jos lângă scară.

În sala de joc mai rămăseseră numai patru bărbați voînici care jucau poker cu o încăpățănare care nu prevestea nimic bun.

Doyle, întins pe un divan, părea că doar me. Mah Lee îl atinse pe umăr.

— Trezește-te! strigă ea. D. Furlong se duce acasă.

La aceste cuvinte, unul din jucătorii de poker se întoarce.

— Hei! Tacă-ți fleanca! urlă el.

Richard îl privi și roși.

— Ei bine! La cine te sgâiești așa?

— La tine! răspunse Richard liniștit.

— Privește la altul.

— Cu plăcere, zise Richard și Doyle izbucni într-un hohot de râs.

Individul sări răsturnându-și scaunul și își apropie botul de fața lui Richard.

— Drept cine te crezi? mărâi el.

Apoi evenimentele se precipitară.

Doyle se ridică, dar fu trântit pe jos de unul din jucători.

Richard isbi cu pumnul în bărbia individului, dar un revolver ieși dintr'un buzunar. În aceeași clipă, brațul care ținea arma fu abătut de tânăra fată care o însoțea pe Mali Lee pe scenă.

Richard lupta cu doi bărbați deodată. O mână se întinse spre tânăra fată care se feri. Atunci, cel care atacase o apucă de păr și rămase cu peruca în mână, descoperind un păr bogat blond.

Un pumn îl isbi pe Richard în cap și el se clătină. Dar recăpătându-și echilibrul își întinse adversarul pe jos.

Deodată luminile se stinseră. Încă amețit, tânărul simți că este apucat de o mână mică.

și condus prin întuneric spre o scară îngustă. Peste câteva minute se simți înviorat de aerul rece de afară. Se odihni puțin, apoi își dete seama că un om zăcea lângă el. Se aplecă și aprinse un chibrit. Era Doyle, cu gulerul desfăcut și haina sfâșiată.

— Doyle! Doyle! strigă el scuturând pe reporter.

Acesta se ridică și mormăi:

— Tu ești, Furlong? Sunt necăjit de cele ce s'au întâmplat. Este vina mea: n'ar fi trebuit să te aduc aici.

— Să nu mai vorbim despre aceasta. Hai, să mergem. Măine vom mai discuta despre cele întâmplate.

Porniră braț la braț și după câteva secunde se găsiră într'un taxi.

— Te voi lăsa mai întâiu pe tine acasă, zise Doyle.

Furlong coborî în Jermyn Street. Când ajunsese în apartamentul său, își turnă un pahar cu whisky, îl goli și se simți mai bine.

Însfârșit, se așază pe un scaun și rămase timp de o oră cufundat în gânduri.

Deodată, zâmbi și se întinse.

— Hm! murmură el, serata n'a fost lipsită de interes. Richard, băiatule, poate că esti un prost cum spunea zilele trecute Angela, dar norocul favorizează câteodată pe proști.

CAP. XIII

O VIZITA LA GARAJ

Un somn sdravăn, urmat de un duș rece, este cel mai bun remediu pentru limpezirea gândurilor.

După ce se trezi din somn, Richard se așează în fața unui mic dejun succulent, cu o poftă care-l răsplăti pe deplin pe bunul domn Pratt.

Mâncând, Richard parcurse ediția de dimineață a Curierului. După ce-și termină masa, își aprinse pipa și studiază planul său de luptă.

Își rememora evenimentele care se desfășuraseră la «Mandarin».

Mai întâiu prezența Angelei. În toiul luptei, întrezărise părul blond al parteneresei Mah Leei, ascuns sub calota neagră și era ferm convins că nu era alta decât Angela Farren.

Nu exista nici o îndoială: boyul chinez era Ingerul de Aur. Dar ce căuta ea la Clubul Mandarinului astfel deghizată?

Dacă ar fi întâlnit-o acolo ca o simplă spectatoare, ar fi tras concluzia că urmărirea aceeași pistă ca și el.

Dar faptul că aparținea, ca să zicem așa, personalului stabilimentului, îi dădea de gândit.

Incepu să bănuiască că Angela știa mai mult decât și-ar fi închipuit el și gândul acesta îl turbura. Venea apoi Mah Lee, sau

mai bine zís Lucile Vernon, pentru a o numi pe numele ei adevărat. Iși aminti de discuția avută cu ea și se întrebă până la ce punct putea avea încredere în cuvintele ei. Ea îl pusese în gardă contra unui pericol grav. Să fi fost o manevră pentru a-l îndepărta de clubul Mandarin, sau fusese sinceră cu el atunci când îi promisese ajutor?

Bănuia că fusese amorezată de Pettigrew; și dragostea comite adesea nebunii și mai mari.

Pe de o parte, Mah Lee îl căuta pe asasinul ziaristului. Pe de altă parte, era posibil ca Pettigrew să fi provocat gelozia acestei femei, care poate își reproșa de a fi în parte responsabilă de moartea sa.

Cât privește încăierarea în cursul căreia era cât p'aci să fie grav rănit, probabil că fusese pusă la cale în înțelegere cu ea de mai înainte. De către cine? De Carson? De la prima vedere, individul n-î plăcuse și Doyle nu prea avea încredere în el. Sau de către doctorul Wang?

Fu întrerupt din gândurile sale prin intrarea lui Pratt, care-l anunță că d. Doyle dorea să-l vadă.

— Spune-i să intre, Pratt.

Doyle apărură cu un aer contrariat.

— Dragă Furlong, îmi pare foarte rău de ceeace s'a întâmplat eri.

— Oh! să nu mai vorbim despre aceasta. De ce să fii supărat pe tine? Tu, personal, ai primit câteva lovituri, dacă nu mă înșel. Cum te simți?

— Mă doare puțin capul, mărturisi Doyle; trebuie însă să recunosc că am fost puțin pilit. Nu era fumos din partea mea, dar începusem să mă plictisesc în timp ce tu dansai cu Mah Lee. Decî, pentru a trece timpul, am băut. Când a izbucnit încăierarea, n'am mai fost în stare să te apăr.

— Prostii! Te-am văzut perfect cum ai aplicat un magistral swing unuia din ticăloșii aceia. Sunt sigur că î-ai învînețit ochiul.

— Îți apreciez bunăvoința, dar nu pot să mi iert atât de ușor purtarea mea. Ascultă: zăristii au reputația că știu să bea. Este absolut fals. Unul din cei mai străluciți confrăți ai mei este un băutor de apă. Din păcate, meseria mea specială mă silește să beau. Ai fi surprins dacă ai cunoaște cantitatea de whisky pe care sunt obligat să o absorb!

«Imi culeg cea mai mare parte din informațiile mele prin cabarete.

«Dacă întîlnesc un tip capabil să-mi facă un serviciu, îi ofer un pahar... și bine înțelese trebuie să iau și eu unul.»

— Desigur!

— Îți închipui poate că băutura mă degustă. Greșală! Să beau a devenit la mine un obicei. Din când în când, cum a fost ieri seara plictisît de toate, îmi innec necazurile în alcool.

— Înțeleg, zise Richard. Să trecem peste aceasta. Oare încăierarea de aseară nu a fost deslănțuită special împotriva noastră?

— Aș dori să-mi amintesc toate amănuntele. Mai revăd încă cele patru brute pe care

le cunosc din vedere. Este posibil ca blestematul de Carson să fie plătit pentru a provoca un scandal, pe de altă parte bănuiesc că ticăloșii au lucrat pe cont propriu. Sunt sigur că vei face un raport Scotland-Yardului.

— Pentru ce? În primul rând, m'am dus la «Mandarin» de bună voie și pe propriul meu risc. Și apoi, dacă mă voi plânge poliției, îți încurc toate planurile.

Doyle îl observă cu o privire curioasă.

— Ești un tip extraordinar, Furlong! Meresia pe care o îndeplinești îmi pare nedemnă de tine.

Richard izbucni în râs.

— Nimeni nu m'a mai făcut un compliment asemănător! Ar fi bine să nu pomenim nimic sergentului Reed, căci ar fi în stare să opereze o descindere a poliției la «Mandarin» și ar închide localul. Mai bine să uităm totul. Principala este să-l descoperim pe asasinul lui Pettigrew. Acum, după ce am pus la punct și această chestiune, aș dori să-ți cer un mic serviciu.

— Acceptat de mai înainte. Despre ce este vorba?

— Supraveghează-l pe doctorul Wang. Profesia ta de ziarist îți permite să cunoști faptele și gesturile multor oameni. Bătrânul acesta nu-mi inspiră nici o încredere. Poate că este complicele acelor cari ne-au atacat. Cunoașterea trecutului său ne-ar putea ajuta mult. Când și unde l-a întâlnit pe Carson, etc. ?

— Te aprob. Terenul acesta este foarte fertil. În orice caz, nimic nu ne împiedică să încercăm. Dacă vrei, mă pot pune imediat pe lucru.

— Mulțumesc. Ar fi o idee bună. Eu mă duc pe la Curier să-l mai liniștesc puțin pe Sir Peter. Pentru moment, nu cred să fie necesar să-l punem în curent cu incidentul de la «Mandarin».

— Perfect, consimți Doyle. S'ar spune că l-ai bănuî pe Sir Peter însuși că, l-a ucis pe Pettigrew, adăugă el râzând.

— Cine știe? răspunse Richard cu răceală.

— Cum?! făcu reporterul surprins.

— Dragul meu, afacerea aceasta este atât de încurcată încât aș suspecta și pe sergentul Reed dacă aparențele ar fi contra lui. Atâta timp cât rămânem la ipoteze, este inutil să ne precipităm. Să ciupim cât mai multe informațiuni înainte de a ne forma o părere.

— Foarte just. Regret numai că nu ți-am fost mai folositor.

— Mi-ai făcut până acum serviciu destul de mari. Mulțumită ție am aflat că Pettigrew frecventa Clubul Mandarinului. Apropo, ai timp să te duci să-l vezi pe Vance, să aflăm dacă n'are nevoie de ceva?

— Ba da. Bietul băiat trebuie să se simtă părăsit.

— Mă întreb ce completează Reed?

— Nu prea face impresia să fi avansat mult.

— Reed este șiret ca o maimuță. Nu m'ar mira să fi fost și el la Mandarin.

— Adevărat? Dar în acest caz ar fi intervenit în clipa încăierării.

— El așteaptă momentul potrivit pentru a pune mâna pe vânat.

— Aș dori să-l trag pe sloară. Cunosesc bine felul de a lucra al poliției și am să încerc să-l înving pe Reed cu propriile sale arme.

— Bravo! Telefonează din când în când d-roi Farren pentru a o pune în curent cu deplasările tale, ca să pot rămâne în contact permanent cu tine, conchise Furlong.

După plecarea lui Doyle, Richard luă un taxi și se duse la «Curier». Își lăsă pălăria și pardesiul în biroul ce-i fusese rezervat, și se duse s'o vadă pe miss Farren, dar nu o găsi. Trecu atunci în biroul lui Sir Peter. Acesta era ocupat să dicteze o scrisoare unei secretare necunoscută de Richard.

— Intră, Furlong, zise Sir Peter. Scuză-mă o clipă. Mai dictează încă câteva rânduri apoi: «Puteți să vă retrageți, domnișoară, zise el tinerei fete. Ei bine! ce mai e nou? continuă el.

— Nu prea mare lucru. Văd că ai o secretară nouă, observă Richard cu un aer detașat.

— Da, în mod provizoriu. Miss Farren mi-a telefonat azi dimineață că nu se simte bine. I-am acordat câteva zile de odihnă. Așa că și-a luat mașina și a plecat la țară. Iată, după părere mea, cel mai bun remediu pentru a te vindeca de o depresiune nervoasă.

— Dar nu este imprudent?

— Cum?

— Am putea avea nevoie de mărturia ei.

— S'a gândit și ea la aceasta și îmi va tele-

fona din când în când.

— Atunci, totul este în regulă, zise Richard vesel.

Zece minute după aceea, se găsea la Clifford's Inn, unde Angela ocupa un apartament. Sună.

— Bună ziua, spuse el venerabilei doamne care veni să-i deschidă. Sunt un prieten al d-rei Farren.

— Nu este acasă, domnule, răspunse politicoasă femeia. A plecat azi dimineață să petreacă câteva zile la țară.

— Știu. Mi-a telefonat pentru a mă ruga să trec pe la garajul ei pentru a-i face un comision. Ca un prost, am uitat adresa garajului și v'as rămâne foarte obligat dacă mi l-ați spune.

— Iată-o, domnule: All-Service Garaje. Farrington Avenue.

— Vă mulțumesc foarte mult.

Satisfăcut că a obținut această informație fără a trezi nici o bănuială, se duse în Farrington Avenue.

Intră în garaj și ceru să vorbească cu proprietarul.

— Lipsște, răspunse un muncitor îmbrăcat într-o salopetă albastră. Dar eu sunt ajutorul său. Aveți nevoie de ceva, domnule?

— Sunt un prieten al d-rei Farren. Poftim cartea mea de vizită. Mi-a telefonat să trec pe aici să văd dacă nu cumva și-a uitat în garaj niște mănuși de piele.

— Un moment, domnule. Bill! strigă el apoi. **121**

Tu te-ai ocupat de mașina d-rei Farren azi dimineață, nu-i așa?

Bill își trecu o mână prin părul său roșu ciufulit și făcu un semn afirmativ cu capul.

— Nu ai văzut mănușile ei de piele?

Cel întrebat rămase o clipă pe gânduri.

— Nu știu dacă le-am văzut azi dimineața. Iată locul unde își lasă mașina. Pe legea mea, nu văd nimic.

— N'are deci un garaj aparte închis cu cheia?

— Nu, domnule, noi avem grije de mașina ei.

— Nu găsesc mănușile, declară Bill după ce-și termină cercetările.

— Mulțumesc, zise Richard. Cred că s'a înșelat. Scuză-mă că te-am deranjat, adăugă el întinzând un generos bacșiș lui Bill.

După ce îl răsplăti și pe contra-maestru, Richard luă un taxi și dădu adresa Scotland-Yardului. Fu primit de sergentul Reed.

— Aș vrea să-ți cer un mic serviciu, zise el după ce salută.

— Vă ascult, domnule Furlong. Despre ce este vorba?

— Vrei să-mi dai o recomandare pe lângă serviciul de înregistrare al automobilelor? Aș dori să regăsesc o mașină.

Reed zâmbi, înscrise un număr pe o bucată de hârtie și îl întinse lui Richard.

— Poftim numărul mașinii d-rei Farren.

Richard îl privi cu un aer învins.

— Drace! Cum de ai ghicit?

Detectivul rânji.

— Ar fi interesant de știut din ce motiv a părăsit în grabă Londra azi dimineață, nu-i așa?

Richard fu pe punctul de a-l pune la curent cu evenimentele survenite la Clubul Mandarinului, dar își aminti de promisiunea făcută lui Doyle.

— Nu știu exact ceeace ai aflat, zise el. Personal, am cules câteva informațiuni dar îmi este imposibil să ți le destăinuiesc fără să amestec o altă persoană.

— N'are nici o importanță, domnule Furlong. Ghicesc aproape despre ce este vorba. Inutil să pronunți vreun nume. Probabil că amândoi urmărim aceeași pistă. În ziua când veți avea nevoie de noi, vă vom sta complet la dispoziție. vă promit.

— Mulțumesc, zise Richard. Nu uita că dacă norocul mă va favoriza să-l descopăr pe asasinul lui Pettigrew, ție îți va reveni sarcina să a-l aresta.

Reed clipi din ochi.

— Am cătușele gata pregătite, zise el.

CAP. XIV.

DUPĂ MASĂ

Detectivul modern este un om modest și discret: discreția este o condiție esențială a succesului său și modestia una din virtuțile corpului căruia aparține.

Răbdător și tenace la extrem, îți va spune **123**

cinstit că întâmplarea joacă un rol important în demersurile unei anchete.

Ieșind dela Scotland Yard, Richard era gata să traverseze strada, când, ridicând privirea și zări pe Angela la volanul unui mic Austin.

Fără să piardă o secundă, își scoase pălăria zâmbind, coborî depe trotuar, deschise portiera mașinii și luă loc lângă tânăra fată.

Angela își schimbă culoarea feței și îl privi furioasă.

— Unde vreți să vă las? întrebă ea răutăcioasă.

— Nu mă grăbesc deloc, replică el.

După ce întrecu un autobuz, ea aruncă o privire furioasă spre tovrășul ei:

— Voiu opri, declară ea, și dacă nu vă dați imediat jos, voiu chema un polițist.

— Dacă faci aceasta, replică el, voiu cere să fi arestată pentru frecventarea unui tripou și pentru complicitate într-o recentă crimă.

— Nu te înțeleg, zise ea cu o voce tremurătoare.

— Din contră cred că mă înțelegi foarte bine. Fii rezonabilă. Miss Farren, mai de vreme sau mai târziu va trebui să avem o explicație. Pentru ca să n'o avem acum?

— Unde?

— Nu îndrăznesc să vă invit să luați masa cu mine.

Ea făcu o strâmbătură.

— Și pentru ce nu? exclamă el. Ne aflăm în fața gării Victoria. Ce-ar fi să luăm masa la bufet?

Ea nu-și putu reprimă un zâmbet.

Intrară în sala bufetului care era aproape pustie la ora aceia și se așezară la o masă într'un colț retras.

— Este foarte romantic, nu-i așa? observă Richard. Chelnerul trebuie să-și închipuie că ai un pașaport pentru Franța pe numele unei femei măritate.

— Poate că am unul... murmură ea.

— Nu cred. Pentru moment să lăsăm chestiunile serioase la o parte... iată două cocktailuri.

Angela mănă cu poftă.

După ce cafeaua fu servită, Richard îi oferi o țigare.

— Înainte de a trata chestiuni mai grave, țin să limpezesc un punct: este foarte frumos din partea d-tale că ai acceptat să ieși masa cu mine, dar să nu vă închipuiți cumva că vreau să profit de această împrejurare. Chiar și dușmanii pot mânca la aceeași masă în timpul unui armistițiu.

Ea zâmbi.

— Atunci persisti să mă consideri ca pe o dușmancă?

— Te-ai comportat foarte frumos cu mine seara trecută la «Mandarin». Probabil că mi-ai salvat viața. Dar poate că vei nega prezența în acel local?

— Pentru ce anume?

— Nu mă așteptam să te văd acolo.

— Prezența d-tale m'a surprins la fel.

— În acest caz suntem chit, declară Richard.

— Vrei să-mi răspunzi la o întrebare? reluă ea.

— Anume?

— Sir Peter știe?

— Nu î-am spus absolut nimic.

— Îți sunt recunoscătoare.

— Atenție! N'am tăcut pentru a-ți face plăcere, ci mai curând din cauza lui Sir Peter. Are prea mare încredere în tine!

— D-ta n'ai încredere în mine?

Richard ridică din umeri.

— Dacă aș fi aparținut poliției, ar fi fost de datoria mea să te previn că tot ce vei spune va servi ca mărturie împotriva ta.

— Atunci mă voi mulțumi să spun că prânzul a fost excelent.

Richard nu clipește.

— Aș dori să-ți cunosc gândurile! strigă ea pe neașteptate.

— La ce vrei să mă gândesc? replică el. Te-am văzut la Curier exercitând funcțiunile unei secretare perfecte. Am încercat să discut cu d-ta despre crimă și m'ai tratat de idiot. Insfârșit, te-am întâlnit deghizată într'un boy chinez la Clubul Mandarinului, și a doua zi dimineața dispari ca să eviți orice interogatoriu. Ce-aș putea deduce din toate acestea?

— Dacă ai ști...

— Poate că știu mai mult de cât îți închipui, zise el.

Ea tresări.

— Ce anume știi, d-le Furlong?

— Pentru ce te-aş pune în curent, din moment ce nu ai încredere în mine? răspunse el.

— Atunci ce te împiedică să raportezi Scotland-Yardului tot ce şti? îl sfidă ea.

— Am motivele mele, ripostă Richard.

— Ei bine! şi eu le am pe ale mele. Incerci să-l descoperi pe asasinul lui Pettigrew? Şi eu la fel... cu scopul de a-l salva pe Terry.

— Nu ştii cine l-a ucis pe d. Pettigrew? întrebă el pe neaşteptate.

Ea ezită înaintea de a răspunde.

— De unde să ştiu?

— Dacă nu vrei să-mi spui n'are importanţă.

— Pentru ce nu mă arestezi dacă eşti sigur că eu... dacă mă suspectezi? Aş putea să dispar.

— Te pot găsi oricând, dar momentul încă nu a sosit. În locu-ţi aş încerca să explic atitudinea misterioasă de până acum.

— Vrei să mă sperii?

— Nici de cum. Aş dori numai să te văd mai rezonabilă. Ce ai de gând să faci acum, domnişoară?

— Cum nu ai intenţia să mă arestezi, îmi voi continua călătoria. Vreau să mă odihnesc pentru câteva zile la ţară, zise ea surâzând. O să-ţi trimet câteva cărţi postale ilustrate. În orice caz, te asigur că voi fi la Londra de îndată ce voi fi chemată. Acum, până ce-ţi vei bea cafeaua, mă duc să mă fardez puţin.

Ea dispăru în direcţia vestiarului, lăsând 127

du-l pe Richard buimăcit în fața celei sale cu cafea.

Cinci minute mai târziu, chelnerul îi întindea o foaie de hârtie ruptă dintr'un carnet, pe care erau trasate cu creionul următoarele rânduri:

«Mulțumesc pentru prânz. Scuză-mă că te-am părăsit atât de repede. Dar orice discuție între noi era de prisos.

La revedere. A. F.»

Sub privirea scrutătoare a chelnerului, Richard se sili să salveze aparențele.

— E în regulă. Băiete, fă-mi plata, te rog. Plăți și ieși repede în curtea gării.

Mașina Angelei nu se mai vedea năicăieri.

CAP. XV.

LA DOCTORUL WANG

Richard se înapoia acasă extrem de furios.

Nu numai că îi era necaz pe Angela că-și bătuse astfel joc de el, dar își reproșa că nu isbutise s'o facă să vorbească.

Își sună servitorul.

— D. Doyle a telefonat?

Taciturnul Pratt răspunse clătinând negativ capul.

Deodată avu o idee. Apucă receptorul și chemă un club la telefon.

Cunoștea bine obiceiurile tatălui său. La ora aceea, dacă tatăl său se afla la Londra, trebuia să se găsească la al doilea pahar de porto.

Peste câteva secunde auzi vocea bătrânului lord.

— Ce naiba vrei dela mine? întrebă el morocănos.

— Iartă-mă că te deranjez, dragă tată.

— Faci foarte bine că te scuzi. Este iarăș vorba de blestemata ta manie de a face pe polițistul amator?

— Aș dori să-ți cer o lămurire, replică Richard. Seara trecută, am întâlnit un bătrân chinez cu numele de Wang. Spunea că era mandarin al Imperiului Celest. El nu crede să-ți mai amintești de el, dar eu cunosc uimitoroarea d-tale memorie!...

— Wang! mormăi bătrânul lord flatat. Un minut, băiețe... Wang... Ah! da, l-am cunoscut prea bine și mă mir că nu l-am mai văzut de câțiva ani. Ce anume dorești să știi despre el?

— Am dorit să știu pur și simplu dacă nu blufează preînzând că te cunoaște.

— Da, l-am cunoscut. Dar bagă de seamă, căci orientalii au un cod special al onestității. Cu ce se ocupă în momentul de față?

— Locuiește la Londra și mî-a spus că s'a lăsat de politică.

— Mai curând politica l-a lăsat pe el. Poate să se declare mulțumit că a scăpat cu viață, în urma revoluției. Aceste informațiuni îți ajung?

— Da, tată și îți mulțumesc foarte mult.

Richard agăță receptorul și remarcă lângă

el prezența servitorului care-i întindea pe o tăviță o scrisoare.

— A fost adusă de un comisionar, domnule... îmi pare un chinez.

Richard desfăcu plicul și scoase o foaie de hârtie pe care se vedeau scrise câteva rânduri cu cerneală verde:

Dragă domnul Furlong

Sper că veți binevoi a mi face onoarea de a continua delicioasa noastră conversație începută seara trecută. Dacă sunteți liber, vă aștept la ora patru să luați ceaiul la mine. Aducătorul prezentei așteaptă răspunsul d-voastră.

Wang

Richard rămase o clipă pe gânduri. Apoi trecu în micul vestibul unde un boy chinez, îmbrăcat europenește, îi făcu o reverență.

— Răspunde stăpânului tău că voiu avea onoarea să-l văd la ora patru, îi zise Richard.

Chinezul salută din nou și ieși.

Înapoiat în salon, Richard recîntă scrisoarea doctorului Wang. Se întreba dacă era prudent să accepte această invitație. După ce cântări pro și contra, luă înstărit o hotărâre: se va duce să-l vadă pe Wang și dacă acesta va încerca să-i joace o festă, îi va sbură pur și simplu creierii. Iși încarcă revolverul automat.

— Ceaî, domnule?

— Nu, mulțumesc. Îl voi lua cu un oarecare doctor Wang... Unde este scrisoarea? Ah! iată adresa: Abbey Road. Se află în St. John's Wood, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Bine. Este aproape trei și jumătate. Te telefonează să-mi trimită mașina, te rog.

Pratt telefonă la garaj, ieși și reveni aproape pe imediat, cu o pălărie tare și cu un baston gros.

Richard rămase pe gânduri.

— Știi că ideea ta nu este rea, Pratt. Ce-ar fi să conduci tu mașina. Ai o caschetă de șofer, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Bine. Du-te și caut-o.

Când mașina sosi, Richard trimise șoferul la garaj. Pratt luă loc la volan și Richard se așeză lângă el.

Nu era pentru prima oară când Pratt îl secunda în aventurile sale criminologice și Richard știa că putea să conteze pe curajul și inteligența fostei sale ordonante.

— Cum ți-am mai spus, mă duc să-l văd pe doctorul Wang. Poate să fie un om cinstit. N'aș putea afirma. Tu vei rămâne în mașină în fața porții și vei trage cu urechea. Dacă mă auzi că strig, sau că trag un foc de revolver, vei intra în acțiune fără să pierzi nici o secundă. Dacă se află vreun polițist prin apropiere, cheamă-l și vino la mine. În special nu te lăsa prins, — căci în acest caz, vom fi pierduți.

— N'aș putea intra cu d-voastră, domnule? **131**

— Inutil. Urmează cu strictețe instrucțiunile mele.

Doctorul Wang locuia o casă mare înconjurată de o grădină și situată în partea cea mai liniștită a lui Abbey Road. Înainte ca Richard să fi avut timpul să sune, ușa se deschise și un servitor chinez, îmbrăcat într'un costum ireproșabil de majordom englez, îl salută. După ce îi luă pălăria și bastonul, îl conduse într'un salon unde doctorul Wang instalat confortabil într'un fotoliu, îl aștepta.

Bătrânul părea extraordinar de mic și de fragil când se ridică pentru a-și primi vizitatorul. El pronunță formula rituală:

— Umila mea căsuță vă aparține. Luați acest fotoliu. Fumați? Tigările sunt în cutia de pe masuță. Doriți un ceai sau preferați un whisky?

Ceai, dacă se poate. Beau ceai la orice oră din zi și din noapte.

Lichidul palid, infuzat la perfecție, era excelent.

— Înainte de a primi invitația, zise Richard, am vorbit cu tatăl meu și i-am reamintit de numele d-voastră.

— Desigur că m'a uitat, făcu bătrânul clătinând capul.

— Din contră, își amintește perfect de d-voastră.

Wang se înalță.

— Adevărat? Respectabilul d-voastră tată îmi face mare onoare. Vreți ca la prima ocazie să-i transmițeti salutările mele?

— Cu plăcere. Mi-a vorbit de doctorul Wang în termeni foarte elogioși.

Chinezul Wang depuse ceașca, își împreună mâinile și se înclină.

— Umila mea persoană se simte foarte confuză, răspunse el cu un ton grav. Totuși stă scris: «Omul superior știe să rămâie demn fără orgoliu». Onorabilul d-voastră tată este un om superior. Fără îndoială că nu v'a pus în curent cu relațiile care existau între noi.

— N'a intrat în amănunte.

— Stă scris: «Este inutil să revenim asupra actelor împlinite». Voiu imita discreția sa. Totuși, țin să aduc la cunoștința fiului, că onorabilul său tată mi-a făcut acum câțiva ani un important serviciu. Fiți sigur, domnule Furlong, că dacă vreodată îmi va sta în putință să mă revanșez, față de tatăl sau de fiul său, o voi face cu plăcere. Acum, permiteți-mi să vă prezint mizerabilele amintiri pe care am putut să le adun în timpul peregrinărilor mele.

Se ridică și îl conduse pe Richard într'o altă cameră mobilată după moda chineză.

Timp de o oră, tânărul contemplă gravuri de o frumusețe rară, sculpturi în fildeș de o finețe extraordinară și cărți bogat legate în aur. În timp ce răsfoia un volum de Confucius fu trezit pe neașteptate la realitate. Doctorul Wang întorcea paginile și citea pe ici pe colo câteva rânduri; se opri la acest pasaj:

«Pedeapsa poate să opună o barieră crimei cunoscute; legea nu atinge ofensele secrete.

— Cuvintele acestea rămân tot atât de adevărate astăzi ca și în ziua când au fost scrise! exclamă Richard cu o astfel de convingere încât doctorul Wang îi aruncă o privire mirată.

— Aveți dreptate, consimți el. Legile voastre sunt echitabile atât pentru cel sărac cât și pentru cel bogat și puține crime scapă poliției voastre.

— Se întâmplă adesea ca un inocent să plătească pentru cel vinovat.

— Din nefericire, va fi întotdeauna așa. Cu toate acestea, există oricând oameni gata să se devoteze pentru exterminarea răului.

Richard se decidese să meargă drept la țintă.

— Doctore Wang, mi-ați vorbit de o datorie de recunoștință contractată față de familia mea de care ați fi fericit să vă achitați. Poți să vă rog să vă țineți de cuvânt?

Bătrânul se întoarse spre un Budha mare de bronz care se afla lângă un perete și se înclină de trei ori mișcându-și buzele.

— Urmăți-mă, zise el simplu.

Și el se înapoiară în salon.

Sună și un servitor apărură.

— Vechea să nu fii deranjați de nimeni. Oferă ceva soferului d-lui Furlong și cineva să aibă grijă de mașină. Du-te!

Arată spre un fotoliu, se așază și se servă cu o priză de tabac.

— Dragul meu prieten, te ascult.

— Doctore Wang, răspunse Richard, știu în mod sigur că mă amenință o mare primejdie.

— O primejdie? întrerupse celălalt.

— Da, un pericol, repetă Richard observându-l mai îndeaproape. Pentru ce m'ați invitat să viu aici?

Doctorul Wang îl prîvi cu un aer demn și ofensat încât lui Richard îi păru rău de brutalitatea sa.

— Vă cer iertare, continuă el. Eu...

— Doriți să-mi vorbiți despre ceva, dar vă este teamă să vă încredințați mie, nu-i așa? Ascultați, vă jur pe sufletul strămoșilor mei: că tot ce îmi veți spune acum va rămîne înmormântat între noi. Sunteți mulțumit?

Richard înclină capul.

— Permiteți-mi atunci să mă exprim mai deschis. Seara trecută m'am prezentat la «Mandarin» ca un vizitator obișnuit. În realitate, mă aflam acolo pentru a încerca să descopăr anumite fapte.

— Sper că ați reușit?

— Poate.. Știți că în subsolul localului, Carson ține un tripou?

Doctorul Wang zâmbi.

— Știu.

— Si mai știți deasemenea că anumite jocuri, cum este «fan-tanul» sunt interzise prin lege?

— Oh! da.

— Acadar nu vedeți nici un inconvenient în faptul că legea este călcată în localul d-voastră?

— Se află scris: «Un guvernământ este bun când procură fericirea supușilor săi apropiati și atrage pe alții». De ce oare legea nu

oprește de a se juca la loterie și de a se specula la bursă? Mai credeți în prezent că săvârșesc o crimă gravă în contra societății?

Richard ridică din umeri.

— Punctul acesta de vedere este acceptabil, zise el. Veți admite totuși că nu pot fi tolerate anumite crime, asasinatul spre exemplu.

Fața pergamentată a doctorului Wang rămase impasibilă.

— Nu știam că asasinatul intră în atribuțiile servitorilor mei actuali.

— Vă voi pune în curent cu ceea ce am descoperit, pentru a vă permite să vă formați o părere.

Describe asasinarea lui Thomas Pettigrew; ancheta întreprinsă de el și bănuiolele și ipotezele contradictorii care rezultaseră.

Doctorul Wang ascultă în tăcere. După ce Richard termină, chinezul se servi cu o nouă priză de tabăc.

— Sunteți un om bray, domnule Furlong. Înțeleg, acum, de ce aveți asupra dvs. și un pistol.

— Nimic nu vi se poate ascunde, zise Richard.

Doctorul Wang agită mâna și replică:

— Ca și d. voastră m'am exersat să observ totul în jurul meu. Această obicinuință mi-a salvat în diferite circumstanțe viața.. Vreți să-mi acordați un termen pentru a mă gândi la problema pe care mi-ați expus-o? Persoanele cu care avem aface sunt foarte îndemâ-

natece, dar cred că mi-ați îndreptat pașii spre cărarea care va duce la distrugerea lor.

— Nu uitați, că în cazul unui eșec, va trebui să mă adresez poliției...

— Vă promit că totul se va petrece într'un chip ce nu va turbura conștiința celor dela Scotland-Yard. Puteți să vă bîzuiți pe mijloacele mele speciale de a mă informa.

— Mulțumesc, doctore Wang, zise Richard ridicându-se. Mă veți ține la curent?

— Veți primi în curând știri dela mine.

— Atunci, la revedere, și permiteți-mi încă odată să vă mulțumesc...

Pratt apăsă pe acceleratorul mașinii în clipa când Richard se instalează lângă el, dar motorul nu funcționează.

— Mare idiot mai ești, ai uitat să deschizi carburatorul, zise Richard.

— Nici decum, răspunse Pratt cu răceală. Suntem supravegheați dela fereastra a treia a etajului al doilea. Mă voiu preface că cercetez bujiile în timp ce veți privi pe furiș.

Coborî din mașină, ridică capota și examină motorul.

Richard se plecă și privi spre fereastra indicată de servitorul său.

În dreptul ferestrei dela etajul al doilea, zări o figură.

Era Angela Farren.

— Repede acasă! murmură el furios, de îndată ce Pratt se urcă în mașină.

CAP. XVI

O PANA DE ELECTRICITATE.

Inapoindu-se acasă, Richard îl găsi pe Doyle așteptându-l.

— Bună seara, făcu reporterul. Am bătut pe la toate ușile pentru a obține informațiuni în privința bătrânului Wang.

— Și eu, deabea l'am văzut, declară Richard.

— Imposibil !

Richard îl puse la curent cu invitația neașteptată a chinezului.

— Ai avut curaj când te-ai dus să-l vizitezi? strigă Doyle. Ar fi putut să-ți joace o festă urâtă.

— După cum vezi, nu s'a petrecut nimic dramatic. Am luat ceaiul împreună și am petrecut câteva momente delicioase admirându-i operele de artă. La urmă, l'am acuzat că ține un trîpou, iar el foarte calm a recunoscut.

— Adevărat ?

— Da, stă în mod sigur că nu-l voiu trăda.

— Nu este lipsit de sânge rece! Am obținut câteva informațiuni fără importanță în privința lui. În China, a ocupat o situație înaltă, dar în ultimul timp pare că nimeni nu se mai ocupă de el.

— Înainte de a pleca, am zărit-o pe Angela Farren la una din ferestrele casei lui Wang.

— Angela Farren! repetă Doyle. Este ne-
maipomenit!

— Îți înțeleg mirarea, Doyle. Cunosci senti-
mentele tale față de această tânără fată...

— Cu siguranță că nu era ea. Sir Peter mi-a
zis că Angela a plecat să se odihnească la țară
pentru câteva zile.

— Mi-a spus-o și mie și n'am îndrăznit să-l
contrazic.

Doyle se înroși.

— Scuză-mă, Furlong, dar cred că exage-
rezi. Ce găsești curios în faptul ca Angela
să-și ia câteva zile de vacență? Nici poliția
nu o suspectează...

— Află atunci că Reed a pus să fie urmă-
rită.

— Atunci Reed este tot atât de prost ca și...

— Ca și mine?

— Singur a; spus-o.

— Poate că sunt un imbecil, dar ce căuta
la Wang?

— Eu cred că n'ai văzut-o pe ea.

— Atunci, mă ieși drept un mincinos?

— Pentru nimic în lume! Ești pur și simplu
victima unei iluzii..

Richard sună și poruncii lui Pratt să aducă
ceva de băut.

— Ține, zise el, după ce umplu două pahare
cu whisky. Bea aceasta și să ne reluăm cal-
mul. La ce bun să ne certăm?

Doyle ezită.

— Poate că am fost puțin prea brutal. Te
rog să mă scuzi. Totuși nu cred ca persoana

aceea să fi fost Angela. La drept vorbind, de ce anume o acuzi?

— Încă odată, îți repet că nu o acuz de nimic special. Spun numai că este o persoană foarte inteligentă și că aș dori să știu ce anume pune la cale. Află că partenera lui Mah Lee de pe scena «Mandarinului» nu era alta decât Angela Farren deghizată.

Doyle puse paharul pe o mesuță.

— Ascultă, Furlong, ești sigur că ai băut cea; la doctorul Wang? întrebă el cu ironie.

— Nu sunt beat.. Și nu încerc să insinuiez nimic. Angela este o fată încântătoare.

— Și totuși o bănuiești că este amestecată în crime în cari nu are nici un amestec.

— Da, este adevărat.

După o pauză. Richard adăogă:

— Ascultă, dacă te enervează să mai lucrezi cu mine, spune-o. Nu mă voi formaliza absolut deloc.

Doyle clătină capul.

— Nu te voi părăsi pentru nimic în lume. Dacă mă asiguri că după părerea ta, Angela nu este decât în mod accidental amestecată în această afacere, îmi iau obligația să pun lucrurile la punct, cu timpul.

— Nu o bănuiesc că l-a asasinat pe Pettigrew. Mi-e teamă că a fost trădată în această afacere fără de voia ei și mă străduiesc s'o scot din încurcătură. Ți convine aceasta?

— O. K. Să rămânem aci. Ce urmează să facem acum?

voiu duce în astă seară din nou pe la Mandarin.

— Ai nevoie și de mine?

— Nu cred. Ar fi bine să nu fim văzuți împreună.

— Bine. La revedere! zise ziaristul ieșind.

Richard sosi la Clubul Mandarinului pe la unsprezece și Carson, care se găsea în vestibul, îi ieși grăbît înaintea.

— Nici nu vă imaginați ce mulțumit sunt că vă văd, strigă el. Regret foarte mult încăierarea din seara trecută. Este pentru prima oară când izbucnește un astfel de scandal în localul meu.

— Nu vă mai necăjiți, replică Richard. Incidentul, în care fără de voie am fost amestecat, m'a amuzat foarte mult.

— Permiteți-mi, în acest caz, să vă ofer un răcoritor.

După o ușoară ezitare, Richard acceptă; apoi trecu în sala cea mare pentru a vedea pe Mah Lee cum își termină numărul.

Insfârșit el dansă cu artista și ea îi șopti la ureche că ar dori să-i spună ceva.

Aleseră o masă izolată și se așezară.

— Așadar, ați revenit la «Mandarin»?

— Vă îndoiți de așa ceva?

Ea echivoca un gest de nerăbdare.

— Am mai spus că detest complimentele.

— Și mie îmi place să le fac.

— Cât sunteți de ridicol! Și ce păcat că nu ne iubim!

— Pentru ce?

— Imi închipui că ați fi un cavalier perfect. 141

— Și d-voastră o prietenă ideală.
— Posibil, dar eu nu vă iubesc.
— Imi pare rău, dar nici...
— Nici d-voastră nu mă iubiți? Cu atât mai bine: putem deveni doi camarazi buni. Ce ați mai făcut?

— L-am vizitat azi pe doctorul Wang.
Ea deschise niște ochi mari.

— Pentru ce?

— Pentru că am fost invitat.

— Și nu v'a fost teamă...

— Cum obișnuît să mă bag în gura lupului.

— Ce s'a întâmplat?

— Am luat ceaiul împreună și am discutat într'un mod foarte agreabil.

— Atât tot?

— Da, atât și nimic mai mult.

— Ce anume dorea?

— După toate aparențele, aprecia plăcuta mea societate.

Ea rămase o clipă pe gânduri.

— Nu înțeleg? murmură ea ca pentru sine. Wang este o ființă enigmatică, dar care poate totuși fi un prieten credincios...

Deodată sala se cufundă în întunec. Orchestra tăcu și vocea lui Carson domină tumultul.

— Doamnelor și domnilor, nu este nimic! A ars siguranța. Se va face lumină peste câteva secunde.

Servitoriî apărură cu lumânări aprinse.

— Iată ceva plictisitor, observă Carson oprindu-se în fața mesei lui Richard. Am

rimis după electrician care trebuie să sosească dintr'un moment în altul.

Se îndepărtă grăbit și Richard se întoarce spre Mah Lee.

— Spuneți-mi, întrebă el, când am primit lovitura aceea în cap, dăta m'ai scos din sală ?

— Da, răspunse ea cu un aer detașat.

— Am avut impresia că partenera v'ajutată... este o tânără fată, nu-i așa?

— Da, este o prietenă pe care sunt sigură că ați recunoscut-o.

— Atunci, era Angela Farren? Ce făcea aici ?

— Juca în numărul meu...

— Miss Farren este o secretară perfectă, întrerupse el.

— Nu puteți să înțelegeți. Ea era... ea este... ea voia... Ah! cât de greu este să vă explic! În curând, însă veți înțelege.

— De ce nu imediat?

— Pentru că nu sunt încă sigură... Ascultați: muzica a început să cânte. Ce-ar fi să dansăm? N'aș dorî să observe Carson că discutăm prea mult împreună.

Începură să valseze. În timp ce treceau prin fața intrării principale, un mic grup intra... Carson, un electrician și jutorul său care lăucea un săculeț cu instrumente.

În timpul dansului, Richard trecu cât mai aproape posibil de grup și privi cu atenție pe jutorul electricianului. Omul clipi din ochiul stâng și Richard recunoscu în acest

lucrător în salope¹ă pe sergentul Reed, dela Scotland-Yard.

După ce luară din nou loc la masa lor, Mah Lee îl întrebă pe Richard:

— Apropo, ași vorbit cu d. Doyle despre întâlnirea cu Angela? Și ce a zis?

— Aproape că nu mî-a sărit de gât.

— Este amorezat de ea... dar n'are nici o șansă.

— Il iubește pe Vance?

— Da. Doyle nu v'a crezut?

— Iși închipuia că am fost beat.

— Bravo!

— Explicați-vă!

— Angela nu dorea să se știe la birou că frecventa «Mandarínul».

— Pentru ce acest mister? Incerc numai să cunosc adevărul.

— Și eu și cu Angela la fel. Ssst..

Ea arată cu mâna spre Doyle care se apropia în penumbră.

— Bună seara. făcu el. Ce s'a întâmplat cu lumina?

— O pană electrică, explică Richard. Electricienii vor restabili îndată curentul.

— Înțeleg. Mah Lee ești mai frumoasă ca ori când. Vrei să-mi acorzi un dans?

Doyle și artista se îndepărtară.

Ajutorul electricianului se apropia încet, sor de masa lui Richard, prefăcându-se că urmărește firul electric dealungul zidului. Când fu aproape se aplecă să examineze ceva.

144 — Ce faci aici? îl întrebă Richard.

— Arunc și eu o privire, murmură pseudo-electricianul. Dar d-ta?

— Și eu la fel, răspunse Richard zâmbind.

— Bagă de seamă să nu primești încă o lovitură în cap, zise electricianul îndepărându-se.

— Dracu să-i ia pe acest individ! gândi Richard. Prefutîndeni îmi iese în cale. .

XVII

IN CEATA

Richard nu mai avu altă ocazie de a vorbi între patru ochi cu Mah Lee. Puțin după aceea, împreună cu Doyle, părăsiră localul de noapte.. de data aceasta prin poarta oficială, cum o remarcă zâmbind reporterul.

Refuzând taxiul propus de portarul localului, cei doi bărbați porniră pe jos în direcția West Endului.

— Cum ai fost primit de Carson? se interesează Doyle.

— Minunat. Mi-a cerut souze și i-am răspuns că erau de prisos. Atunci, mi-a oferit un răcoritor. În general, s'a purtat foarte amabil.

Isi continuară drumul în tăcere. O brumă deasă se lăsase anunțând o ceață enăntă.

— La ce te gândești? întrebă Doyle pe neașteptate.

— Poate că am omis să considerăm afacerea dintr'un anumit unghi?...

— Care?

— Asasinarea lui Ledoux, fostul subdirector al «Mandarinului».

— Ledoux? Ce legătură are cu cazul nostru?

— Mi-ar fi greu să-ți răspund. Dar oare nu făcea parte din bandă? Era deci la curent cu ceea ce se petrecea în localul de noapte. Carson mi-a spus că indivizii cari m'au atacat, au fost acceptați ca membri ai «Clubului» de către Ledoux.

— Este posibil, dar ce legătură are cu asasinarea lui Pettigren?

— Nu prea știu. Încearcă numai să descoperi o nouă urmă. Aș avea poftă să-ți vizitez din nou apartamentul.

— Mi-e teamă că îți vei pierde timpul. Cine ți-a sugerat ideea cu Ledoux? Reed?

— Nu! El crede că este vorba de o crimă pasională.

— Atunci, pentruce...?

— Nu vreau să las nimic la voia întâmplării.

— În orice caz, te sfătuiesc să fi prudent.

— Știu. Voiu spune portăresei că am intenția să închiriez apartamentul pentru un prieten. Mâine ne înserate mă voiu furișa să fac o mică percheziție.

— Repet că îți vei pierde timpul. Pot să-ți fac o recomandare?

— Te ascult.

— Deschide ochii când te afli pe stradă seara. Ar fi preferabil să te servești întotdeauna de un taxi. Cei patru indivizi din seara trecută probabil că sunt furioși că au fost

dați afară dela «Mandarin». Îi cunosc bine. Sunt capabili de orice.

— Incântătoare perspectivă! Mulțumesc pentru sfat.

— Iată un taxi. Vrei să te las în Jermyn Street?

A doua zi dimineața, Richard îl trimise pe Pratt în Doughty Street. Fosta ordonanță se întoarse cu vestea că apartamentul lui Ledoux mai era încă liber. În acest timp, Richard se duse la Scotland-Yard ca să-l vadă pe sergentul Reed.

— Te-ai lăsat de meseria de electrician?

— Da. Era o meserie temporară.

— Păcat! Am crezut că însfârșit ai îmbrățișat o profesiune cinstită. Unde ai ajuns cu afacerea Petligrew?

— Voiam tocmai să vă pun aceeași întrebare.

— Dumnezeu! Un specialist să apeleze la un amator!

— Sunteți foarte stimat de noi, domnule, zise polițistul cu o voce suavă.

— Ce mai face prietenul Vance? întrebă Furlong?

— Este cam agitat.

— Nu-i de mirare. Când veți lua o decizie în privința sa?

— Părerea mea este făcută.

Richard cliuți urechea.

— Vinovat sau inocent?

— D-le Furlong, această întrebare privește juriul și nu pe un ofiter subaltern.

— Apropo, întrebă Furlong ridicându-se, știi cine l-a ucis pe Ledoux?

— Ledoux? Un moment!... ah! da! Fostul subdirector dela «Mandarin», nu-i așa?

— Știi prea bine despre cine este vorba! zise Richard cu un ton sec.

— Da, Ledoux. Nu, nu cred ca vinovatul să fi fost arestat.

Furlong aprinse gânditor o țigară.

— Când veți ieși noaptea singur, evitați străzile întunecoase, îi recomandă polițistul.

— Pentru ce?

— Ca să fiți în mai multă siguranță. Căci s'ar putea ca a doua zi jurnalele să scrie că poliția nu poate asigura viața cetățenilor.

— Mi s'a mai dat acest sfat, remarcă Richard, făcându-se că nu remarcă ironia din vocea lui Reed.

— De către cine?

— De Doyle, reporter la «Curierul».

— In locul d-voastră, i-aș urma sfatul, căci Doyle este un om cu experiență. Nu știu de ce v'a dat acest sfat dar probabil că are motivele lui.

— Mulțumesc. Sunt măgulit de grija ce vi-o inspiră persoana mea. Deacum încolo, voi lua asupra-mi un box american când mă voi duce la teatru.

Richard isbucni într'un hohot de râs deși cuvintele detectivului îl impresionaseră mai mult decât voia să arate.

Se duse la club pentru a-și lua prânzul și medită timp de o oră asupra ipotezelor contradictorii care învăluiau moartea lui Pettigrew.

Spre seară, porni să viziteze apartamentul lui Ledoux, din Doughty Street. Ceața era densă și mașinile mergeau la pas.

Richard se arătă a fi un chiriaș lipsit de prejudecăți și gata să rețină camerele în starea lor actuală. Era gata să închirieze apartamentul în contul unui prieten din provincie care trebuia să se instaleze la Londra. Incântată, portăreasa îl însoți pe Richard. Acesta îi achită chiria pe o săptămână, căci nu cunoștea încă intențiile prietenului său. Buna femeie îl lăasă singură și coborî în sub-sol să-și prepare dejunul.

Richard percheziționează cu minuțiozitate apartamentul, dar nu descoperi nimic suspect. Absolut nici o urmă interesantă.

Își aprinse o țigară și coborî în stradă unde ceața devenise opacă. Era gata să cotească colțul unei străzi, când, auzi un sgomot suspect în spatele lui. Se întoarse exact în clipa când un om se iveau din ceață și instinctiv ridică brațul ca pentru a para o lovitură.

Un fulger de oțel sclipi și Richard simți îndată o durere ascuțită în bratul stâng. Cu vioiciunea unui boxeur, ripostă aproape automat cu brațul drept. Deși lovitura nu fusese prea puternică, totuși îl zăpăci pe atacator și cei doi oameni luptară corp la corp timp de câteva secunde, apoi celălalt se degajă brusc și dispăru în ceață.

Richard se ridică cu greu. Mâneca pardesiului era mânjită cu sânge, dar rana nu era serioasă. Îi părea rău că nu isbutise să vadă

trăsăturile adversarului. În timp ce se sprijinea de un zid ca să-și recapete respirația, piciorul său isbi un obiect pe care-l ridică.

La lumina celui mai apropiat felinar, examinează obiectul cu atenție: era un cuțit sau mai bine zis un pumnal; pe mâner era gravat un dragon cu o inscripție chineză. Furlong își amintă că individul ezitase o clipă, pentru ca apoi s'o ia la fugă.

Richard băgă arma în buzunar. La câțiva pași mai încolo, zări un taxi cu care se înapoie acasă.

În Jermyn Street, Richard își examinează rana, de altfel puțin gravă și Pratt îi făcu un pansament.

— Telefonează la Scotland-Yard și roagă-l pe sergentul Reed să vie să mănânce cu mine. Atrage-i atenția că am ceva important să-i aduc la cunoștință.

Pratt se înapoie după câteva clipe.

— D. Reed a primit cu plăcere și mi-a spus că-i fericit că rana nu-i gravă.

— Prostule, de ce i-ai spus că am fost rănit!

— Nu i-am spus nici o vorbă, domnule, răsună voletul, îndreptându-se liniștit spre bucătărie.

XVIII

CEI DOI RIVALI

După masă, la cafea, Richard consimți să abordeze chestiunea care-i stătea pe inimă.

— Acum, dragul meu Reed, ascultă-mă.

— Cu plăcere, răspunse sergentul.

— Cum dracu ai aflat că am fost rănit?

Reed zâmbi cu înțeles, privind țigara ca un fin cunoscător. El aparținea tinerei generații de polițiști, inteligenți, distinși și îmbrăcați cu gust. Era mândru că Furlong îl invitase la masă.

— Nimic mai ușor, replică el. Doreați să mă vedeți de urgență. M'am gândit imediat că vi s'a întâmplat un accident. Lați rugat pe Pratt să-mi telefoneze în loc să faceți dumneavoastră. Am dedus că nu vă simțiți bine, dar faptul de a mă invita la masă m'a convins că nu era ceva alarmant. Am înțeles imediat situația.

— Șmechere, zise Richard râzând. N'ai merita să-ți spun nimic. Am să-mi calc pe inimă și o să-ți povestesc totul.

Cât mai pe scurt posibil. Richard îi descriuse aventura sa. Reed îl ascultă cu multă atenție.

— Nu lați putut recunoaște pe cel care v'a atacat? întrebă Reed, după ce gazda își termină povestirea.

— Nu, ceața era prea deasă și omul bine înfobit.

— Spuneți că era destul de corpolent? Nu cumva o fi fost Carson?

— M'am gândit și eu la aceasta.

— Pot vedea pumnalul?

Richard i-l întinse.

— Nu te teme să-l atingi., Omul purta mănusi.

— Nici nu mă îndoiam! replică Reed. Cunoașteți semnificația inscripției chinezești? Dar n'ați avut încă timpul..

— Pardon! L-am trimis pe Pratt la unul din prietenii mei care știe chinezește și l-am rugat să-mi traducă inscripția căci cuvintele scrise pe mâner m'au făcut curios.

— Ce v'a răspuns prietenul?

— După el, cușitul este de un model obișnuit. Inscripția reprezintă o simplă marcă a unei fabrici din Canton.

— Din Canton? Prietenul d-voastră Wang nu-i originar de acolo?

— Imi pare că da, însă nu cred ca Wang să fie amestecat în aceasta..

— De ce nu?

— Pentrucă suntem în termeni foarte buni. Tatăl meu i-a făcut, cândva, un mare serviciu și mi-a afirmat că-i dornic să se revanșeze. L-am explicat ce doream și mi-a promis ajutorul său.

Reed ridică din sprâncene.

— Credeți că ați făcut bine mărturisindu-i tot ce știți?

— Nu știu, admise Richard. Am vorbit sub impulsivitatea momentului. După aceea, m'am întrebat dacă n'am greșit dând cărțile pe față.

— Aveți vre-un motiv să regretați această

francheță față de Wang?

Richard ezită.

— Ei bine, în clipa când m'am urcat în mașina care se afla în fața casei sale, am zărit-o pe Angela Farren care mă observa de la una din ferestrele etajului doi.

— Deci nu știți că se afla în casa lui Wang?

— Nu. Dar de la?

— Da. S'a dus acolo imediat după ce v'a lăsat de planton la bufetul gării Victoria.

— Drace! Știi și aceasta?

— Nu v'am mai spus că domnișoara este supravegheată?

— Spune-mi. Reed, care este rolul ei în această afacere?

Polistul clătină capul.

— Iată o problemă greu de rezolvat. Este oare vinovată sau este într'adevăr «îngerul de aur», cum au poreclit-o colegii ei de la «Curier»?

— O bănuiești?

— Este foarte îndemânată... și capabilă de orice, mai ales când iubești. Apropo, i-am dat drumul lui Vance, azi după amiază.

— Cum? Ați fi putut să mă avertizați?

— Autoritățile responsabile au luat această măsură cu puțin înainte de a veni aici.

— Din ce motiv l-ați pus în libertate?

— Din lipsă de probe. Vance în libertate ne va fi de mai mult folos de cât închis într'o celulă. Te asigur că nu-l vom pierde din vedere.

— Cum ar putea Vance să te ajute și pentru ce ar face?..

— Nu uitați că este amorezat de Angela Farren.

— Ceeace îmi place la tine, zise Richard clătinând capul, este felul tău de a minți, continuând a respecta într-o oarecare măsură și adevărul. Ce făceai la «Mandarin» deghizat în electrician și cum de ai aflat că lumina se va stinge la momentul oportun?

— Am cerut companiei să le taie curentul, explică Reed.

— Felicitările mele! Fără îndoială că ai descoperit și sala de joc.. sau excelentul Carson te-a împiedicat să cobori în sub sol?

— Cunoșteam de mai înainte tripoul. În orice caz, m'am strecurat în biroul lui Carson și am aruncat o privire.

— Ai descoperit ceva?

— Oh! nimic important. Am vrut să văd locurile căci nu se poate niciodată ști ce se va întâmpla mai târziu.

Richard înțelese că nu va obține nimic dela acest om.

— Refuzi să-mi dai amănunte atâta timp cât nu ești sigur de ceeace afirmi?

— Și d-voastră, domnule Furlong, îmi ascundeți câteva lucruri bune. Dealtfel de ce să mă angajez pe o pantă, pentru ca apoi să mă dau înapoi?

— Poate.. începu Richard.

Fu întrerupt de Pratt, care-i întinse o carte de vizită. Richard aruncă o privire asupra ei.

— Vance este aici, zise el sergentului.

— În acest caz, cel mai bine ar fi să plec, zise Reed ridicându-se pe jumătate. Sunt sigur că nu dorește să mă vadă.

— Rămâi aici, făcu Richard punându-i o mână pe umăr. Dacă prezența ta îi displace, n'are decât să plece. Pratt, poștește-l înăuntru pe d. Vance.

Vance intră cu un pas ușor, dar se opri brusc când îl văzu pe sergent.

— Bună ziua, d-le Vance, zise Richard. Il cunoașteți pe bunul meu prieten Reed?

Flatat, sergentul roși, în timp ce Vance îl salută cu seriozitate.

— Speram că îmi veți putea acorda câteva minute, d-le Furlong.

— Cu plăcere. Luați loc, vă rog și serviți-vă cu ceva, Pratt...

Vance acceptă un whisky cu sifon, căci îar fi fost greu să refuze.

— În ce privință doriți să mă vedeți?

Vance aruncă o privire ostilă lui Reed.

— Aș dori să vă vorbesc în particular.

— Ascultă, Vance, îi zise Richard, nu te supăra dacă te întreb de ce faci pe imbecilul. Sergentul Reed nu și-a făcut decât datoria când te-a arestat. Acum, când ești liber, ar trebui să te simți fericit. Nu poți reproșa acestui om că și-a făcut datoria. Vorbește, te rog, și nu mai face atâtea fasoane. Și el este dispus ca și mine să te ajute, nu-i așa Reed?

— Bineînțeles.

Vance gustă puțin din whisky.

— Scuzați-mă. Sunt puțin enervat, murmură el. Am telefonat la birou și...

- Ai aflat de absența d-rei Farren?
- Da.
- De ce nu? Biata fată are nevoie de o dihnă.
- Nici prin minte nu mi-a trecut ca ea..
- Ca ea să plece ca să se amuze în timp ce tu zăceați în închisoare? replică Richard cu o cruzime rece.
- Departe de mine acest gând! replică Vance furios. Credeam..
- Se întrerupse și polițistul interveni.
- D. Vance se întrebă pentru ce miss Farren pare să fi abandonat cauza sa.
- Ce anume vreți să insinuați prin aceasta? întrebă Vance.
- Nimic altceva decât ceea ce am zis. Dar, liniștiți-vă. Miss Farren își continuă eforturile ei..
- Și cum e firesc, și-a atras pe cap o mulțime de plătisele, frecventând anumite locuri.., completă Richard.
- Ce locuri? întrebă Vance, jenat.
- Localuri de noapte, bunăoară. «Mandarinel», de exemplu.
- Cunoști acest club? vorbește Reed.
- Reporterul Curierului păli.
- Nu fiți ridicoli. Angela nu frecventează asemenea localuri.
- N-ai decât să întrebi pe Mah Lee și pe Carson, dacă nu ne crezi, ripostă Reed.
- Carson? (Vance tresări). Ce are aface porcul ăsta în toată chestiunea aceasta? Ce înseamnă aceste calomnii? Nu voi îngădui să fie insultată..

— Calmează-te, îl întrerupse Richard. Inu-
til să vociferezi. Nimeni nu te-a poftit să vii
ací. Dacă vrei să te ajutăm, fi politicoş. Te
grăbeşti s'o aperi pe miss Farren ca şi cum
noi am fi spus că o suspectăm.

Vance se stăpâni cu greu. El era prea inte-
ligent ca să nu înţeleagă că furia îl trădase.

— Nu o apăr, vorbi el înfine, fiindcă nu-i
nevoie. A acţionat astfel pentru a mi dovedi
nevinovăţia.

— Atunci de ce ai venit la mine? întrebă
brusc Furlong.

— Eram neliniştit, deoarece.. deoarece mă
temeam să nu fie bolnavă şi speram că ştiţi
unde se află.

— Dece nu l'ai întrebat pe Sir Peter?

— Am făcut-o, dar patronul mi-a răspuns
că ea plecase cu automobilul la ţară.

— Acelaş lucru mi-a spus şi mie.

— Şi nu ştiţi unde s'a dus?

— Iubite domn, miss Farren nu mă agre-
iază prea mult, socotindu-mă autorul arestă-
rei d-tale.

Vance prîvi pe cei doi oameni. Se simţea
angajat pe un teren periculos. Gîndindu-se
că Furlong şi sergentul îl trăgeau de limbă,
deveni dintr'odată bănuitor.

— Înţeleg, zise el, pe un ton schimbat. Scu-
zaţi-mă. Credeam că.. Înfine, speram că voi
obţine ştiri din partea ei.

— Până atunci, replică Furlong, probabil
că-ţi vei relua postul la Curier.

— Nu ştiu încă, răspunse Vance, agale.
Sir Peter mi-a cerut-o, dar îmi este greu să

mă înapoiez, într'un loc unde am fost bănuît de crimă.

— Nu vorbí prostii, îl repezi Reed. Eşti nevinovat şi n'ai nimănui de dat socoteală.

Aceste cuvînte îl reconfortară pe Vance.

Din nou, Pratt intră.

— D. Doyle, domnule, anunţă el.

— Magnific! Spune-i să intre, zise Richard. Ți-am rezervat o surpriză, Doyle, adăugă el, în timp ce reporterul privea mut de uimire spre colegul său.

— Ia te uită! Eşti liber! strigă Doyle strângând mâna tânărului ziarist.

— Am fost pus în libertate azi, explică Vance.

— Foarte bine! Ce s'a întâmplat, Reed?

— Incă o gafă a Scotland Yardului! răspunse sergentul cu un ton atît de glumeţ, încât Vance însuşi zâmbi.

— Să mergem atunci să sărşătorim evenimentul printr'un mic chef, propuse Doyle.

— Mulţumesc, dar nu prea sunt dispus să mă amuz în astă scară, răspunse Vance cu o oarecare asprime.

— Adevărul este, explică Reed, că Vance este supărat din cauza d-rei Farren.

— Aţi vorbit de Angela? întrerupse Doyle cu faţa întunecată. Furlong îmi spusese totuşi că totul este în regulă de partea aceasta.

— În regulă? exclamă Vance. Ce tot spui acolo? Este ceva necurat la mijloc. Pentru ce toate aceste reticenţe? Haide, vorbeşte!

— Nu te înfură, Vance, îl sfătui Doyle.

Dar celălalt nici nu voi să audă.

— Mențin că se petrece ceva necurat strigă el furios. Și tu deasemenea faci parte din complot. Ți închipui că nu văd limpede? De ani de zile îi faci curte Angelei. Sunt sigur că ai profitat de lipsa mea pentru ca s'o chinuiești.. Probabil te-a respins și iată dece vrei să mă faci să cred că..

Doyle strânse pumnii.

— Ajunge! Vance! urlă el. Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel, ticălosule! Angela nu este făcută pentru un cretin ca tine.

Înainte ca cineva să fi putut în'ervenî, Vance îl isbi pe Doyle cu pumnul în bărbie. Jurnalistul căzu ca un bolovan cu spumă la gură. Se ridică totuși și se repezi asupra lui Vance. Reed îl oprî și Richard îl chemă pe Pratt în ajutor și cu mare greutate cei trei bărbați reușiră să despartă pe adversari.

— Sunteți doi cocosi înfuriați, remarcă Richard, după ce spiritele se mai calmară.

— Taci din gură și dă-mi mai bine să beau, gâfâi Doyle.

Reed îl observa tăcut în timp ce Richard îi întindea un pahar cu whisky.

Vance se duse în fața oglinzii, își aranjă cravata și-și netezi părul cu o mână tremurătoare.

— Recret acest incident, dar îmi mențin cuvintele de adineauri și nu mai vreau să am de-aface cu nici unul din voi.

— Staî puțin! strigă Richard.

Dar Vance părăsi încăperea și ieși în stradă, după ce-și luă pălăria.

Doyle se ridică cu greutate.

— Pot să mă duc în sala de baie pentru a-mi răcori puțin fața?

În timp ce se îndepărta, Richard se întoarce spre Reed, dar detectivul ridică mâna în semn de avertizare.

— Scena a fost penibilă, dar așa se întâmplă când doi bărbați iubesc aceeași femeie. Le va trece!

Când Doyle reapăru, ei discutau liniștiți.

— Vă cer de mi de ori iertare. M'am lăsat orbit de mânie. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Vance suferă. Nici nu-mi închipuiam că.

— Să lăsăm aceasta, întrerupse Richard. Va reveni și el, în curând, la sentimente mai bune. Ține, mai ia puțin whisky. Deabea te-ai atins de el.

— Mulțumesc. Dar ce ai? întrebă el, văzând fața lui Richard crispându-se de durere.

— Oh! nu-i nimic. Am fost rănit cu cușitul.

— Ce?!

Richard povestii ce i se întâmplase. Doyle se ridică și se plimbă nervos prin odaie.

— Groaznică întâmplare! Te-am sfătuit, doar să fi cu băgare de seamă. Știam că bandiții aceia nu te vor lăsa în pace, nici în rup-tul capului. Reed, ce ai de gând să faci acum?

— Tot ce îmi va sta în putință, asigură de-tectivul. Voiu pune întreaga poliție în miș-care pentru a-l descoperi pe cel care l-a atacat pe d. Furlong. Din nenorocire, atacatul nu-i în stare să recunoască pe bandit.

160 — Să sperăm că vei isbuti, Reed. Prea și-au

luat nasul la purtare. Ar fi trebuit să fii alături de tine, Furlong!

— Nu-ți pot cere să-mi servești de aghiotant, replică Richard. Deacum înainte, n'am să mă mai aventurez prin ceață.

— Prudența nu strică, dar până una-alta, nu ți-am explicat scopul vizitei mele. Ai descoperit ceva interesant în casa lui Ledoux?

— Nimic, din păcate! S'a mai spulberat o speranță.

— Și eu mă îndoiam că vei da de vreo urmă, dar am ajuns la un punct când mă agăț de orice fleac. Reed, trebuie să-ți prezint scuze.

— Pentru ce anume? întreabă sergentul mirat.

— După cum ți-am spus-o și lui Furlong, mă bucuram că aveam să mă ocup de o frumoasă crimă, nu atât în calitate de reporter, subliniază acest amănunt, ci pentru a arăta domnilor de la Scotland Yard cum trebuie să procedeze ca să descopere un asasin. Până astăzi, o recunosc spre rușinea mea, am înregistrat numai eșecuri.

— Și te-ai descurajat?

— Pușintel. Orice am face, nu progresăm deloc.

— Asa-i! răspunse polițistul cu filosofie. Unele crime rămân nevedepsite. Să ne ferim însă a pierde încrederea în eforturile noastre.

— Sub acest raport, ne ești superior, Reed. Ai o răbdare îngerească.

luat nasul la purtare. Ar fi trebuit să fii alături de tine, Furlong!

— Nu-ți pot cere să-mi servești de aghiotant, replică Richard. Deacum înainte, n'am să mă mai aventurez prin ceață.

— Prudența nu strică, dar până una-alta, nu ți-am explicat scopul vizitei mele. Ai descoperit ceva interesant în casa lui Ledoux?

— Nimic, din păcate! S'a mai spulberat o speranță.

— Și eu mă îndoiam că vei da de vreo urmă, dar am ajuns la un punct când mă agăț de orice fleac. Reed, trebuie să-ți prezint scuze.

— Pentru ce anume? întreabă sergentul mirat.

— După cum ți-am spus-o și lui Furlong, mă bucuram că aveam să mă ocup de o frumoasă crimă, nu atât în calitate de reporter, subliniază acest amănunt, ci pentru a arăta domnilor de la Scotland Yard cum trebuie să procedeze ca să descopere un asasin. Până astăzi, o recunosc spre rușinea mea, am înregistrat numai eșecuri.

— Și te-ai descurajat?

— Pușintel. Orice am face, nu progresăm deloc.

— Asa-i! răspunse polițistul cu filosofie. Unele crime rămân nevedepsite. Să ne ferim însă a pierde încrederea în eforturile noastre.

— Sub acest raport, ne ești superior, Reed. Ai o răbdare îngerească.

mulțumit, căci era torturat de miș de gânduri.

Pe coridor se întâlnește cu Doyle și roși, dar reporterul afacerilor criminale are tactul să se prefacă că nu-l vede.

De îndată ce și-a pus pălăria în cuier fu poftit de Sir Peter să treacă pe la biroul său.

—Băiete, sunt mulțumit că te revăd! zise el cu un ton cordial.

— Mulțumesc, domnule, răspunse Vance.

— Haide, curaj! Imbecilii dela Scotland Yard și-au dat seama de greșeala lor și...

— Și fiecare va spune: «Mai la urma urmei, poate că el este asasinul, dar nu există probe», îl întrerupse Vance.

Sir Peter tuși încurcat. Își dădea foarte bine seama că acest raționament era exact. Legea nu poate înculpa pe nimeni fără probe, dar opinia publică nu cunoaște asemenea îngrădiri.

— Puțin să-ți pese de ce va zice lumea. N'ai pentru ce să roșești. Du-te de petrece câteva zile la țară: aceasta îți va face bine. I-au cheltuielile asupra mea.

— Sunteți foarte bun, Sir Peter, dar nu vreau să dau impresia că fug, replică Vance cu o fermitate care-l surprinse chiar și pe el. M'am hotărât și voi începe serios să caut pe adevăratul criminal.

Sir Peter își aprinse o țigare.

— Personal, sunt cam decepționat, mărturisii el. Dar nu trebuie să-l învinovățim pe Furlong, nici să ne așteptăm la minuni din partea sa. Nici poliția nu a făcut mai mult decât el.

- Dar, m'a arestat în schimb pe mine.
- Ce imbecili! Acum, când ești liber vei putea ajuta pe Furlong și pe Doyle.
- Scuzați-mă, Sîr Peter, dar nu doresc să luerez cu acești oameni.
- Pentru ce motiv? N'au făcut tot ce-i posibil ca să te ajute?
- Cel puțin așa pretind?
- Ce vrei să spui?
- Vance rânji.
- Poliția desigur că a pretins să mă arestat, dar n'a fost atât de stupidă ca s'o bănuiască pe miss Farren.
- Sîr Peter încrunță fruntea.
- Să o bănuiască pe Angela Farren? răcnit el. Ce dracu vrei să spui?
- Întrebați-l pe strălucitul Furlong.
- Sîr Peter își furcă cu pumnul în masă.
- Ajunge! declară el. Voi binevoi să-ți scuz...
- Încăpățânarea mea! Perfect! Cereți totuși explicații d-lui Furlong. Cât privește despre Doyle. L-am pocnit bine ieri seară și va fi fericit să-și dea părerea despre mine.
- Văzând că Vance nu mai era stăpân pe nervii săi, Sîr Peter schimbă tonul. Fondatorul Curierului era un admirabil diplomat și știa să discute cu oamenii.
- Nimeni nu m'a vorbit de Angela Farren. De ce anume este bănuită?
- Nu știu. Eri seară, m'am dus să-l văd pe Furlong. Reed se afla și el acolo, iar Doyle sosi puțin după mine. Vorbeau despre Ange-

la... Sustineau că au văzut-o într'un local de noapte... Am ghicit că o suspectau. A urmat apoi o discuție vie și am plecat după ce le-am spus ce gândesc despre ei...

Sir Peter, cu fața întunecată, sună.

— Vezi dacă a venit d. Furlong, zise ei secretarei care se prezentă. Dacă se află aici spune-î că aș dori să-l văd.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți, fiecare în prada gândurilor sale.

După câteva minute, Richard își făcu apariția. Sir Peter îl salută scurt și merse drept la țintă.

— Vance mi-a istorisit o straună chestiune. Se pare că o bănuiești pe Angela Farren?

— De ce anume? întrebă Richard.

— Nu știu exact și nici el dealtfel.

— Atunci, n'are importanță!

— Pardon, are o mare importanță... interveni Vance.

Dar Sir Peter îl opri net.

— Lasă-mă să vorbesc eu, Vance. Furlong, nu pot să-ți dau nici un ordin; totuși doresc să știu dacă cele susținute de Vance sunt exacte.

— Trebuie să recunosc că felul de comen-tare a d-rei Farren ne dă de bănuît.

— Pentru ce mi-ai ascuns aceasta?

— Nu voiam să te neliniștesc.

— Să mă neliniștești? Nu fii ridicul. N'am dreptul să fiu informat asupra personalului meu? Insist chiar...

— Foarte bine! Inclini să crezi că miss Farren știe mai multe decât vrea să pară și eu

vreau să descopăr în calitatea mea de reprezentant al ziarului ceea ce știe și pentru ce încercă să ascundă...

Sir Peter îl privi fix timp de câteva secunde, apoi strigă furios:

— Intr'adevăr, Furlong, zise el, este prea de tot! Nici chiar poliția nu face prostia s'o bănuiască pe Angela!

— Poliția o ține sub observație încă dela asasinarea lui Pettigrew, replică Richard cu răceală.

Sir Peter se înroși.

— Imposibil! În curând, bănuiesc, mă va pune și pe mine sub observație!...

— Fără îndoială, dacă va socoti necesar.

Sir Peter își aruncă țigara aproape întreagă, în coșul de hârtii. Richard o ridică și o puse pe scrumieră.

— Veți da foc casei, remarcă el.

— Ai de gând, da sau nu, să-mi spui ce ai împotriva fetei? întrebă Sir Peter, foarte calm, de data aceasta.

— Prevăd că te vei înfuria din nou, răspunse Furlong. Angela Farren duce o viață dublă, dacă pot să întrebuițez acest termen melodramatic. În timpul nopții, apare pe scena unui cabaret cu o reputație îndoielnică și frecventează indivizi puțin recomandabili.

— Minci! se indignă Vance.

— Un minut, Vance! zise Sir Peter, Furlong, noi suntem prieteni vechi. Tatăl tău este pentru mine totul și-mi va fi penibil să rup legă-

turile cu casa voastră. Te previn deci, să ții seama de cuvintele tale: este vorba de o persoană pe care o șimes foarte mult. Drace! Dacă aș fi avut numai cu douăzeci de ani mai puțin, aș fi cerut-o în căsătorie! În orice caz, voi veghea să nu fie nefericită! Când te-am însărcinat cu această afacere...

— Când m'ai însărcinat cu această afacere, mi-ai dat mâna liberă să fac ce vreau. Dacă vrei să nu mă mai ocup de ea, spune-o imediat. Ai insistat să-ți vorbesc de Angela Farren. Nu țineam deloc să ating acest subiect. Nu înțelegi că încerc să descopăr înainte de toate adevărul?

— Dar Angela se află la țară. Mi-a telefonat chiar azi dimineață.

— Ți-a telefonat, dar nu dela țară.

— Atunci este o mincinoasă?

— Desigur! Am luat masa cu ea la bufetul gării Victoria, când o credeai la zeci de kilometri de Londra. Poate vei spune că eu sunt mincinosul?

Sir Peter rămase perplex. Nu-și închipuia că-i posibil ca Angela să mintă. Totuși, Richard nu putea sustine asemenea lucruri, decât bazat pe dovezi!

— Unde se găsește în momentul de față? întrebă Vance.

— La drept vorbind, nu știu. Poate că știe Reed, dar nu mi-a suflat nici un cuvânt. Cred însă că se află la Londra.

Sir Peter se smulse din gânduri.

— Aș dori să-ți pun o întrebare foarte simplă, zise el însfârșit. Crezi că ea... că ea...

— Că este amestecată în asasinarea lui Pettigrew? Nu, nu cred...

Mâna lui Sir Peter tremura când își aprinse țigara.

— Atât e de ajuns pentru moment! Sunt convins că Angela ne va explica totul mai târziu, spuse el agale.

— Mai dorești să continui ancheta? întrebă Richard calm.

— Te rog chiar.

— Nu-mi plac profețiile, declară Furlong, fiindcă foarte rar se realizează. Știu însă că te-a lovit moartea lui Pettigrew, și-ți promit doar atât: Voi dovedi în curând că nici Angela și nici Vance nu sunt amestecați în asasinarea lui Pettigrew.

— Dar cum vei isbui...

— Arestându-l pe cel vinovat.

CAP. XX

DISPARIȚIA ANGELEI

Richard era mult mai neliniștit în privința Angelei, decât lăsase să se vadă în fața lui Sir Peter. Zărind pe tânăra fată la fereastra casei doctorului Wang resimțise o impresie dezagreabilă. Dece, oare, chinezul nu-l prevenise de prezența Angelei? Își închinuise că poate conta pe sinceritatea mandarinului, dar mai știa că metodele orientale sunt în-

câlceite și că moralitatea are diverse interpretări la diferite latitudini.

Totuși, în ochii unui nobil chinez, o datorie de onoare constituie o obligație sfântă, pe care o respectă cu prețul oricăror sacrificii, chiar dacă s'ar ruina pe el, pe familia lui și prietenii săi.

Hotărât să apuce taurul de coarne, Richard părăsi birourile «Curierului», se urcă într'un taxi și se duse în Abbey Road pentru a sta de vorbă cu doctorul Wang.

Acesta îl primí imediat și-l salută cu atâta curtoazie, încât Richard nu știu cum să înceapă. Wang observă indispoziția tânărului.

—Sunteți preocupat, dragul meu, zise el de îndată ce Richard luă loc într'un fotoliu. Vreți să mă puneți în curent cu necazurile d-voastră?

— Mi-e teamă că nu care cumva cuvintele mele să vă jignească. Totuși, aș dori să știu ce trebuie să cred despre d-voastră.

Wang îl scrută cu privirea.

— Explicați-vă, vă rog, d-le Furlong.

— Iată: când am părăsit ultima oară această locuință am ridicat capul și am zărit la una din ferestrele...

Cu un gest, doctorul îl întrerupse.

— Ah! despre aceasta este vorba! Ați văzut o pe Angela Farren și vă imaginați cine știe ce comploturi și intrigí, al căror autor sunt eu. Zău, d-le Furlong, te credeam mai inteligent...

Doctorul Wang făcu o pauză, apoi conti-

nuă, în timp ce sângele năvăli în obrajii tânărilor.

— Este oare necesar să vă mai reamintesc că v'am promis ajutorul meu?

Richard se înclină.

— Țiu să vă atrag atenția că nici odată nu m'am călcat cuvântul nici chiar față de dușmanii mei, cu toate că umila mea persoană a comis câteva acte cari pot fi socotite bune sau rele, judecate prin prisma celor interesești..

— Vă rog... începu Richard, dați-mi voie să vă asigur.

Din nou, mâna ridicată a chinezului îl opri.
— Este adevărat că această tânără fată se găsea în casa mea în timpul vizitei d-voastră, dar eu nu știam. Sosise cu puțin după d-ta și a cerut să-mi vorbească într'o chestiune importantă. Servitorul meu, având ordinul să nu ne deranjeze, a rugat-o pe miss Farren să aștepte într'o odaie alăturată.

— Pot să știu ce dorea?

— Desigur. Cred chiar că este mai bine să aflați aceasta din gura ei.

— Atunci, se mai află aici?

— Da. Am convins-o să accepte adăpostul umilei mele iocurițe pentru o noapte.

Sună și servitorul apărui.

— Prezintă omagiile mele d-rei Farren și roag-o să ne onoreze cu prezența ei.

Omul ezită, aruncă pe furiș o privire spre Richard și vorbește repede în chinezește.

Doctorul ascultă cu atenție, apoi își conces-

diă servitorul cu un gest al mânei.

— Sunt foarte dezolat, dar miss Farren a părăsit casa mea cu puțin înainte de sosirea d-voastră.

— Fără să vă anunțe?

— A vrut să-mi comunice plecarea ei, dar îmi făceam tocmai rugăciunile și servitorul n'a vrut să mă deranjeze. A insistat să mai aștepte puțin, dar ea a refuzat.

— A explicat pentru ce era atât de grăbită?

— Da. L-a rugat pe servitorul meu să-mi spună că a fost chemată de un domn la telefon și că a fost implorată să se ducă să-l vadă, căci era vorba de o chestiune de viață sau de moarte.

— A dat numele acelui domn?

— Da. Il chema d. Richard Furlong.

Stupefiat, Richard căscă niște ochi mari.

— Dar eu nu i-am telefonat! protestă el.

— Iată de fapt ceeace mă întristează ne spus, răspunse Wang, neliniștit.

— Sunt sigur că a fost atrasă, într'o cursă!

— Nică nu mai încape îndoială, murmură chinezul. A venit aseară să mă vadă pentru niște chestiuni ce nu vi le pot încă împărtăși. Mah Lee a îndemnat-o să facă acest demers. Am sfătuit-o să rămână peste noapte aci și să nărasească Londra abia astăzi.

— Bine, făcu Richard, care nu avea altă alegere. Acum, aș dori să vă pun în curent cu un alt fapt.

Și el îi povestí despre atacul a cărui victi- 171

mă fusese, după vizitarea locuinței ocupată înainte de Ledoux.

— Cuțitul chinezesc îl aveți la d-voastră?

— Iată-l.

Wang îl luă și-l examinează cu atenție:

— Mi s'a spus că este o armă de un model recent, vorbește Richard

— Într'adevăr, afirmă Wang. Pot să-l păstrez pentru câteva zile la mine?

— Desigur.

— Mulțumesc. Acum, să revenim la d-ra Farren. Voi lua toate măsurile care-mi stau în putință ca s'o regăsesc. Ați face bine să apelați la ajutorul Scotland-Yard-ului, cât mai repede.

Richard se ridică cu vioiciune.

— Mă duc imediat să-l văd pe sergentul Reed. Nu cumva știți dacă miss Farren a plecat cu mașina ei sau a luat un taxi?

— În mașina ei.

— Păcat! Un taxi ar fi fost mai ușor de descoperit. În orice caz, vom face cum este mai bine.

— Exact, răspuse zâmbind doctorul Wang.

În timp ce Richard și cu doctorul Wang discutau despre ea, Angela Farren se îndreptă cu toată viteza spre gara Victoria.

Chemarea telefonică de mai înainte îi adusesese la cunoștință că Richard descoperise elemente noi susceptibile de a dovedi inocența lui

Terry Vance. Nici nu-i trecu prin minte să pună la îndoială autenticitatea comunicării telefonice. Il văzuse doar pe Richard ridicând privirea spre fereastră, în momentul când avusese imprudența să dea perdeana la oparte.

Când pătrunse în curtea gării, un domn cu un aer respectabil, îmbrăcat într'un costum de serge albastru, se apropie de ea și salută scoțându-și pălăria.

— Scuzați-mă, vă rog, sunteți miss Farren?

— Da răspunse Angela. Cine sunteți?

— Valetul d-lui Furlong, miss. V'am telefonat din partea stăpânului meu.

Linistită, Angela își aminti că îl auzise pe Doyle vorbind de Pratt, omul de încredere al lui Richard.

— Unde este d. Furlong? întrebă ea.

Omul coborî vocea și murmură:

— A plecat înainte, domnișoară. Urma să vă întâlniți aci, dar în urma unor împrejurări neașteptate, m'a lăsat în locul său, gândindu-se că nu vă veți supăra dacă mă veți lua cu mine în mașina d-voastră.

— Foarte bine! Urcă-te. Unde mergem?

Omul se așază lângă ea.

— Spre Streatham, explică el. Domnul Furlong dorește să vedeți un domn care se află bolnav într'un sanatoriu. Stăpânul meu vă roagă ca să-l scuzați că nu v'a putut aștepta și a cerut să ne grăbim.

Angela puse motorul în mișcare și mașina porni spre Vauxhall Bridge.

Omul păstră o tăcere respectuoasă până în

cl'pa când se apropiară de Streatham. Din când în când, indica itinerariul de urmat. Sosiră în sfârșit în fața unei case mari izolate și înconjurată de o grădină vastă. Angela conduse mașina dealungul unei alei și se opri în fața peronului. Tovarășul ei coborî și sună în fața unei uși masive, care fu deschisă de o femeie cu trăsături aspre și îmbrăcată într-o uniformă de infirmieră.

— Miss Farren? întrebă femeia. D. Furlong vă așteaptă. Vă rog să mă urmați.

Infiriera o conduse într-o odaie cufundată în semiobscuritate. În timp ce privea împrejur, ușa se închise brusc și îndată camera fu inundată de o lumină vie.

Angela tresări. Camera era spațioasă și confortabil mobilată. Ferestrele deschise erau protejate în afară de niște obloane masive de lemn. Se găsea absolut singură.

— D-le Furlong! strigă ea.

Se apropie de ușe și o sgâlțâi cu disperare, dar era închisă cu cheia.

Un rânjet înăbușit o făcu să tresară.

— Nu vă alarmați, miss Farren, zise o voce pe care nu o recunoscuse deși i se părea familiară. Fiți rezonabilă și totul va fi bine.

— Ce îndrăzneală! strigă tânăra fată. Cine ești d-ta?

Un hohot de râs o întrerupse din nou.

— Veți afla în curând. Vă întrebați de unde vine vocea mea, nu-i așa? Un simplu sistem de «haut-parleur» amenajat în perete.

— Pentru ce am fost adusă aici? întrebă Angela, adunându-și tot curajul.

— Ați fost prea curioasă în ultimul timp și nu-i deloc bine ca o fată drăguță să-și vâre năsucul în afaceri care n'o privesc.

Angela luă loc pe un scaun și privi perețele de unde venea vocea.

— Îți atrag atenția că doctorul Wang știe unde mă aflu. Dacă nu mă voin întoarce la timp, va veni să mă caute cu poliția.

Pentru a treia oară se auzi rânjetul drăcesc care o exasperă pe Angela.

— Fiți mai rezonabilă căci noi știm că d-ta n'ai lăsat nimănui nici un cuvânt. Mai bine, spune-mi unde au ajuns Wang și Furlong cu cercetările lor.

— Nu vei afla nici odată, răspunse tânăra pe un ton hotărât, calmată la gândul că răpitorii ei o considerau o prizonieră valoroasă.

— Nici chiar dacă va trebui să-l salvați pe d. Vance? rânji vocea. Vă mai las timp de gândit. Poate veti reveni la sentimente mai bune.

Angela așteptă, dar vocea nu se mai auzi.

După ce își examină închisoarea, sgâlțâi ușa. Fără îndoială, că era închisă pe dinăuntru cu zăvoare, sus și jos. În ceea ce privea ferestrele, inutil să se ocupe de ele. Intra gheață și obloane, zăbrele groase de fer împiedecau orice intenție de fugă. În cămin nu ardea foc, dar un calorifer electric era în legătură cu o priză...

Pe o masă, Angela zări cărți, reviste, țigări și o cutie de chibrituri.

Își aprinse o țigare și luă loc pentru a se gândi la situația în care se găsea.

Era supărată pe ea că se lăsase să cadă cu atâta ușurință în mâna răpitorilor ei. Dar la ce-i folosea să se înfurie? Mai important era să găsească un răspuns acestei întrebări: Cine o răpise?

Bănuielile ei se îndreptară spre doctorul Wang.

Făcuse bine, increzându-se în el? Mah Lee o sfătuisese iar el îi arătase nespusă prietenie! Crezând-o în pericol, îi sugerase să-și petreacă noaptea în casa lui și să plece din Londra a doua zi. Ii mai spusese să aleagă un loc de unde să comunice ușor cu el.

Acum, ea se gândea dacă vorbele chinezului, nu făcuseră parte dintr'un plan pentru ca s'o rețină în casa lui, până în clipa propice închiderii ei în această închisoare?

Wang nu ar fi putut nega vizita Angelei. Mah Lee fiind la curent cu demersul ei. De altfel, o zărise și Furlong dela fereastră. Iși dădu repede seama că doctorul Wang nu ar fi riscat nimic afirmând că ea îl părăsise de dimineață fără să-i lase nici o vorbă.

Până acum, ea nu întâlnise în cale decât intrigă și piedici. Pentru prima oară, — prea târziu însă! — regreta faptul că disprețuisese ajutorul oferit de Furlong și Reed.

Fu întreruptă din gândurile ei de o bătăie scurtă în ușe.

— Cine-i acolo? întrebă ea.

O voce de femeie răspunse.

— Rămâi lângă cămin și promite-mi că vei face nici o mișcare... aduc dejunul.

— Promit, răspunse prizoniera.

Ușa se deschise și femeia care o primise puse pe masă o tavă încărcată cu un dejun rece dar apetisant. Apoi ieși deandăratelea și închise ușa cu cheia și cu zăvorul. Angela avu totuși timp să vadă că omul care o aduse din Londra era în spatele ușei.

— Cel mai bun lucru ce-l am de făcut, își zise Angela cu filosofie, este să mănânc.

CAP. XXI.

IN AJUTORUL INGERULUI DE AUR

Fără să piardă o clipă, Furlong se duse la Scotland-Yard cu inima plină de neliniște. Din ce în ce mai mult, își dădea seama că avea deaface cu adversari foarte ingenioși și îndrăzneți. Furios la gândul că se folosiseră de numele lui ca să răpească pe Angela Farren, el rugă pe Reed să răstoarne cerul și pământul pentru regăsirea fetei.

De îndată ce Richard termină de povestit, sergentul apucă receptorul telefonului care se afla în față lui pe birou.

După o scurtă convorbire pe care o avu cu unul din subalternii săi, se întoarse spre Richard:

— Pentru moment, nu avem ceva mai bun de făcut decât să așteptăm. După cum v'am mai spus, miss Farren este supravegheată de doi agenți dela poliție. Unul era postat chiar în fața casei lui Wang, iar al doilea aștepta într'un automobil la primul colț.

— Și până atunci, ce-am putea face? întrebă Richard.

— Aveți vre-o idee?

Richard trebui să recunoască că nu.

— Spune, Reed, o crezi în pericol?

— Nu pot să afirm nimic. După toate probabilitățile a fost răpită pentru că știa prea multe. Rămâne de văzut dacă răpirea va dura mai mult sau numai câteva zile...

— S'ar putea să fi inventat această poveste ca să părăsească casa lui Wang, sugerează Richard.

— Tot ce-i posibil... dar nu cred. Ar fi găsit sute de alie motive tot atât de plauzibile, fără să fi avut nevoie să amestece și numele d-tale. Eu cred că a fost pur și simplu răpită. De cine? Iată ce mă frământă!

— Și în ce scop? adaugă Richard.

Sergentul Reed îi aruncă o privire întrebătoare.

— Sunteți sigur de intențiile lui Wang?

— N'am nici un motiv să mă îndoiesc, răspunse Richard puțin jenat. Dar cu orientalii aceștia...

— Știu. Enigma care ne preocupă este foarte încurcată și ar conveni să fim mai prudenți.

Reed rămase câteva minute gânditor și Richard nu îndrăzni să-l întrerupă din meditațiile sale. Însfârșit, sergentul pronunță:

— Aș dori foarte mult să vorbesc cu doctorul Wang.

— Și ce găsești greu? făcu Richard.

— Firește, aș putea să mă prezint la el în

calitatea mea oficială de polițist, dar prefer să-l întâlnesc așa... din întâmplare.

— De ce nu la mine? propuse Richard. Am să-l invit și vei pica peste noi...

— Mulțumesc. Mă gândeam și eu la această modalitate, dar nu îndrăzneam să vi-o propun.

— Bine. În acest caz, vom aranja întâlnirea.

— Încă odată, vă mulțumesc, d-le Furlong. Acum, dacă veți binevoi să mă scuzați, voi arunca o privire asupra acestor rapoarte.

În timpul acestei perioade de așteptare, Richard era în culmea enervării.

Sări literalmente în sus când auzi soneria telefonului.

Reed apucă receptorul.

— Da, zise el. Pune-mă în legătură cu el. Tu ești, Mathews? Ce noutăți?

Ascultă câteva clipe.

— Perfect! Nu... aceasta ne-ar putea întârzia. Așteapă-ne la încrucișarea străzii. Cunosc locul. Sosim imediat într-o mașină. În special, nu lăsa o clipă casa din ochi.

Agăță receptorul.

— Am găsit locul unde a fost dusă, zise el lui Richard. Un moment...

Reluă receptorul.

— Să mi se pună la dispoziție o mașină rapidă și doi oameni în afară de șofer... toți înarmați. Și repede!

Trase un sertar, scoase pistolul său automat și-l băgă în buzunar. Lipsea câteva clipe din birou și, din pragul ușei, când se înapoie, zise:

— Să mergem, domnule Furlong. Vă voi da lămuririle necesare în timpul drumului.

În curtea Scotland-Yardului, îi aștepta o mașină spațioasă.

Cursa fu rapidă și nu întâlniră nici un obstacol dealungul întregii rute.

Ajunși la destinație, încetăriră alura și zăriră o mașină cu două locuri pe măginea unui tro'uar. Șoferul care în aparență era ocupat să-și repare motorul, le ieși înainte și se urcă pe scară.

— Drept înainte... casa aceea puțin mai îndepărtată de drum.

Mașina Scotland-Yardului se opri în fața unui grilaj și la chemarea lui Reed, un om ieși dintr'un mic pavilion de serviciu.

— Vrei să ne deschizi poarta? întrebă amabil Reed. Avem treabă în casă.

— Aveți o întâlnire, domnule? întrebă el. Avem aici «cazuri» foarte curioase. (și el se lovi cu un gest semnificativ la cap) și doctorului nu-i place să fie deranjat.

— Bine, zise Reed aspru. Deschide totuși poarta.

Sări din mașină când văzu că omul se îndreaptă grăbit spre loja sa.

— Drace! Vrea să telefoneze, strigă Reed care remarcase firele care ieșeau din micul pavilion.

Zgudui poarta, dar în zadar.

— Săriti peste gard! ordonă el celor doi agenți. Repede, mai înainte ca tipul să dispară!

minute după aceea, necunoscutul avea niște cătușe la mâini, iar poarta fu deschisă. Casa era goală iar în spate văzură urmele unei mașini care demarase în grabă.

La primul etaj, dădură peste o ușă închisă cu cheia și zăvorâtă.

Reed isbi cu piciorul și strigă:

— Miss Farren! Sunteți înăuntru?

— Da, răspunse o voce slabă din odaie.

Zăvoarele fură trase și un «passe-partout» își făcu din nou datoria.

Un minut după aceea, Angela mulțumea recunoscătoare salvatorilor ei.

Reed o întrerupse.

— În regulă, făcu el vesel. Acum, să ne grăbim spre Londra. În casă nu se mai află nimeni... au fugit prin poarta din fundul grădini.

— Unde o vom ascunde pe miss Farren? întrebă Richard.

Reed ezită și tânăra zâmbi cu tristeță...

— D. Reed desigur că se gândește că o celulă nu mi-ar s'rica...

— Nici decum, domnișoară, răspunse acesta râzând. Am vrut numai să vă anunț, că în timp ce d-voastră erați la țară, tânărul Vance se plictisea... îngrozi'or, mai ales de când a fost pus în libertate.

Fața Angelei se împurpură.

— Iați dai drumul, d-le Reed? Sunt gata să vă urmez sfaturile, făcu Angela timidă.

— Imi permiteți o sugestie? întrebă Richard.

— Mă rog...

— Reluați-vă locul la «Curierul», începând de mâine și, diseară luați masa cu mine.

Înainte ca fata să fi avut timpul să răspundă, Reed aprobă cu emfază:

— Iată o idee excelentă.

Angela acceptă, complet buimăcită.

CAP. XXII.

IMPACAREA

Richard o conduse pe tânăra fată într'un res aurant liniștit, unde bucătăria era excelentă și serviciul discret.

Asigurată în privința lui Vance, Angela era într'o dispoziție excelentă. Fu măgulită de privirea admirativă a lui Richard, când intra în local.

— Cum vă simțiți în prezent? întrebă Richard, când ajunseră la cafea și la țigări.

— Mai bine ca oricând, încuviință ea.

— Dacă aceasta poate să vă facă plăcere, vă găsesc pur și simplu încântătoare... dar eu nu am nici un drept să v'o spun.

— Dece nu?... îmi plac complimentele și venind din partea d-tale și mai mult.

— Atunci, mă iertați?

— De sigur.

— Mulțumesc. Totuși nu pot să vă las să credeți că am contribuit cu ceva la eliberarea lui Vance.

— Am vorbit cu d. Reed în timpul drumului și am ajuns la concluzia că am fost o proa-

stă când v'am bănuir că l'ați băgat în închisoare...

— Aproape toți facem cel puțin o prostie în viață, se grăbi să replice Richard.

— Chiar și d-voastră? întrebă ea cu inocență.

— Chiar și eu... Dar dacă vrei să-ți râzi de mine am să-l chem pe Reed și o să putrezești într-o celulă...

— Vă rog să mă scuzați. La drept vorbind, îmi face impresia că am încurcat totul, nu-i așa?

— Întrebarea este cam dificilă. Ascultați-mă, Inge. Ah! pardon.. Miss Farren..

— N'are importanță, îl întrerupse ea râzând. Toți prietenii mei mă numesc «Ingerul» și nu găsesc nici un inconvenient ca să-i imități dacă acest nume vă place.

— Mă numărați oare printre prietenii d-voastră?

— Desigur.

— Sunt încântat. Dragă Angela, voi fi de o francheță brutală. Ai fost răutăcioasă și mi-ai cauzat multe neplăceri..

— Oh! regret foarte mult...

— Am spus că mi-ai cauzat dar fără de tine n'aș fi descoperit o urmă care va pune în ghia pe gâtul asasinului...

Tânăra fată se aplecă înainte.

— Cine, după tine, l-a ucis pe Pettigrew? murmură ea.

Richard clătină capul.

— Cred că-l cunosc și sunt aproape sigur că și tu îl cunoști. Nu te întreb pe cine îl suspec-

tezi și prefer să faci la fel... Apropo, Sir Peter este la curent cu aparițiile tale pe scena «Mandarinului».

— Sir Peter? Cine ți-a spus?

— Prietenia noastră va fi pusă la o grea încercare. Angela. Eu am fost acela...

— Era și natural să mă suspectezi... Sper însă că Sir Peter...

— Nu, Sir Peter continuă să te estimeze ca și până acum...

Tânărul fată scoase un suspin de ușurare.

— Acum, când totul s'a limpezit între noi, îndrăznesc să te invit să mergem la un teatru. Am reținut două locuri...

— Accept, răspunse tânărul fată cu emfază.

— În acest caz, nu mai avem nici un minut de pierdut, zise Richard. Băiete, plata, te rog.

A doua zi de dimineață, Purlong trecu să o ia pe Angela de acasă. Pe trotuar, observă un polițist care discuta despre curse cu portarul imobilului.

Cei doi tineri meraseră pe jos spre redacția «Curierului» și se refugiara în biroul lui Handley.

Richard ceru să-i se anunțe fără întârziere sosirea lui Sir Peter și, foarte curând, acest irascibil gentleman îl chemă la telefon.

— Bună ziua, Sir Peter, răspunse Richard. Sunt cu miss Farren. Mi-a spus că s'a odihnit și că-și va relua postul în primire.

— Da! Foarte bine... Vino cu ea în biroul meu...

Richard se întoarse spre tovarăsa-i.

— Să nu-ți pierzi sângele rece, micuțo, căci furtuna plutește în aer. Cu alte vorbe, Sir Peter ne va face o primire drăcească.

Angela ridică, mândră, capul.

— Să mergem! zise ea și amândoi pătrunseră în biroul directorului-proprietar.

«Ingerul» tresări și se roși, constatând că Doyle și Terry Vance erau de față. Spre a evita să fie interogată, ea porni la alac cu un calm și o siguranță care surprinseră pe Richard.

— Bună ziua, Sir Peter. În prezent, sunt complet refăcută grație concediului pe care ați avut bunătatea să mi-l acordați. Pot spune d-rei Young că-mi reiau serviciul?

Sir Peter Theale tuși.

— O clipă... sunt fericit că te-ai înapoiat, dar te-as ruga să-mi lămurești câteva puncte obscure...

— Imi dați voie? interveni Richard. Îți cer scuze, miss Farren, dar eu sunt marele vinovat. După cum ti-am spus, unele din celele d-tale, m-au surprins și am provocat astfel o falsă impresie lui Sir Theale.

— O falsă impresie? repetă cel vizat. Mi-ai desvăluit fapte care...

— Pe cari mă grăbesc să le rectific...

— Aunei dece mi-ai vorbit astfel?..

— Cu toții suntem supuși greșelilor răspunse Richard simplu. Miss Farren a făcut dovada unui lăudabil curaj. Cunosceteți tot ce a suferit pentru salvarea lui Vance. Era hotărâtă să-l scape din închisoare. Ea dădea puțină importanță eforturilor mele.

În clipa aceea, Sir Peter ridică ochii de surpriză, fapt care aduse un zâmbet pe buzele lui Vance.

— Miss Farren, crezând că Pettigrew frecventa Mandarin-club, continuă Furlong, a avut îndrăzneala să se angajeze acolo, în speranța că va descoperi vreo urmă, prin care să desvinovățească pe Vance. Femei atât de curajoase nu se întâlnesc la tot pasul ș'-mi scot pălăria cu respect în fața-i. M'a pus la curent cu toate ce știa și liniștită de pe urma liberării lui Vance, a venit la serviciu. Îi prezintă toate scuzele mele și ție deasemena. Peter.

— Te rog, ajunge, îl rugă Angela. Era normal că purtarea mea să-ți pară bizară. Dealtfel, totdeauna m'am arătat răutăcioasă față de tine. Sir Peter, v'aș ruga să nu mai vorbim niciodată de toate astea.

Theale era în culmea satisfacției.

— Bineînțeles. Furlong, la rândul-mi, trebuie să recunosc că te-am judecat greșit. Vă invit pe toți la masă ca să sărbătorim înapoierea «Ingerului» și a lui Vance. Nu vă mirați că știu și eu porecla asta! Am doar urechi, ce naiba!... Doyle, telefonează la Everyland și reține o masă pentru ora două. Acum lăsați-mă să-mi termin treaba, căci se apropie ora conferinței.

În biroul Angelei, avu loc reconcilierea. Impulsiv ca de obicei, Vance strânse mâna lui Doyle. În cursul conversației care urmă, Richard se mulțumi să exprime unele generalități. Apoi invită pe Doyle în biroul său. Re-

porterul îl privi zâmbind straniu.

— Dragă Furlong, talentul tău este genial când trebuie să ticluiești o minciună. Totul e bine când se sfârșește bine și patronul nu-și mai încapă în piele de bucurie că i s'au întors cele două oi răătăcite.

— Nu-ți ajunge atâta? zise Richard râzând.

— Bineînțeles... Totuși, sunt nerăbdător să știu ce ai de gând pentru viitor?..

— Vei afla în curând. Evenimentele s'au precipitat. Angela a fost răpită cri și dacă Reed n'ar fi ținut-o sub supraveghere, astăzi n'ar fi fost printre noi..

— Răpită? murmură Doyle pălînd. Cine a răpit-o?

— Aș da mult s'o știu și eu, răspunse Richard.

După ce Furlong povestî toată întâmplarea răpirei, jurnalistul plecă. Richard luă loc pe canapea și citi «Cunierul» cu o satisfacție deosebită, pe care Angela ar fi pus-o pe contul ușorului succes înregistrat pe lângă Sir Peter. Dar tânăra fată nici nu se mai gândea la el. Pentru moment, ea era ocupată să asculte ce-i povestea Terry Vance.

CAP. XXIII

MANDARINUL CU SAFIRUL ROȘU.

Reed luase toate măsurile obișnuite pentru a-l descoperi pe chiriașul casei izolate din Streatham, fără a parveni însă la niciun rezultat. Contractul fusese iscălit pe numele u-

nui oarecare doctor George Morris, după un procedeu simplu și clasic: o agenție de locațiune foarte respectabilă fusese vizitată de un individ fără nici o particularitate, care se recomandase ca secretar al doctorului Morris, specialist în boli mintale. Medicul alienist căuta un pavilion mare liniștit unde ar putea trata câțiva clienți cari necesitau îngrijiri speciale. Secretarul promise să trimeată referințe dela o bancă, și cum «doctorul Morris» era dispus să plătească înainte o chirie destul de ridicată, agenții se felicitară de a fi realizat o operație avantajoasă și nu se mai gândiră la ea.

Reed îl interogase sever pe omul din Streatham fără a reuși însă să smulgă cea mai mică mărturisire.

Se decise deci să se ducă la Streatham spre a examina mai în voie împrejurimile și proprietatea.

Contractul pe numele misteriosului doctor Morris dată de aproape un an, așa că pavilionul nu fusese închiriat special spre a servi de închisoare Angelei Farren.

Însoțit de detectivul Hill, Reed plecă cu mașina. Trecură mai întâi pe la postul de poliție divizionar din Streatham, dar inspectorul local nu le putu da decât informațiuni foarte vagi. Se făcuse o anchetă pe lângă comercianți din împrejurimi, cari încercaseră să obțină clientela casei; dar portarul le răspunse că toate proviziile le erau furnizate de un mare magazin de alimente din Londra.

Acest fapt nu-l miră mai deloc pe Reed.

— N'au lăsat nimic la întâmplare, constată sergentul.

— Intr'adevăr, afirmă Hill. Ce veși face acum, d-le sergent?

— Aș dori să vizitez casa. Bine înțeles că doctorul Morris este un mit. Nici un doctor Morris care figurează în anuarul medical nu este chiriașul acestei vile. Este mai mult ca probabil că avem de-a face cu un excec.

— Sunt aproape sigur, replică inspectorul. Mă întreb numai care era intenția sa. În locul d-tale, sergent, aș cerceta casa de sus până jos. Te-aș fi însoțit cu plăcere dacă nu aș fi ocupat. Imi vei face semn dacă vei avea nevoie de ajutor.

Reed și Hill se urcară în mașină și se îndreptară spre casă. În momentul când ajunseră în fața grilajului dela intrare, sergentul-detectiv observă un factor poștal pe bicicletă și-l opri.

— Un moment, zise el. D-ta duci scrisorile adresate acestei case?

Omul îl privi cu un aer bănuitor. Reed își arătă legitimația dela Scotland-Yard.

— Sunt sergentul-detectiv Reed și fac o anchetă asupra locatarilor acestui pavilion.

Factorul zâmbi.

— Înțelegeți, nu puteam răspunde fără a ști cu cine am de-aface. Mulți oameni încearcă să obțină informațiuni dela noi..

— Știu, îl întrerupse Reed. Spune-mi, te rog, l-ai văzut pe chiriașul casei?

— Pe doctorul Morris? Nu sunt sigur, dar cred că da.

— Cum arată acest om?

— Înalt... mai bine de șase picioare înălțime. M'a frapat în special un semn pe care-l avea pe obraz.

— Cum?

— O cicatrice mare pe obraz.

— Adevărat? Pe obrazul drept și care se întindea dela ureche până la bărbie?

— Este exact tipul nostru. Il cunoașteți, sergent?

— Nu sunt sigur. În orice caz informația d-tale este foarte prețioasă, și-ți mulțumesc foarte mult. În special să nu vorbești cu nimeni despre acest semn. Ai înțeles?

— Da, domnule, replică factorul schițând un surâs.

— Mulțumesc.

După ce factorul plecă, Reed se întoarse spre tovarășul său rânjind.

— Ai auzit? Un om cu o cicatrice pe față. Acel semnalment corespunde cu acel a lui Jeff Carson. Tipul acesta nu mi-a inspirat niciodată încredere. Nu este singurul om care are o cicatrice pe obraz, dar sunt sigur că ne aflăm pe o urmă bună. Să mergem acum să vizităm casa. Tu, Hill, vei începe cu etajul superior și vei coborî spre parter. Eu voi inspecta subsolul. Mă vei chema de îndată ce vei descoperi ceva important.

190 În pivniță, Reed descoperi o cantitate mare de cărbuni și un număr de lădițe mici cu paie.

Una din lădițe părea să nu fi fost încă deschisă. Reed ridică capacul cu ajutorul unui clește găsit într'un colț. Lădița era plină cu cutiuțe de carton verde care purtau o inscripție cu litere de aur: «Mandarin Club», însoțit de emblema dragonului.

Reed fremătă de bucurie. Deși cutiile erau goale, totuși formau un inel la lanțul ce lega casa izolată din Streatham cu localul de noapte «Mandarinul», al cărui proprietar era doctorul Wang și girant d. Jeff Carson. Băgă o cutie în buzunar și-și continuă cercetările.

La etajul al treilea, Reed îl găsi pe Hill într'o cameră plină cu obiecte interesante. Pe o etajeră cu rafturi se aflau statuete mici de porcelan. Reed zâmbi în fața acestei descoperiri.

Luă, una câte una, mai multe figurine și le aranjă în cutie.

— Vezi? Cutia este făcută pentru a conține patru din aceste figurine.

Hill afirmă cu capul, cu ochii întă la etajeră. Reed îi urmărește privirea.

— Ce anum? te pasionează așa? întrebă sergentul.

— Imi perm'țeti să sfărâm una sau două figurine? întrebă Hill.

— Mă rog! Dar pentru ce motiv?

Fără să răspundă. Hill scoase din buzunar un cuțit și decapită câteva statuete. După ce le cercetă cu atenție la fereastră, întinse una lui Reed.

— Priviți ce se află înăuntru, d-le sergent! zise el cu o voce calmă.

Reed scoase un strigăt și răsturnă obiectul în mână: un ghemotoc mic de hârtie de mătase căzu afară. Reed îl desfăcu și descoperi o pulbere albă.

— Cocaină! Bravo, Hill! Voiu avea grije să fi felicitat, dragul meu.

Fericit, Hill zâmbi: Scotland-Yardul nu prea era darnic cu laudele.

— Cum de te-ai gândit la aceasta? întreabă Reed.

— Am observat că una din cele patru figurine era marcată cu un safir roșu cu emblema unui mandarin de un grad superior. Mi-am amintit atunci de ceea ce mi-ai spus într-o zi despre Wang, Carson și localul lor de noapte. Mi s'a părut că...

— Ajunge, băiete, îl întrerupse Reed. Am fostul destul de stupid să nu mă gândesc și eu la aceasta. Mandarinul cu safirul roșu conține drogul și omul însărcinat să-l distribuie nu se putea astfel înșela.

— Il areștăm imediat pe Carson?

— Pentru nimic în lume.

— Dar..

— Dragul meu, continuă Reed cu un ton impresionant, descoperirea noastră actuală înseamnă muncă silnică pe viață pentru cel vinovat.. Dar asasinul lui Pettigrew va fi condamnat la spânzurătoare și eu pe acesta vreau să-l prind.

CAP. XXIV

UN ASPIRANT NENOROCOS

Domnișoara Lucile Vernon cunoscută în cercul admiratorilor ei sub numele de Măli Lee se sculă târziu, într-o dispoziție foarte proastă. Încearcă să citească, dar, fu incapabilă să-și concentreze gândurile. Plictisită, aruncă cu desgust cartea și sună după servitoarea ei.

— Ce oră este? întrebă ea. Aproape patru? Bine. Adu-mi o ceașcă cu ceai și poți să pleci unde vrei. N'am nevoie de tine până mâine dimineață.

Reconfortată de un ceai bine servit, ea procedă la o toaletă oarecum tardivă.

Cineva sună și ea trecu în vestibul și deschise ușa. În fața ei se afla Jeff Carson, ultima persoană pe care ar fi dorit s'o vadă.

— Bună ziua, Lucile, zise omul. Am venit să-ți cer o ceașcă cu ceai.

— Scuză-mă, răspunse ea. Sunt pe cale de a mă îmbrăca. M'am sculat azi dimineață târziu... și camerista mea a ieșit.

— N'are importanță! replică el cu un ton vesel. Mă voi servi singur, dacă-mi permiți.

Trecu pragul, închise ușa și, glumind, o duse pe tânăra femeie în salon.

— Nu prea ești încântată de vizita mea, remarcă el punându-și pălăria și mănușile pe o masuță și așezându-se pe un divan.

La aceste cuvinte, Lucile își pierdu răbdarea.

— Desigur că nu! replică ea cu un ton sec. Carson se mulțumi să râdă și și aprinse o țigare.

— Pentru ce ești crudă cu mine? Știi că te iubesc nebunește..

— Te rog, să nu mai începi... Te-am prevenit că îți pierzi timpul în zadar.

Carson zâmbea mereu, dar cicatricea căpătă o culoare lividă.

— Poate că ai fi încântată să devii onorabila d-nă Richard Furlong. Femeile sunt seduse de titluri, chiar dacă nu sunt autentice.

— Cel puțin este un om bine crescut, replică ea furioasă.

Omul roși.

— Familia mea nu este mai prejos ca cea a lui Furlong.. Și cât privește averea mea.

Lucile luă o țigare.

— Mai stai mult? întrebă ea cu un ton glacial.

Carson îi smulse țigara din mână și o aruncă în cămin.

— Ascultă bine, îi zise el calm. Mă voiu căsători cu tine eu, sau fără voia ta. Este timpul să-l uiți pe Pettigrew.

— Taci! porunci ea.

— Ah! Înțeleg. Il iubeai, nu-i așa? Dar acum este mort.

— Da, este mort și tu cunoști desigur motivul.

Carson făcu un pas înapoi găfâind.

— Ce vrei să insinuezi prin aceasta? întrebă el cu o voce întretăiată.

— Vreau să spun... stiam că erai gelos.. cre

deam.. bâlbâi ea, îngrozită de privirea omului.

— Ciumă mică! Vrei să mă sperii? Ce ştii despre moartea lui Pettigrew?

— Mai mult decât îţi închipui! strigă ea cu disperare.

— Proastă ce eşti! Nu-ţi dai seama că te aş putea gătui chiar în clipa aceasta? Pe legea mea, nu ştiu ce mă reţine. Nu, eşti prea frumoasă ca să te ucîd. Dar învaţă-te să-ţi ţii limba, căci..

Se întrerupse şi ciuli urechea.

— Ce este sgomotul acesta? Nu mi-ai spus că suntem singuri? Dacă mă trădezî.. Făcu o săritură înapoi în clipa când uşa se deschidea, lăsând intrarea liberă lui Reed însoţit de Hill.

— Ea nu te-a trădat, zise Reed surâzând. De fapt, d-ra Vernon nici nu ştia că suntem aici.

Carson îşi reveni în fire.

— Puteţi pleca tot aşa cum aţi venit. Nimeni nu va invitat aici.

— Nu avem timpul de discutat aici. Urmează-mă, te arestez sub inculparea de..

Hill scoase un strigăt de avertizare.

Carson duse mîna la buzunar, dar Reed se aruncase asupra lui. Răsună o împuşcătură şi o luptă sălbatecă se angajă între cei trei oameni. După câteva minute, directorul «Mandarinului» zăcea pe jos cu cătuşele la mîini.

— Dar ce-a făcut? întrebă tînăra femeie **195**

tremurând de emoție, în clipa când Carson deschidea ochii.

Reed privi lung spre D-ra Vernon.

— Vom vorbi noi mai târziu! Ajută-l să se ridice Hill! Foarte bine! La revedere. Miss Vernon.

De îndată ce rămase sigură, Lucile se re-
pezî la telefon și ceru de urgență un număr.

CAP. XXV

CHEIA LUI LEDOUX

Richard sosi la Scotland-Yard exact la o jumătate de oră după ce Reed îl arestase pe Carson.

— Sunt mulțumit că ați primit comunicarea mea, zise Reed salutându-l. Ne știind unde să vă găsim, am cerut să vi se telefoneze la apartamentul d-voastră.

— Pratt știa unde mă aflui, explică Richard. Mi-a transmis mesagiul tău și, iată-mă. Ce s'a întâmplat.

— L'am arestat înslârșit pe Carson acum o jumătate de oră în apartamentul d-rei Vernon.

Richard fluiera admirativ.

— Ai făcut o captură bună. Dar ai probe suficiente?

— Mai multe decât îmi trebuie.

Pe cât mai scurt posibil, sergentul îl puse la curent cu vizita făcută la Stratham și cu descoperirea cocainei din figurile chinezești.

— Ce lovitură splendidă! Ce a spus când

l aî arestat?

— N'a vrut să vorbească decât în prezența unui avocat. După plecarea noastră, Mah Lee a telefonat doctorului Wang.

— De unde știi?

— Am interceptat comunicarea.

— Ce-a zis?

— Că dorea să-l vadă imediat. El a rugat-o să treacă imediat pe la Clubul Mandarinului. Am un ordin de percheziție în buzunar și mă duc să dau și o eu o rație pe acolo.

— Pot să te însoțesc?

— Desigur. Vine și Hill.

Sosiți la Mandarin Club, se deteră jos din mașină și Reed porni în frunte.

— Dorese să-l vad pe doctorul Wang, zise el, unui funcționar și un minut după aceea fură introduși în biroul directorului unde doctorul Wang îi primi cu curtoazia sa obișnuită.

— Vă prezint pe sergentul Reed, de la serviciul cercetărilor criminale, explică Richard. V'am mai vorbit de el.

— Sunt fericit să vă fac cunoștință, domnule. Vă rog, luați loc.

— Iată ce mă aduce la d-vs. doctoro Wang, încep Reed, înclinând ușor capul ca răspuns la complimentul mandarinului. Tema: l-am arestat pe gîrantul d-vs Carson. Printre altele, va fi inculpat pentru comerțul ilicit cu stupeficante. Dorese să cercetez stabilimentul. Am și un mandat în această privință. Dacă doriți să-l vedeți...

Doctorul Wang schiță un gest vag.

— De prîsos, Clubul se află la dispoziția d=voastră.

— Mulțumesc. Totuși este preferabil să vă avertizez...

— ... că voi putea fi pus în cauză: este foarte natural. Prevăzând vizita dvs, am venit aici pentru a vă primi.

— Ați fost informat de Mah Lee, nu-i așa?

— Era de datoria ei. Posed însă și alte mijloace de informații. Spre exemplu, micile figurine în care ascundea Carson cocaina sa m'au interesat deasemenea foarte mult.

— Și totuși n'ați avertizat poliția...

— Pentru ce s'o mai fi făcut din moment ce și dvs o știți? Credeți-mă, sper peste puțin să vă fac un mare serviciu.

— Pentru moment, aș dori să-mi arătați locuința lui Carson.

— Cu plăcere, acesta este b'roul său. Poate că ați dori să începeți perecheziția de aici? El locuia un mic apartament la etajul superior al acestei case.

Pîroul nu relevă nimic particular. Urcîndu-se la etajul superior, Reed procedă la o cercetare amănunțită a apartamentului compus din două camere și o baie.

Iosfârșit Reed scoase un strigăt de satisfacție. Descoperise într'un panou niște documente și un carnețel negru.

— Este într'un limbajiu cifrat, explică el, după ce le studie câteva minute. Carnețelul este un fel de dare de seamă asupra transacțiilor d-lui Carson în materie de stupefiant.

Richard care scotocise în camera de alături, despături o batistă și scoale la iveală o mică cheie de model Yale.

— Unde ați găsit-o? întrebă sergentul.

— Într'un sertar al mesei de toaletă din camera vecină.

— Nu mai înțeleg nimic, murmură Hill. Acum un minut am cercetat eu însumi acel sertar și n'am găsit nimic, domnule Furlong.

— Cheia nu se mai află acolo.

— Dece? Și cărei uși aparține? întrebă Reed.

— Este cheia dela apartamentul lui Victor Ledoux. N'o atinge. Am putea descoperi niște amprente digitale.

— Cum a ajuns obiectul acesta în mâinile d-voastră?

— Cu complicitatea lui Mah Lee, am săvârșit o spargere aseară în apartamentul lui Carson.

— Sper că veți trece cu vederea această mică efracție, adaugă el zâmbind, după o mică pauză... În orice caz luați această cheie, descoperiți amprente digitale și comparațiile cu acelea ale lui Carson.

Reed împături batista cu cheia și o băgă în buzunar.

— Acum, doctore Wang, zise el întorcându-se spre chinez, vă atrag atenția că d. Carson exercită traficul său cu stupefiante în locul care vă aparține. Vă dați seama de importanța acestui fapt. Doriți să faceți vre-o depozitie carcare?

— Cu plăcere, răspunse Wang, mereu calm. 199

Aș ruga pe toți cei de față să mă onoreze acceptând invitația mea la un «soirée» pe care-l voi da mâine seară aici.

Reed înoruntă din sprâncene.

— Nu este momentul să glumiți, protestă el.

— Vorbesc foarte serios, dragul meu, asigură chinezul. Vă rog, să luați loc câteva clipe și să mă ascultați.

Reed ezită puțin, dar în urma unui semn făcut d. Furlong, acceptă.

— Vă ascultăm, doctore, zise el.

Ex-mandarînul se servi cu o priză de tabac și apliceându-se puțin înainte, vorbi timp de zece minute, exprimându-se în fraze scurte și sacadate.

După ce termină, Reed se ridică.

— Doctore Wang, declară el cu o voce gravă, ceace ne-ați adus la cunoștință este foarte serios așa că trebuie să-mi consult șeful înainte de a vă da satisfacție. Sper însă că d. Dale va fi de părerea mea.

Doctorul Wang se înclină.

— Mulțumesc, răspunse el zâmbind ușor.

CAP. XXVI.

ROMANȚA LUI MAH LEE

A doua zi dimineața, când Richard sosi la «Curier» îl găsi pe Sir Peter Theale plimbându-se prin birou său, cu un aer gânditor.

— Bună ziua, Furlong! zise el. Aruncă, te rog, o privire pe această hârtie. Ce naiba vrea să zică?

Amînse o scrisoare lui Richard, care o cetî:

Stimate domn,

Stă soris: Uşile casei mele nu sînt închise străinului: bolul de orez se găseşte la dreapta şi dulciurile la stînga intrării.

Vreţi să mă onoraţi cu prezenţa dvs la mîca recepţie pe care o voi da la Clubul Mandarinului la ora unsprezece şi jumătate în seara zilei cînd veţi primi această scrisoare?

L'am rugat pe d. Furlong Richard, pe care am onoarea să-l numesc prietenul meu, să-şi unească insistenţele sale cu ale mele pentru a vă convinge vi-o rezerv în localul al cărui unul proprietar sunt.

prietar sunt.

Al dvs devotat Wang.

Richard depuse scrisoarea pe birou şi zîmbi.

— Curios om acest Wang, remarcă el.

— Ce neruşinare! Eu nu obişnuiesc să vizitez localurile de noapte de mîna a treia!

— Un moment, te rog. În primul rând, Mandarinul nu este un local de mîna a treia. Şi în al doilea rând, doctorul Wang este un om bine crescut şi foarte interesant.

— Refuz să-l văd!

— Ba da... vei veni pentru a mă obliga...

— Dar ce se va întîmpla la «Mandarin»?

— Vei afla numele asasinului lui Pettigrew. Sir Peter tresări.

— Cum? L-ai descoperit deci?

— Răbdare... vei afla astă seară la ora unsprezece și jumătate. Vii? Bine! La revedere.

Și Richard dispăru pentru a se duce în biroul său unde îl aștepta Doyle.

— Tocmai te căutam. Ai aflat că Reed l-a arestat pe Carson?

— Carson? Imposibil!

— A fost arestat ieri după amiază pentru trafic de stupefiante. Ne vedem diseară la «Mandarin». Wang mi-a spus că dă un supelu și vei fi invitat și tu.

— Intr'adevăr, am primit o invitație. Dar el nu va fi inculpat pentru vânzarea drogurilor?

— Nu știu. Reed nu mi-a spus nimic. Scuză-mă... mă duc. Pe diseară deci.

Rămas singur, Doyle, intrigat, se scărpină în cap și își aprinse o țigare. La ora opt precis, Richard, îmbrăcat într-un costum impecabil de seară, se duse la Greville Club pentru a-l întâlni pe Sir Peter.

— Insfârșit, iată-te! strigă acesta. Mă întrebam dacă vei veni?

— Exactitudinea este politetea regilor. Vrei un cocktail?

— Nu, am luat de-acum trei.

Pe la zece și jumătate, Richard însoțit de Sir Peter se îndreptară într-o mașină spre Mandarin.

— Am ținut să sosim înainte pentru ați arăta localul, zise Furlong. Nu cunoșc pro-

gramul doctorului Wang, dar cred că recepția va avea loc într'un salon particular.

— Dar ce vom face până atunci?

— Vom bea și... o vom asculta pe Mah Lee.

— Cine este această persoană?

— O artistă admirabilă. Ai s'o vezi.

De îndată ce sosiră la «Mandarîn», un boy chinez le ieși înainte pentru a-i primi și îi conduse la o masă rezervată în sala cea mare, unde câteva perechi dansau.

— Ce părere ai despre acest local? întrebă Richard.

— Drăguț, afirmă Sir Peter. Ia te uită, cine este personajul acela?

Doctorul Wang, îmbrăcat în costumul său de mandarin, intrase în sală în momentul în care orchestra tăcu.

În loc de a ocoli ca de obicei sala, el se îndreptă direct spre masa lui Richard.

— Am onoarea să prezint Excelenței Voastre pe Sir Theale, anunță Richard pe un ton ceremonios.

Sir Peter se înclină.

— Sunt flăcăiat de invitația dvs, zise el.

— Prezența dvs mă onorează, replică Wang. Țin numai să vă previn că un servitor vă va ruga să-l însoțiți într'o altă sală, unde anumite lucruri vă vor fi revelate. Pe curând.

Când chinezul se îndepărtă, Richard întrebă.

— Ei bine! Ce părere ai?

— Este un tip uimitor, admise Sir Peter. Vorbesc de personalitatea sa.

— Exact.. Uite-o pe Angela!

Tânăra fată venise însoțită de Vance și Richard le făcu semn.

Deabea luară cei doi tineri loc la masa lui Richard, și orchestra anunță sgomotoasă intrarea în scenă a lui Mah Lee.

Artista execută valsul fluturilor cu atâta grație încât Sir Peter nu se putu abține de a nu o aplauda cu putere. Însfârșit ea părăsi scena și apărui aproape imediat îmbrăcată ca o chinezoaică săracă; cu privirea plecată ea făcu câțiva pași și intonă o veche romanță.

Era povestea unei biete țărănci care iubea pe fiul unui mandarin. Orchestra emise sunete mai grave și vocea lui Mah Lee fremătă când evocă pe asasinul care sta ascuns în întunec, gata să sară. În clipa când buzele amantilor se vor uni, pentru a înfige cuțitul în inima rivalului său. Un strigăt... un sgomot de pași înăbușiți... strigătul de groază al tinerei țărănci... atunci Mah Lee, scoțând un cuțit din corsajul ei, și-l implântă în piept și se prăbuși, clătinându-se, pe podea.

Richard își finu răsufletul. O clipă, crezuse că Mah Lee, plictisită de viață, se sinucisese cu adevărat.

O secundă după aceea, artista se ridica și cu mâna pe piept, saluta publicul care aplauda în delir. Însfârșit părăsi scena și Richard se întoarse spre tovarășii săi.

— Ei bine? întrebă el.

— A fost cu adevărat extraordinar! recunoscu Sir Peter. Vom vorbi despre ea în «*Curier*». Vance, te vei îngriji de un interview cu artista.

— Am înțeles, Sîr Peter.

— Uite-l pe d. Doyle, anunță Angela.

Reporterul afacerilor criminale dela «Curierul» se apropia de masa lor.

— Ia loc la masa noastră, îl invită Sîr Peter, în timp ce un boy șoptea ceva la urechea lui Richard.

— Nu prea mai avem timp, zise acesta. Doctorul Wang ne așteaptă.

CAP. XXVII.

JUSTIȚIA DOCTORULUI WANG

Spre marea stupefacție a lui Richard, boyul îi conduse la parter, în camera unde Jimmy, barmanul, prepara cocktailurile sale.

De data aceasta, numai fu nici un mister: un funcționar deschise cabina ascensorului și Vance și cu Angela coborâră primii.

— Ce zice de toate acestea? murmură Richard la urechea lui Doyle.

— Care sunt intențiile lui Wang? întrebă ziaristul, nedând atenție celor spuse de Furlong.

Richard ridică din umeri. Doyle se apropie de bar și comandă un cocktail pe care-l goli dintr'o dată.

— Încă unul! comandă el.

— Mai încet, Doyle, îl sfătuî Sîr Peter.

Richard îl împinse în ascensor.

— Însoțește-l pe Sir Peter, Doyle, cunoști drumul.

Însfârșit, când Richard intră în sala de joc, aceasta avea un aspect cu totul diferit. In

fund, era așezat un fotoliu larg, din lemn sculptat, între alte două fotoliuri mai mici, iar ceva mai în față erau dispuse în semicerc câteva divanuri. Doctorul Wang ocupa fotoliul cel mare, în timp ce în fotoliul cel mic sedea sergentul Reed foarte satisfăcut. Pe divanuri, Richard văzu pe Sir Peter T. Lee, Mah Lee, Angela, Terry Vance și Doyle. O lampă puternică lumina grupul. Restul camerei era cufundat în umbră, dar lângă ușă, Richard îl zări pe polițistul Hill încadrat de doi oameni dela Scotland-Yard în civil.

Doctorul Wang îi îndică fotoliul din stânga.

După ce Richard luă loc, doctorul Wang aspiră o priză puternică de tabac și începu în acești termeni:

— Sir Peter, doamnelor și domnilor, vă rog să scuzați această punere în scenă al ultimului act dintr-o dramă în care suntem amestecați cu toții. Este drept să vă dau câteva explicații necesare deoarece, în mod involuntar, sunt într'u câțva puțin responsabil de ceea ce s'a petrecut.

«Am violat legea acestei țări autorizând în acest loc anumite jocuri interzise. Recunosc și capul meu se pleacă sub povara rușinei.

«Dar ceea ce-mi reproșez în special este încrederea oarbă ce am avut-o în subalternii mei, cari au săvârșit anumite acte susceptibile de pedepse grele. O viață a fost suprimată; o altă viață trebui să fie dată în schimb!

«Este scris: «Omul cînstît își recunoaște

greșala și o repară. Ticălosul își ascunde păcatul, dar ochiul legii îl descoperă pe cel vinovat și-l predă călăului». Am spus tot ce aveam de spus: acum este rândul altora să vorbească.

Făcu semn spre Reed. Sergentul relua firul povestirii pe un ton simplu și cordial care contrasta cu frazele pompoase ale chinezului.

— Sunteți în curent cu asasinarea d-lui Pettigrew într'unul din birourile «Curierului». Permiteți-mi mai întâiu să vă spun că, fără colaborarea doctorului Wang, ne-ar fi fost foarte greu să rezolvăm problema care ne preocupă.

«Dar meritul întreg revine d-lui Furlong.

În acest moment, Richard protestă, dar detectivul îl rugă să tacă.

— Puțină răbdare. Să revenim așa dar, la asasinarea lui Pettigrew. Vă amintiți că l-am arestat pe d. Vance. Nimeni nu ignorează faptul că nu era în termenii buni cu Pettigrew. L'am arestat ca măsură de precauțiune. Sper că înțelege acum că nu m'am făcut decât datorită.

— Recunosc cu plăcere, răspunse Vance cu generozitate.

— Mulțumesc. Ajungem acum la miss Farrow. Ea ne atrase atenția prin abilitatea cu care ascunse urmele vizitei d-lui Vance în biroul unde zăcea cadavrul. Din punct de vedere legal, gestul ei nu era scuizabil. Dorind să dovedească inocența lui Terry Vance, crezu că poate ancheta pe cont propriu.

«Rezultatul: am fost obligat să o pun sub o

supraveghere continuă. Aflând că Pettigrew frecventa Mandarinul, ea ceru lui Mah Lee care din întâmplare îi era prietenă, s'o ajute în cercetările ei. La rândul ei, d-ra Vernon era foarte atașată de persoana d-lui Pettigrew.

«Printr'un joc al hazardului, am descoperit sau bine zis colegul meu Hill a descoperit această statuietă într'o casă din Streatham închiriată de Carson sub numele de doctor Morris. Aici a fost condusă și închisă miss Farren după ce fu răpită de fostul director al «Mandarinului».

Fu întrerupt de o exclamație a lui Sir Peter:

— Răpită ! Nemaipomenit ! Nu știu nimic despre aceasta.

— Miss Farren se adresase doctorului Wang pentru a-i cere ajutor, explică Reed.

«Carson o răpi pentru a afla ceeace știa. Acum am terminat. V'am expus faptele principale ale afacerii.

— Dar nu ne-ați spus încă cine l-a ucis pe Pettigrew, interveni Sir Peter.

— Aceasta rămâne în sarcina d-lui Furlong, deoarece dânsul este acela care l-a reperat primul pe vinovat.

— Când Sir Peter mă însărcină cu această afacere, începu Richard, m'am isbît de un fapt capital: Sir Peter primise o scrisoare dela un necunoscut.

«Doyle care fusese pus la dispoziția mea, m'a lăsat să înțeleg că Pettigrew cunoștea conținutul acelei scrisori, dar cu cât mă gân-

deam mai mult cu atât această ipoteză îmi apărea mai puțin plauzibilă. După toate evidențele, asasinul făcea parte din personalul «Curierului». Totul fusese preparat și cronometrat cu o grijă meticuloasă...

Se opri în clipa când Doyle, se ridică dintr-o săritură.

— Ajunge! strigă reporterul. Denunță-l dacă îl cunoști! Cine l-a ucis pe Pettigrew?

— Știi prea bine cine l-a ucis pe Pettigrew! replică Richard încetîșor.

Doyle se clătină și strânse pumnii repezindu-se spre ușe.

— Hill! urlă Reed, părăsindu-și fotoliul.

Dar polițistul îl și apucase pe reporter.

Doyle se sbătu cu furie, dar cei trei agenți îi veniră de hac și la un semn al sergentului, îl scoaseră afară din sală.

— Imposibil! murmură Sir Peter. Era Doyle? Nu-mi vine să cred.

— S'a comportat ca un nebun, zise Vance cutremurându-se.

— Este într'adevăr nebun! declară Reed. El este asasinul lui Pettigrew, dar sunt sigur că nu cunoașteți motivele care l-au împins la această crimă.

— Te rog să ne povestești totul, ceru Sir Peter, adresându-se lui Furlong.

— L'am bănuît dela început, dar îmi lipsau dovezile. Ca mai toți nebunii, Doyle era foarte șiret. L'am considerat întotdeauna ca pe un deîracat, dar când am descoperit că se dedă și la stupefiant, am fost sigur că mă

aflu pe calea cea bună. El este acela care a organizat încăierarea dela «Mandarinul» și tot el este acela care m'a atacat pe când mă întorceam din apartamentul lui Ledoux, căci numai el știa că mă voiu duce acolo.

— Bine, făcu Sir Peter, dar nu sesizez motivele pentru care l-a asasinat pe Pettigrew.

— Ajungem și acolo. Iată faptele: Carson și cu Ledoux, subalternul său, îl atraseră pe Doyle și-l invitară să ia cocaină. Complicitatea unui ziarist le era de o mare utilitate. Doyle era în relațiuni bune cu poliția și cunoștea metodele de lucru ale Scotland-Yardului. Sesizați acum faptele, nu-i așa? Strângând destui bani, Doyle spera să lase banda și să se căsătorească cu miss Farren pe care o iubea.

«Brusc se ivi o complicație. Ledoux care nu era mulțumit de partea sa de câștig, se hotărâ să șantajeze pe Carson și pe Doyle. El trimise, în acest scop, o scrisoare lui Sir Peter

«Carson un era însă omul care să se lase dus de nas. Intr'o seară, sub pretext că vrea să-i vorbească despre niște afaceri, îl însofi acasă. îl ucise cu pumnalul și părăsi liniștit apartamentul ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic.

La rândul său, Doyle care jucase teatrul ca amator, împrumută personalitatea lui Sir Peter și se urcă nestîngherii în biroul directorial. El nu avusese intenția să-l ucidă pe Pettigrew. Era sigur că acesta va preda scrisoarea băiatului fără să bănuiască nimic.

«Din nenorocire Pettigrew preferă să du-

că singur scrișoarea în biroul lui Sir Peter. Urmarea este foarte ușor de imaginat.

«Iată, încheie Richard, ceeace aveam de spus»

O tăcere adâncă se lăsă asupra întregii asistențe. După câteva secunde, Wang luă din nou cuvântul.

— Este scris: «Omul superior are inima ușoară după seceriș și oferă un festiv». Vreți să mă însoțiți în umila mea casă? Masa ne așteaptă...

— Și dulciurile se găsesc pe stânga lângă intrare, murmură Sir Peter.

— Exact, replică doctorul Wang cu un surâs amabil.

— S F A R Ș I T —

Colecția Danubiu

Nr. 4

Prizonierul din Zenda

de ANTHONY HOPE

Un volum de 224 pagini

Acțiunea se petrece în Strelsau, capitala Ruritaniei, un stat oarecare pierdut într'un colț al Europei. O intrigă plină de romantism, o idilă minunată, un duel pentru cucerirea unui tron și pentru inima unei prințese blonde ca o zână din povești, iată subiectul acestui roman. Cine este tenebrosul Duce de Strelsau și sufletul său blestemat, acel Rupert de Hentzau, omul în negru? Ce secret îngrozitor ascunde fortăreața din Zenda? Dece această vrajbă între doi veri? Cine va cuceri inima și mâna prințesei Flavia? Regele, nobilul Rassendyll sau Ducele negru?

Cum va fi deslegat misterul din turnul din Zenda?

Rareori s'a scris un roman mai captivant. Citiți «Prizonierul din Zenda» și veți primi răspuns la toate aceste întrebări.

Editura Danubiu

București, Str. Dr. Istrate, 10

Colecția Danubiu

Nr. 5

DOMNIȚA STEPELOR

de **ALBERT BONNEAU**

Un volum de 192 pagini

Toți amatorii de aventuri vor fi captivați de acest roman, care ne transportă în fundul stepelor rusești și ne face să asistăm la scene palpitante.

Autorul, unul din cei mai valoroși scriitori francezi, este neîntrecut specialist al romanelor de aventuri. În «Domnița Stepelor», ni se descrie cu o extraordinară forță, o luptă formidabilă între cazaci și tătari. Nu poți citi acest roman fără a te trece fiorii, în fața întâmplărilor fantastice prin care trec eroii dramei. Un trădător aduce moartea și jalea într-o fortăreață. Ambiția lui este satisfăcută, căci hanul Kondrat a fost ucis iar nepoata lui, frumoasa Prascovia, luată sclavă. Eroul legendar Kassian pornește marea bătălie împotriva feroasei Tamara. Va izbândi sau se va prăbuși învins, alături de scumpa-i logodnică?

Citiți această carte pasionantă și captivantă, care va interesa pe mic și mare.

Editura Danubiu

București, Str. Dr. Istrate, 10

Colecția Danubiu

Nr. 6

SURCOUF CORSARUL

de KARL MAY

Un volum de 192 pagini

Un mare roman de Karl May.

Cine iubeste romanul de aventuri nu poate decât să fie captivat de această lucrare și dela primul capitol până la desuodământul final, cititorul va fi plimbat peste mări, într-o fantastică luptă cu marina engleză.

Surcouf este un personaj legendar, un erou francez al mărilor, un dușman feros al englezilor.

Karl May ne subjugă prin talentul său de a ne descrie o aventură inegalabilă, plină de poezie și acțiune și fiecare când din «Surcouf Corsarul» este o desfătare.

Editura Danubiu

București, Str. Dr. Istr^ute, 10

Colecția Danubiu

Nr. 7

Amenințarea invizibilă

de CHARLES de RICHTER

Un volum de 192 pagini

O succesiune de întâmplări inexplicabile fac ca lumea întreagă să devină neliniștită. În trei porturi diferite, trei mari crucișătoare sunt distruse înainte de lansarea lor... Misterul cel mai adânc planează asupra tuturor acestor întâmplări. Parisul este distrus încet încet de o forță necunoscută și până în ultimele file nu se poate rezolva enigma, care pune în pericol chiar existența civilizației.

Din umbră, un mare și întunecat geniu își impune voința, distrugând totul în cale. Un tânăr ziarist pornește lupta împotriva-i iar guvernele a patru țări se înclină în fața voinței marelui savant pentru a evita dispariția neamului uman.

Charles de Richter s'a întrecut pe sine în «Amenințarea invizibilă», pe care trebuie neapărat s'o citiți

Editura Danubiu

București, Str. Dr. Istrate.

CENTRALA

CP

PRESEI

Editura „Centrala Presei”

**Oficiu de difuzare în Capitală
și Province**

**București, str. Brezoianu, 9
Of. Reg. Com. Nr. 299/1942**

**TELEFON 4.29.91
Cont CEC 4991**

Tipărit la 22 Febr. 1943 în
INTREPRINDERILE
„EMINESCU S. A.”
Str. Ing. Anghel Saligny, 2
— BUCUREȘTI —

Romanul «INGERUL DE AUR» a fost tipărit pe baza autorizației Serviciului Cenzurii Militare, Nr. 2509/943.

Editura DANUBIU

lansează în cursul lunii
Aprilie un formidabil roman
al nemuritorului
scriitor

Edgar Wallace

în care se împletește minunat,
o intrigă polițistă
cum rar s'a mai conceput

Numărul „55”

este capodopera marelui
Edgar Wallace și va constitui
un succes de editură

Rețineți această captivantă lucrare
chiar din primele zile ale apariției
de la chioșcul d=voastră.

Institutul de Arte Grafice „EMINESCU”

Lei 55+1